Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 26. oktobra 2017 *

„Konkurenca – Koncentracije – Sklep o naložitvi globe zaradi izvajanja koncentracije pred njeno priglasitvijo in odobritvijo – Člen 4(1), člen 7(1) in (2) ter člen 14 Uredbe (ES) št. 139/2004 – Malomarnost – Načelo *ne bis in idem* – Teža kršitve – Znesek globe“

V zadevi T-704/14,

Marine Harvest ASA s sedežem v Bergnu (Norveška), ki jo zastopa R. Subiotto, QC,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo M. Farley, C. Giolito in F. Jimeno Fernández, agenti,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU, naj se, primarno, za ničen razglasi Sklep Komisije C(2014) 5089 final z dne 23. julija 2014 o naložitvi globe za izvajanje koncentracije zaradi kršitve člena 4(1) in člena 7(1) Uredbe (ES) št. 139/2004 (zadeva COMP/M.7184 – Marine Harvest/Morpol) ter naj se, podredno, odpravi ali zniža globa, naložena tožeči stranki,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi A. Dittrich (poročevalec), predsednik, J. Schwarcz, sodnik, in V. Tomljenović, sodnica,

sodna tajnica: C. Heeren, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 15. septembra 2016

izreka naslednjo

Sodbo

I. Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, Marine Harvest ASA, je družba norveškega prava, ki kotira na borzi v Oslu (Norveška) in borzi v New Yorku (Združene države) ter se ukvarja z gojenjem in primarno predelavo lososa v Kanadi, Čilu, na Škotskem, Ferskih otokih, Irskem in Norveškem ter z gojenjem in primarno

* Jezik postopka: angleščina.

predelavo navadnega jezika na Norveškem. Tožeča stranka opravlja tudi dejavnosti sekundarne predelave v Belgiji, Čilu, Združenih državah, Franciji, na Irskem, Japonskem, Norveškem, Nizozemskem, Poljskem in v Češki republiki.

A. Prevzem družbe Morpol od tožeče stranke

2 Tožeča stranka je 14. decembra 2012 z družbama Friendmall Ltd in Bazmonta Holding Ltd sklenila pogodbo o nakupu delnic (*Share Purchase Agreement*, v nadaljevanju: SPA), ki se je nanašala na odsvojitev delnic, ki sta jih imeli ti družbi v kapitalu družbe Morpol ASA.

3 Družba Morpol je norveški proizvajalec in predelovalec lososa. Proizvaja gojenega lososa in ponuja širok spekter proizvodov iz lososa z dodano vrednostjo. Dejavnosti gojenja in primarne predelave lososa opravlja na Škotskem in Norveškem. Poleg tega opravlja dejavnosti sekundarne predelave na Poljskem, v Združenem kraljestvu in Vietnamu. Preden jo je prevzela tožeča stranka, je družba Morpol kotirala na borzi v Oslu.

4 Friendmall in Bazmonta Holding sta bili družbi z omejeno odgovornostjo, ustanovljeni in registrirani na Cipru. Obe sta bili pod nadzorom ene osebe, in sicer J. M., ustanovitelja in nekdanjega izvršnega direktorja družbe Morpol.

5 Tožeča stranka je na podlagi SPA v družbi Morpol pridobila delež v višini približno 48,5 % osnovnega kapitala te družbe. Ta pridobitev (v nadaljevanju: pridobitev iz decembra 2012) je bila zaključena 18. decembra 2012.

6 Tožeča stranka je 17. decembra 2012 z borzno objavo napovedala, da bo objavila javno ponudbo za prevzem za preostale delnice družbe Morpol. 15. januarja 2013 je na podlagi norveškega zakona o trgovanju z vrednostnimi papirji predložila obvezno javno ponudbo za prevzem za preostale delnice družbe Morpol, ki so predstavljale 51,5 % delnic te družbe. V skladu z določbami norveškega zakona je pridobitelj več kot ene tretjine delnic družbe, ki kotira na borzi, dolžan podati obvezno ponudbo za preostale delnice te družbe.

7 Upravni odbor družbe Morpol je 23. januarja 2013 imenoval novega izvršnega direktorja, ki naj bi nadomestil J. M., ker je ta medtem z učinkom od 1. marca 2013 odstopil zaradi zaveze, ki je bila vključena v SPA.

8 Po plačilu in izpolnitvi javne ponudbe za prevzem 12. marca 2013 je imela tožeča stranka v lasti skupno 87,1 % delnic družbe Morpol. Torej je na podlagi javne ponudbe za prevzem pridobila delnice, ki so predstavljale približno 38,6 % kapitala družbe Morpol, poleg delnic, ki so predstavljale 48,5 % kapitala te družbe in jih je tožeča stranka pridobila že decembra 2012.

9 Nakup preostalih delnic družbe Morpol je bil izveden 12. novembra 2013. Izredna skupščina delničarjev je 15. novembra 2013 sklenila zahtevati umik delnic iz kotacije na borzi v Oslu, zmanjšati število članov upravnega odbora in ukiniti komisijo za imenovanja. Družba Morpol je 28. novembra 2013 prenehala kotirati na borzi v Oslu.

B. Faza pred priglasitvijo

10 Tožeča stranka je 21. decembra 2012 Evropski komisiji poslala zahtevo za dodelitev skupine, odgovorne za obravnavo njene zadeve v zvezi s pridobitvijo izključnega nadzora nad družbo Morpol. V tej zahtevi je tožeča stranka Komisijo obvestila, da je bila pridobitev iz decembra 2012 zaključena in da svojih glasovalnih pravic ne bo uveljavljala, dokler Komisija ne sprejme odločbe.

11 Komisija je zahtevala telekonferenco s tožečo stranko, ki je bila izvedena 25. januarja 2013. Med telekonferenco je Komisija zahtevala informacije v zvezi s strukturo transakcije in pojasnila glede vprašanja, ali je mogoče, da je tožeči stranki že pridobitev iz decembra 2012 omogočala nadzor nad družbo Morpol.

12 Komisija je 12. februarja 2013 tožeči stranki poslala zahtevo po informacijah, ki se je nanašala na morebitno pridobitev dejanskega nadzora nad družbo Morpol na podlagi pridobitve iz decembra 2012. Zahtevala je tudi, naj se ji predložijo dnevni redi in zapisniki skupščin družbe Morpol in sej upravnega odbora te družbe za zadnja tri leta. Tožeča stranka je na to zahtevo delno odgovorila 19. februarja 2013, popoln odgovor nanjo pa predložila 25. februarja 2013.

13 Tožeča stranka je 5. marca 2013 predložila prvi osnutek obrazca za priglasitev, kot je določen v Prilogi I k Uredbi Komisije (ES) št. 802/2004 z dne 7. aprila 2004 o izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 o nadzoru koncentracij podjetij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 88) (v nadaljevanju: prvi osnutek obrazca CO). Prvi osnutek obrazca CO se je v bistvu nanašal na celoten trg za gojenje ter za primarno predelavo in sekundarno predelavo lososa katerega koli porekla.

14 Komisija je 14. marca 2013 tožeči stranki poslala zahtevo po dodatnih podatkih v zvezi s prvim osnutkom obrazca CO. Tožeča stranka je 21. aprila 2013 odgovorila na to zahtevo po informacijah. Komisija je menila, da ta odgovor ni popoln, zato je 3. maja, 14. junija in 10. julija 2013 poslala nove zahteve po informacijah. Tožeča stranka je na te zahteve odgovorila 6. junija, 3. julija in 26. julija 2013.

C. Priglasitev in odločba o odobritvi koncentracije pod pogojem izpolnitve nekaterih zavez

15 Transakcija je bila 9. avgusta 2013 uradno priglašena Komisiji.

16 Komisija je na sestanku o stanju razmer, ki je bil 3. septembra 2013, tožečo stranko in družbo Morpol obvestila, da resno dvomi o združljivosti transakcije z notranjim trgom, kar zadeva morebitni trg škotskega lososa.

17 Da bi tožeča stranka odpravila resne dvome, ki jih je opredelila Komisija, je 9. septembra 2013 predlagala zaveze v skladu s členom 6(2) Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 40). Komisija je opravila tržni preizkus teh začetnih zavez. Po nekaterih spremembah je bil 25. septembra 2013 predložen sklop končnih zavez. Tožeča stranka se je zavezala, da bo odsvojila približno tri četrtine prekrivanja zmogljivosti udeležencev koncentracije za gojenje škotskega lososa, s čimer je odpravila resne dvome, ki jih je opredelila Komisija.

18 Komisija je 30. septembra 2013 v skladu s členom 6(1)(b) in (2) Uredbe št. 139/2004 sprejela odločbo C(2013) 6449 (zadeva COMP/M.6850 – Marine Harvest/Morpol) (v nadaljevanju: odločba o odobritvi), s katero je odobrila koncentracijo pod pogojem polne izpolnitve predlaganih zavez.

19 Komisija je v odločbi o odobritvi ugotovila, da je tožeči stranki že pridobitev iz decembra 2012 omogočala dejanski izključni nadzor nad družbo Morpol. Zatrdila je, da ni mogoče izključiti kršitve obveznosti mirovanja iz člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 in obveznosti priglasitve iz člena 4(1) navedene uredbe. Poudarila je tudi, da lahko v okviru ločenega postopka preveri, ali je treba uporabiti kazen na podlagi člena 14(2) Uredbe št. 139/2004.

D. Izpodbijani sklep in postopek, ki je pripeljal do njegovega sprejetja

20 Komisija je v dopisu z dne 30. januarja 2014 tožečo stranko obvestila, da poteka preiskava v zvezi z morebitnimi kršitvami členov 7(1) in 4(1) Uredbe št. 139/2004.

21 Komisija je 31. marca 2014 tožeči stranki poslala obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah v skladu s členom 18 Uredbe št. 139/2004 (v nadaljevanju: obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah). V tem obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah je Komisija predhodno ugotovila, da je tožeča stranka namerno ali vsaj iz malomarnosti kršila člena 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004.

22 Tožeča stranka je 30. aprila 2014 predložila odgovor na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah. Argumente iz svojega odgovora je 6. maja 2014 predstavila na zaslišanju. 7. julija 2014 je bil organiziran sestanek Svetovalnega odbora za koncentracije podjetij.

23 Komisija je 23. julija 2014 sprejela Sklep C(2014) 5089 final o naložitvi globe za izvajanje koncentracije zaradi kršitve člena 4(1) in člena 7(1) Uredbe (ES) št. 139/2004 (zadeva COMP/M.7184 – Marine Harvest/Morpol) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

24 Prvi trije členi izreka izpodbijanega sklepa določajo:

„*Člen 1*

Ker je [tožeča stranka] v obdobju od 18. decembra 2012 do 30. septembra 2013 izvajala koncentracijo z razsežnostjo Skupnosti, še preden je bila ta koncentracija priglašena in razglašena za združljivo z notranjim trgom, je kršila člena 4(1) in 7(1) Uredbe (ES) št. 139/2004.

Člen 2

[Tožeči stranki] se zaradi kršitve člena 4(1) Uredbe (ES) št. 139/2004, omenjene v členu 1, naloži globa 10.000.000 EUR.

Člen 3

[Tožeči stranki] se zaradi kršitve člena 7(1) Uredbe (ES) št. 139/2004, omenjene v členu 1, naloži globa 10.000.000 EUR.“

25 Komisija je v izpodbijanem sklepu najprej menila, da je tožeča stranka, potem ko je bila zaključena pridobitev iz decembra 2012, pridobila dejanski izključni nadzor nad družbo Morpol, ker bi zelo verjetno dobila večino na skupščinah delničarjev, glede na velikost njenega deleža (48,5 %), in stopnjo navzočnosti drugih delničarjev na skupščinah v preteklih letih.

26 Dalje, Komisija je menila, da se za pridobitev iz decembra 2012 ne uporablja izjema iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. V zvezi s tem je opozorila, da se člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 uporablja le za javno ponudbo ali več transakcij vrednostnih papirjev, s katerimi se „od različnih prodajalcev“ pridobi nadzor v smislu člena 3 Uredbe št. 139/2004. Po mnenju Komisije je bil v tem primeru kontrolni delež pridobljen od samo enega prodajalca, in sicer od J. M. prek družb Friendmall in Bazmonta Holding na podlagi pridobitve iz decembra 2012.

27 Kot je Komisija navedla, člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 ni namenjen uporabi za položaje, v katerih se velik sveženj delnic pridobi od samo enega prodajalca ter v katerih se na podlagi glasov, oddanih na predhodnih rednih in izrednih skupščinah, zlahka ugotovi, da ta sveženj delnic omogoča dejanski izključni nadzor nad ciljno družbo.

28 Komisija je tudi poudarila, da pridobitev iz decembra 2012, ki je bila zaključena 18. decembra 2012, ni bila del javne ponudbe za prevzem, ki je bila izvedena med 15. januarjem in 26. februarjem 2013. Menila je, da dejstvo, da je lahko ob pridobitvi iz decembra 2012 nastala obveznost tožeče stranke objaviti javno ponudbo za prevzem za preostale delnice družbe Morpol, ni pomembno, ker je bil dejanski nadzor že pridobljen od samo enega prodajalca.

29 Poleg tega je Komisija menila, da se sklicevanja tožeče stranke na pravne vire, v skladu s katerimi se za „več faz, ki tvorijo celoto“, šteje, da pomenijo eno samo koncentracijo, če so s pravnega ali dejanskega vidika pogojno povezane, zdijo neumestna. Kot je poudarila, je tožeča stranka pridobila nadzor nad družbo Morpol s samo enim nakupom 48,5 % delnic te družbe, in ne z več delnimi transakcijami, ki bi se nanašale na sredstva, iz katerih bi bil nazadnje ustvarjen samo en gospodarski subjekt.

30 Komisija je opozorila, da se v skladu s členom 14(3) Uredbe št. 139/2004 pri določanju zneska globe upoštevajo narava, teža in trajanje kršitve.

31 Presodila je, da vsaka kršitev členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004 po naravi pomeni resno kršitev.

32 V okviru presoje teže kršitve je Komisija upoštevala, da je po njenem mnenju tožeča stranka kršitev storila iz malomarnosti, da so se pojavljali resni dvomi glede združljivosti zadevne koncentracije z notranjim trgom ter da so že prej obstajale zadeve v zvezi s postopkovnimi kršitvami, ki so vključevale tožečo stranko in druge družbe.

33 Kar zadeva trajanje kršitve, je Komisija navedla, da je kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 trenutna kršitev in da je bila v obravnavanem primeru storjena 18. decembra 2012, to je na dan začetka izvajanja koncentracije. Poleg tega je presodila, da je kršitev člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 trajajoča kršitev in da je v obravnavanem primeru trajala od 18. decembra 2012 do 30. septembra 2013, to je od datuma pridobitve iz decembra 2012 do datuma njene odobritve. Komisija je menila, da je obdobje devetih mesecev in dvanajstih dni posebno dolgo.

34 Komisija je kot olajševalno okoliščino upoštevala dejstvo, da med postopkom nadzora koncentracije tožeča stranka ni uveljavljala svojih glasovalnih pravic v družbi Morpol in da je to družbo ohranjala kot svoj ločen subjekt.

35 Kot olajševalno okoliščino je upoštevala tudi dejstvo, da je tožeča stranka nekaj dni po zaključku pridobitve iz decembra 2012 vložila zahtevo za dodelitev skupine.

36 Nasprotno pa Komisija ni upoštevala obstoja obteževalnih okoliščin.

37 Komisija je menila, da mora biti v primeru podjetja, ki ima velikost tožeče stranke, znesek kazni visok, da bi ta imela odvračalni učinek. To naj bi veljalo toliko bolj, če so se pojavljali resni dvomi glede združljivosti zadevne koncentracije z notranjim trgom.

II. Postopek in predlogi strank

38 Tožeča stranka je 3. oktobra 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

39 Istega dne je z ločeno vlogo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča v skladu s členom 76a Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 vložila predlog, naj to sodišče zadevo obravnava po hitrem postopku. Komisija je z dopisom z dne 17. oktobra 2014 vložila stališče glede tega predloga. Z odločbo z dne 23. oktobra 2014 je Splošno sodišče predlog za obravnavanje po hitrem postopku zavrnilo.

40 Splošno sodišče je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni del postopka. V okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 89 njegovega poslovnika, je Splošno sodišče strankama postavilo pisna vprašanja in Komisijo pozvalo, naj predloži nekatere dokumente. Stranki sta odgovorili na pisna vprašanja in Komisija je predložila zahtevane dokumente.

41 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– podredno, odpravi globi, ki sta tožeči stranki naloženi na podlagi izpodbijanega sklepa;

– še bolj podredno, bistveno zniža globi, ki sta tožeči stranki naloženi na podlagi izpodbijanega sklepa;

– Komisiji vsekakor naloži plačilo stroškov;

– sprejme vse druge ukrepe, za katere bi presodilo, da so primerni.

42 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo v celoti zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

III. Pravo

43 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja pet tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri uporabi prava in ugotovitvi dejanskega stanja, ker je bila z izpodbijanim sklepom zavrnjena uporaba člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Drugi tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri uporabi prava in ugotovitvi dejanskega stanja, ker je v izpodbijanem sklepu ugotovljeno, da je bila tožeča stranka malomarna. Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev splošnega načela *ne bis in idem*. Četrti tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri uporabi prava in ugotovitvi dejanskega stanja, ker sta bili tožeči stranki naloženi globi. Nazadnje, peti tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri uporabi prava in ugotovitvi dejanskega stanja ter na neobstoj obrazložitve, kar zadeva določitev višine glob.

A. Prvi tožbeni razlog: očitna napaka pri uporabi prava in ugotovitvi dejanskega stanja, ker je bila z izpodbijanim sklepom zavrnjena uporaba člena 7(2) Uredbe št. 139/2004

44 Prvi tožbeni razlog je razdeljen na štiri dele. Prvi del se nanaša na to, da je bilo v izpodbijanem sklepu napačno uporabljeno pravo in napačno ugotovljeno dejansko stanje, ker je bil v okviru razlage člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 zavrnjen pojem ene same koncentracije. Drugi del se nanaša na dejansko in pravno napačno razlago besedila člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Tretji del se nanaša na napačno razlago razloga za obstoj člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Nazadnje, četrti del se nanaša na to, da je tožeča stranka ravnala v skladu s členom 7(2) Uredbe št. 139/2004.

45 V tej zadevi je treba skupaj obravnavati prve tri dele prvega tožbenega razloga, ki se vsi navezujejo na vprašanje razlage člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

1. Prvi trije deli prvega tožbenega razloga

a) Uvodne ugotovitve

46 Najprej je treba spomniti, da člen 14(2)(a) in (b) Uredbe št. 139/2004 določa:

„Komisija lahko osebam iz člena 3(1)(b) ali udeleženim podjetjem z odločbo naloži globe, ki ne presegajo 10 % skupnega prometa udeleženega podjetja v smislu člena 5, če namerno ali iz malomarnosti:

(a) skladno s členoma 4 ali 22(3) ne priglasijo koncentracije pred njeno izvedbo, razen če so za to izrecno pooblaščena s členom 7(2) ali odločbo, sprejeto skladno s členom 7(3);

(b) izvedejo koncentracijo ob kršitvi člena 7;“

47 V skladu s členom 4(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 139/2004 je „Komisiji […] treba koncentracije z razsežnostjo Skupnosti, kakor so opredeljene v tej uredbi, priglasiti pred njihovo izvedbo in po sklenitvi pogodbe, objavi javne ponudbe ali pridobitvi kontrolnega deleža“.

48 V skladu s členom 7(1) te uredbe se „[k]oncentracija z razsežnostmi Skupnosti […] ne izvede bodisi pred priglasitvijo bodisi do takrat, ko je bila razglašena za združljivo [z notranjim] trgom z odločbo iz členov 6(1)(b), 8(1) ali 8(2), ali na podlagi domneve skladno s členom 10(6)“.

49 Poleg tega člen 3(1) Uredbe št. 139/2004 določa:

„1. Šteje se, da koncentracija nastane, kadar se trajno spremeni nadzor zaradi naslednjih dejavnikov:

[…]

(b) pridobitve neposrednega ali posrednega nadzora enega ali več drugih podjetij ali njihovih delov s strani ene ali več oseb, ki že nadzorujejo vsaj eno podjetje, ali s strani enega ali več podjetij, bodisi z nakupom vrednostnih papirjev ali premoženja bodisi s pogodbo ali kakor koli drugače.“

50 Nazadnje, v skladu s členom 3(2) Uredbe št. 139/2004 „[n]adzor nastane s pravicami, pogodbami ali drugimi sredstvi, ki ločeno ali skupno in ob upoštevanju ustreznih dejstev ali predpisov omogočajo izvajanje odločilnega vpliva na podjetje“.

51 V obravnavanem primeru je treba takoj ugotoviti, da je na podlagi pridobitve iz decembra 2012 tožeča stranka v družbi Morpol pridobila delež v višini približno 48,5 % osnovnega kapitala te družbe.

52 Kot je Komisija ugotovila v točki 55 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ne da bi tožeča stranka to izpodbijala, je bila družba Morpol v času pridobitve iz decembra 2012 norveška delniška družba, iz tega naslova pa so bile glasovalne pravice podeljene po načelu „ena delnica pomeni en glas“. Za sprejetje predloga je torej zadostovala navadna večina delnic, ki so navzoče in za katere je oddan glas na skupščinah, razen za nekatere postopke, pri katerih je bila potrebna kvalificirana dvotretjinska večina.

53 Poleg tega je Komisija v točki 57 obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno poudarila, da je za manjšinskega delničarja mogoče šteti, da ima dejanski izključni nadzor, zlasti kadar je zelo verjetno, da bo dobil večino na skupščinah delničarjev, upoštevajoč velikost njegovega deleža in stopnjo navzočnosti drugih delničarjev na skupščinah v preteklih letih (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točke od 45 do 48).

54 Dalje, Komisija je navedla, da je J. M. (prek družb Friendmall in Bazmonta Holding) vedno predstavljal izrazito večino glasov, oddanih na skupščinah, in da je bil preostanek kapitala družbe Morpol zelo razpršen, kar kaže, da preostali delničarji ne bi bili zmožni oblikovati manjšine, ki bi lahko preprečila sprejetje odločitve in prevladala nad močjo odločanja J. M., zlasti ker se je le malo teh delničarjev udeleževalo skupščin.

55 Zato je Komisija ugotovila, tožeča stranka pa tega ni izpodbijala, da je J. M. pred pridobitvijo iz decembra 2012 imel dejanski izključni nadzor nad družbo Morpol prek svojih deležev v družbah Friendmall in Bazmonta Holding.

56 Nazadnje, Komisija je upravičeno sklepala, da je tožeča stranka s pridobitvijo iz decembra 2012 dobila enake pravice in enake možnosti za izvajanje odločilnega vpliva na družbo Morpol, kot so tiste, ki jih je prej imel J. M. prek družb Friendmall in Bazmonta Holding.

57 Iz navedenega izhaja, da je Komisija v točki 68 obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno ugotovila, da je tožeča stranka, potem ko je bila zaključena pridobitev iz decembra 2012, pridobila nadzor nad družbo Morpol.

58 Tožeča stranka večkrat – čeprav v drugih kontekstih – poudarja, da svojih glasovalnih pravic ni uveljavljala, dokler Komisija ni odobrila koncentracije. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da v skladu s členom 3(2) Uredbe št. 139/2004 nadzor nastane med drugim s pravicami, ki „omogočajo“ izvajanje odločilnega vpliva na podjetje. Odločilna je torej pridobitev tega nadzora v formalnem smislu, ne pa dejansko izvajanje takega nadzora (glej po analogiji sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 189). Dejstva, da so glasovalne pravice tožeči stranki omogočale dejanski nadzor nad družbo Morpol, ne omaje okoliščina, da pred odobritvijo koncentracije ni uveljavljala glasovalnih pravic.

59 Kot je Komisija opozorila v točkah 72 in 73 obrazložitve izpodbijanega sklepa, se zdi, da se v nekaterih členih SPA predpostavlja, da bo tožeča stranka uveljavljala svoje glasovalne pravice šele po tem, ko bo dobila odobritev organov, pristojnih za konkurenco. Vendar SPA ne vsebuje nobene določbe, s katero bi se tožeči stranki preprečevalo uveljavljanje glasovalnih pravic do odobritve. Tožeča stranka bi lahko torej kadar koli po trenutku, ko je bila zaključena pridobitev iz decembra 2012, prosto uveljavljala svoje glasovalne pravice v družbi Morpol.

60 Poleg tega je tožeča stranka v odgovor na vprašanje, ki ga je Splošno sodišče postavilo na obravnavi, potrdila, da ne zanika, da ji je pridobitev 48,5-odstotnega deleža v družbi Morpol omogočala nadzor nad to družbo v smislu Uredbe št. 139/2004.

61 Kot je Komisija navedla v točkah 8, 13 in 66 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je bila pridobitev iz decembra 2012 zaključena 18. decembra 2012. Tožeča stranka v točki 13 tožbe priznava, da je bila 18. decembra 2012 SPA izpolnjena in da so bile delnice, ki jih je imel J. M. v družbi Morpol, prenesene na tožečo stranko.

62 Tožeča stranka ne izpodbija dejstva, da je pri zadevni koncentraciji šlo za koncentracijo s skupnostno razsežnostjo.

63 Ker je tožeča stranka s pridobitvijo iz decembra 2012 pridobila nadzor nad družbo Morpol, bi morala načeloma na podlagi členov 4(1), prvi pododstavek, in 7(1) Uredbe št. 139/2004 priglasiti to koncentracijo Komisiji pred njenim izvajanjem in je ne bi smela začeti izvajati, dokler je ne bi Komisija razglasila za združljivo z notranjim trgom.

64 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je za preučitev prvih treh delov prvega tožbenega razloga pomembno vprašanje, ali se je v obravnavanem primeru uporabljala izjema iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

b) Uporaba člena 7(2) Uredbe št. 139/2004

65 Člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 določa:

„Odstavek 1 ne preprečuje izvedbe javne ponudbe ali več transakcij vrednostnih papirjev, vključno s tistimi, ki so zamenljivi za druge vrednostne papirje, s katerimi se lahko trguje na trgu, kakršen je borza, s čimer se od različnih prodajalcev pridobi nadzor v smislu člena 3 pod naslednjimi pogoji:

(a) koncentracija se nemudoma priglasi Komisiji skladno s členom 4; in

(b) pridobitelj ne uveljavlja glasovalnih pravic, ki izhajajo iz zadevnih vrednostnih papirjev, ali pa to počne le zato, da bi ohranil polno vrednost teh naložb na podlagi izjeme, ki jo Komisija podeli v skladu z odstavkom 3.“

66 V členu 7(2) Uredbe št. 139/2004 sta torej določena dva primera: prvi je povezan z javno ponudbo (prvi primer), drugi pa z več transakcijami vrednostnih papirjev (drugi primer).

67 Tožeča stranka je v odgovor na vprašanje, ki je bilo v zvezi s tem postavljeno na obravnavi, pojasnila, da svojo utemeljitev opira na prvi primer iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, kar je zapisano v zapisniku obravnave.

1) Zadevna koncentracija ni zajeta z besedilom člena 7(2) Uredbe št. 139/2004

68 Spomniti je treba, da v skladu s prvim primerom iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 „[o]dstavek 1 ne preprečuje izvedbe javne ponudbe“, če se koncentracija nemudoma priglasi in pridobitelj pred odobritvijo koncentracije ne uveljavlja svojih glasovalnih pravic.

69 V obravnavani zadevi je treba navesti, da Komisija ni ugotovila, da je tožeča stranka kršila člen 7(1) Uredbe št. 139/2004 z izvedbo javne ponudbe za prevzem. Ugotovila je, da je tožeča stranka kršila člena 7(1) in 4(1) Uredbe št. 139/2004 s pridobitvijo iz decembra 2012. Opozoriti je treba, da je bila javna ponudba za prevzem predložena šele 15. januarja 2013, to je po zaključku pridobitve iz decembra 2012.

70 Dejstvo, da v skladu s členom 7(2) Uredbe št. 139/2004 odstavek 1 tega člena ne preprečuje izvedbe javne ponudbe, zato v obravnavani zadevi načeloma ni upoštevno.

71 Prvi primer iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 v nekaterih okoliščinah omogoča izvedbo javne ponudbe pred priglasitvijo in odobritvijo, tudi če ta izvedba pomeni koncentracijo s skupnostno razsežnostjo. Vendar v skladu z besedilom navedene določbe ta ne omogoča zasebne pridobitve.

72 Zato je treba ugotoviti, da se prvi primer iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 v obravnavani zadevi v skladu s tem členom ne uporablja.

73 Čeprav je tožeča stranka na obravnavi navedla, da se opira na prvi primer iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, je treba poudariti, da zadevna koncentracija ni zajeta niti v drugem primeru iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

74 V skladu z drugim primerom, določenim v členu 7(2) Uredbe št. 139/2004, „[o]dstavek 1 ne preprečuje izvedbe […] več transakcij vrednostnih papirjev, vključno s tistimi, ki so zamenljivi za druge vrednostne papirje, s katerimi se lahko trguje na trgu, kakršen je borza, s čimer se od različnih prodajalcev pridobi nadzor v smislu člena 3“, če so izpolnjeni nekateri pogoji.

75 Ugotoviti je treba, da je v obravnavani zadevi tožeča stranka nadzor nad družbo Morpol pridobila od samo enega prodajalca s samo eno transakcijo vrednostnih papirjev, in sicer s pridobitvijo iz decembra 2012, kot je Komisija opozorila v točki 101 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

76 Ker je imel J. M. takrat nadzor nad družbama Friendmall in Bazmonta Holding, je bil namreč edini prodajalec delnic družbe Morpol.

77 V zvezi s tem je tožeča stranka na obravnavi trdila, da Komisija v odločbi z dne 26. februarja 2007 (zadeva LGI/Telenet – COMP/M.4521; v nadaljevanju: odločba LGI/Telenet) ni postavila vprašanja, kdo je pravzaprav nadzoroval subjekte, ki so prodali delnice družbe Telenet. Po mnenju tožeče stranke so bili ti subjekti, in sicer medobčinski javni subjekti, nazadnje pod nadzorom regije Flamske. Tožeča stranka je poudarila, da se je v obravnavani zadevi Komisija oprla na okoliščino, da sta bili družbi Friendmall in Bazmonta Holding obe pod nadzorom J. M. – tako da tožeča stranka po mnenju Komisije nadzora ni pridobila od več prodajalcev – da pa ta institucija ni postavila enakega vprašanja v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba LGI/Telenet.

78 Prvič, navesti je treba, da praksa odločanja Komisije za Splošno sodišče ni zavezujoča. Drugič, iz preglednice v zvezi z udeležbo na skupščinah delničarjev, prikazane v točki 59 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je razvidno, da je imela družba Friendmall sama po sebi zelo očitno večino glasov na vseh teh skupščinah. Tožeča stranka je torej dejanski izključni nadzor nad družbo Morpol pridobila že samo z nakupom delnic, ki so pripadale družbi Friendmall. Kot je poleg tega Komisija ugotovila v točki 63 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je tožeča stranka v odgovoru na zahtevo po informacijah, ki ji jo je Komisija poslala 12. februarja 2013, priznala, da je bila družba Morpol ob upoštevanju delnic, zastopanih na letnih in izrednih skupščinah, pod izključnim nadzorom družbe Friendmall. Zato v tem okviru ni treba podrobno analizirati dejanskega stanja, ki je bilo podlaga za odločbo LGI/Telenet (glej točko 77 zgoraj).

79 Kot je Komisija ugotovila v točki 66 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je bila pridobitev iz decembra 2012 zaključena 18. decembra 2012.

80 Javna ponudba za prevzem je bila predložena šele 15. januarja 2013, to je na dan, ko je tožeča stranka že imela dejanski izključni nadzor nad družbo Morpol.

81 Čeprav drži, da je tožeča stranka popolni prevzem družbe Morpol izvedla v več fazah in prek več prodajalcev, je do pridobitve nadzora prišla s samo eno transakcijo in prek samo enega prodajalca. Nadzor torej ni bil pridobljen niti od več prodajalcev niti z več transakcijami.

82 Iz tega sledi, da se drugi primer iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 v skladu s tem členom prav tako ne uporablja.

83 Zato je treba ugotoviti, da pridobitev iz decembra 2012 v skladu s členom 7(2) Uredbe št. 139/2004 ni zajeta s to določbo.

84 Utemeljitev tožeče stranke temelji na obstoju ene same koncentracije v tem smislu, da naj bi pridobitev iz decembra 2012 in poznejša javna ponudba za prevzem tvorili celoto. Preučiti je torej treba utemeljenost te utemeljitve.

2) Trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na domnevni obstoj ene same koncentracije

i) Uvodne ugotovitve

85 Tožeča stranka trdi, da v izpodbijanem sklepu nista upoštevani bistvena pravna vez in pogojenost med pridobitvijo iz decembra 2012 in javno ponudbo ter da ta sklep vsebuje razlogovanje, ki je v nasprotju z Uredbo št. 139/2004, sodno prakso Splošnega sodišča, Prečiščenim obvestilom Komisije o pravni pristojnosti v okviru Uredbe št. 139/2004 (UL 2008, C 95, str. 1, v nadaljevanju: Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti), prakso odločanja Komisije ter prakso v državah članicah.

86 Po mnenju tožeče stranke bi Komisija morala ugotoviti, da sta bili pridobitev iz decembra 2012 in poznejša javna ponudba za prevzem dve fazi ene same koncentracije.

87 V tem okviru je treba spomniti, da je tožeča stranka na obravnavi pojasnila, da svojo utemeljitev opira na prvi primer iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Iz tega sledi, da tožeča stranka v bistvu trdi, da je bila pridobitev iz decembra 2012, čeprav je nastopila pred objavo javne ponudbe za prevzem, del te ponudbe, tako da je Komisija po mnenju tožeče stranke v bistvu ugotovila kršitev zaradi izvedbe javne ponudbe za prevzem, in to čeprav je iz prvega primera, določenega v členu 7(2) Uredbe št. 139/2004, izhajalo, da člen 7(1) te uredbe ne preprečuje take izvedbe.

88 Preučiti je treba, ali je pridobitev iz decembra 2012 in javno ponudbo za prevzem mogoče obravnavati kot eno samo koncentracijo ali ne.

89 Najprej je treba pojasniti, da pojma „ena sama koncentracija“ ni bilo mogoče najti v Uredbi Sveta (EGS) št. 4064/89 z dne 21. decembra 1989 o nadzoru koncentracij podjetij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 31), ki je veljala pred Uredbo št. 139/2004.

90 Komisija se je v več odločbah oprla na koncept „ene same koncentracije“, Splošno sodišče pa je ta koncept potrdilo zlasti v sodbi z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64).

91 Kar zadeva Uredbo št. 139/2004, je treba ugotoviti, da se pojem „ena sama koncentracija“ pojavi samo v uvodni izjavi 20, ne pa v členih te uredbe.

92 Tretji stavek uvodne izjave 20 Uredbe št. 139/2004 se glasi:

„Poleg tega je primerno obravnavati kot eno samo koncentracijo tiste transakcije, ki so tesno povezane zaradi okoliščin [tesno povezane, ker je med njimi pogojna povezava] ali imajo obliko več transakcij vrednostnih papirjev, ki se opravijo v razumno kratkem časovnem obdobju.“

93 V praksi se je Komisija oprla na koncept ene same koncentracije v dveh položajih.

94 V zvezi s tem Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti v točki 44 določa:

„Načelo, da je pod navedenimi pogoji mogoče več transakcij obravnavati kot eno samo koncentracijo, velja, le če ima to za posledico, da nadzor nad enim ali več podjetji pridobi(jo) ista(e) oseba(e) ali podjetje(a). Prvič, to je lahko v primeru pridobitve ene same dejavnosti ali podjetja prek več pravnih transakcij. Drugič, tudi pridobitev nadzora nad več podjetji – ki bi lahko sama po sebi pomenila koncentracije – je lahko povezana tako, da pomeni eno samo koncentracijo.“

95 Obstajata torej dva položaja, in sicer, prvič, pridobitev ene same dejavnosti ali podjetja z več pravnimi transakcijami, in drugič, pridobitev nadzora nad več podjetji, ki bi lahko sama po sebi pomenila ločene koncentracije.

96 Poleg tega sta v tretjem stavku uvodne izjave 20 Uredbe št. 139/2004 omenjeni dve možnosti za ugotovitev obstoja ene same koncentracije. Transakcije morajo biti tesno povezane, ker je bodisi med njimi pogojna povezava bodisi imajo obliko več transakcij vrednostnih papirjev, ki se opravijo v razumno kratkem časovnem obdobju.

97 Tožeča stranka je v odgovor na vprašanje, ki je bilo v zvezi s tem postavljeno na obravnavi, potrdila, da se opira na prvo možnost, ki je omenjena v tretjem stavku uvodne izjave 20 Uredbe št. 139/2004 in se nanaša na pogojno povezane transakcije, kar je zapisano v zapisniku obravnave.

98 Zato je treba preučiti vprašanje, ali je v obravnavani zadevi obstoj ene same koncentracije mogoče ugotoviti na podlagi prve možnosti, omenjene v tretjem stavku uvodne izjave 20 Uredbe št. 139/2004.

99 Koncentracija, ki je predmet obravnavane zadeve, nedvomno ni zajeta z drugim položajem, kot je opredeljen zgoraj v točki 95, to je s položajem, ki se nanaša na pridobitev nadzora nad več podjetji.

100 Preučiti je torej treba, ali je zadevna koncentracija zajeta s prvim položajem, kot je opredeljen zgoraj v točki 95, in sicer s položajem, ki se nanaša na pridobitev enega samega podjetja z več pravnimi transakcijami.

101 Po mnenju tožeče stranke več transakcij pomeni eno samo koncentracijo, če so te transakcije soodvisne, tako da ena ne bi bila izvedena brez drugih. Tožeča stranka v bistvu meni, da zgolj okoliščina, da je več transakcij pogojno povezanih, zadošča, da se te transakcije štejejo za dele ene same koncentracije. Tako navaja, da bi Komisija morala šteti, da pridobitev iz decembra 2012 in javna ponudba pravno in dejansko tvorita „celoto“, tako da bi ju morala preučiti in presojati skupaj kot sestavna dela ene same koncentracije.

102 Nasprotno pa je Komisija v točki 105 obrazložitve izpodbijanega sklepa poudarila, da po njenem mnenju ni pomembno, „da je [tožeča stranka] lahko dojemala pridobitev iz decembra 2012 in naslednje faze svojega prevzema družbe Morpol tako, kot da so ekonomsko deli iste transakcije“. Poleg tega je Komisija v točki 113 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da „se sklicevanja [tožeče stranke] na pravne vire, v skladu s katerimi se za ‚več faz, ki tvorijo celoto‘, šteje, da pomenijo eno samo koncentracijo, če so s pravnega ali dejanskega vidika pogojno povezane, zdijo neumestna“, kar je natančneje pojasnila v točkah od 114 do 117 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Komisija se v izpodbijanem sklepu ni opredelila do vprašanja, ali med pridobitvijo iz decembra 2012 in poznejšo javno ponudbo za prevzem obstaja pravna ali dejanska pogojenost ali ne.

103 Zato je treba preučiti, ali v okviru prvega položaja, to je položaja, ki se nanaša na pridobitev enega samega podjetja z več pravnimi transakcijami, zgolj obstoj pravne ali dejanske pogojenosti zadošča za ugotovitev obstoja ene same koncentracije, tudi če se nadzor nad ciljnim podjetjem pridobi z zasebno transakcijo pred objavo javne ponudbe za prevzem.

104 V tem okviru je treba preučiti, prvič, trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je stališče Komisije v nasprotju s Prečiščenim obvestilom o pravni pristojnosti, drugič, trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je stališče Komisije v nasprotju s sodno prakso Splošnega sodišča in prakso odločanja Komisije, tretjič, trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je stališče Komisije v nasprotju z uvodno izjavo 20 Uredbe št. 139/2004, četrtič, trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je stališče Komisije v nasprotju s prakso v državah članicah, in petič, trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je Komisija napačno razlagala razlog za obstoj člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

ii) Trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je stališče Komisije v nasprotju s Prečiščenim obvestilom o pravni pristojnosti

105 Tožeča stranka meni, da je stališče, ki ga je Komisija zavzela v izpodbijanem sklepu, v nasprotju s Prečiščenim obvestilom o pravni pristojnosti. Tožeča stranka zatrjuje, da je v točki 43 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti navedeno, da „dve ali več transakcij pomeni eno samo koncentracijo, če so transakcije *pravno* povezane, to je, če so sami sporazumi povezani z ‚*medsebojno pogojenostjo*', ali *dejansko* povezane […]".

106 Vendar ta trditev tožeče stranke temelji na napačni razlagi točke 43 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti. V tej točki je navedeno:

„Zahtevana pogojenost pomeni, da nobene od transakcij ne bi bilo brez drugih in zato pomenijo eno samo operacijo. Takšna pogojenost se običajno pokaže, če so transakcije pravno povezane, tj. če so sami sporazumi povezani z medsebojno pogojenostjo. Če je dejansko pogojenost mogoče zadovoljivo dokazati, lahko zadošča, da se transakcije obravnavajo kot ena sama koncentracija. Za to je potrebna gospodarska ocena, ali je vsaka od transakcij nujno odvisna od dokončanja drugih. Nadaljnji pokazatelji medsebojne odvisnosti več transakcij so lahko izjave samih strank ali sočasna sklenitev ustreznih sporazumov. Dejansko medsebojno pogojenost več transakcij bi bilo težko doseči brez njihove sočasnosti. Ravno tako lahko izrazito pomanjkanje sočasnosti pravno medsebojno pogojenih transakcij postavi pod vprašaj njihovo resnično medsebojno odvisnost."

107 Kar zadeva pojem „ena sama koncentracija", ta točka vsebuje le ugotovitev, da tudi dejanska pogojenost „lahko" zadošča, da se transakcije obravnavajo kot ena sama koncentracija. Iz te formulacije ne izhaja, da pogojenost vedno zadošča za to, da je mogoče več transakcij obravnavati kot eno samo koncentracijo.

108 Opozoriti je treba, da se prvi stavek točke 45 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti glasi:

„O eni sami koncentraciji lahko torej govorimo, *če* isti kupec(i) *pridobi(jo) nadzor* nad eno samo dejavnostjo, tj. enim samim gospodarskim subjektom, *prek več različnih pravnih transakcij*, če so te medsebojno pogojene" (dodan poudarek).

109 Ta točka se nanaša, kot kaže njen naslov, na „[p]ridobitev ene same dejavnosti" (to je na prvi položaj, kot je opredeljen zgoraj v točki 95). V skladu s točko 45 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti je za to, da bi lahko v prvem položaju obstajala ena sama koncentracija, potrebno, da se nadzor pridobi z več različnimi pravnimi transakcijami. Vendar je bil v obravnavani zadevi nadzor pridobljen zgolj s pridobitvijo iz decembra 2012, ki je bila zaključena pred objavo javne ponudbe za prevzem za preostale delnice družbe Morpol.

110 Poleg tega se tožeča stranka opira na točko 40 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti, v katere prvem stavku je navedeno, da „je treba po Uredbi [št. 139/2004] v enem samem postopku analizirati tudi transakcije, ki sodijo skupaj v skladu z gospodarskimi cilji strank". Vendar je treba poudariti, da je v drugem stavku točke 40 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti natančneje navedeno, da „[v] takšnih okoliščinah te transakcije skupaj povzročijo spremembo strukture trga". Točka 40 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti se torej nanaša na položaje, v katerih spremembo strukture trga povzroči več transakcij, in ne na položaje, v katerih do spremembe strukture trga, to je do pridobitve nadzora nad ciljnim podjetjem, pride s samo eno transakcijo.

111 Če se nadzor nad enim samim podjetjem pridobi z več transakcijami, je te transakcije pod nekaterimi pogoji v skladu s Prečiščenim obvestilom o pravni pristojnosti mogoče obravnavati kot eno samo koncentracijo. Pridobitev nadzora z več transakcijami je v skladu s Prečiščenim obvestilom o pravni

pristojnosti torej pogoj za to, da je mogoče koncept ene same koncentracije uporabiti v prvem položaju, kot je opredeljen zgoraj v točki 95, to je v položaju, ki se nanaša na pridobitev ene same dejavnosti ali podjetja z več pravnimi transakcijami.

112 Tožeča stranka v bistvu trdi, da sta pridobitev iz decembra 2012 in poznejša javna ponudba za prevzem povezani s pogojenostjo, zato pomenita eno samo koncentracijo, ter na podlagi tega ugotavlja, da je nadzor nad družbo Morpol pridobila z več transakcijami.

113 Vendar je pridobitev nadzora nad enim samim podjetjem z več transakcijami v skladu s Prečiščenim obvestilom o pravni pristojnosti pogoj za to, da je mogoče več transakcij obravnavati kot eno samo koncentracijo, ne pa posledica tega, da te transakcije pomenijo eno samo koncentracijo.

114 V obravnavani zadevi ta pogoj ni izpolnjen, saj nadzor nad družbo Morpol ni bil pridobljen z več transakcijami.

115 Na obravnavi se je tožeča stranka sklicevala tudi na točko 38 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti. Poudarila je, da je iz te točke razvidno, da je za presojo, ali več transakcij pomeni eno samo koncentracijo, odločilno vprašanje, ali „končni rezultat“ pripelje do ene same koncentracije. Po mnenju tožeče stranke je treba za „končni rezultat“ šteti pridobitev 100 % delnic družbe Morpol, na katero je tožeča stranka že od začetka računala.

116 V zvezi s tem je treba poudariti, da je točka 38 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti v bistvu povzetek točk od 104 do 109 sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64), na katere napotuje opomba 43 tega obvestila. Kot izhaja iz točke 128 spodaj, je iz točke 104 te sodbe razvidno, da vprašanje, ki je pomembno, ni trenutek, ko so bile pridobljene vse delnice ciljnega podjetja, temveč trenutek, ko je bil pridobljen nadzor. Točka 38 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti ne vsebuje nobenega elementa, na podlagi katerega bi bilo mogoče sklepati, da če ima podjetje že od začetka namero pridobiti vse delnice ciljnega podjetja, mora biti „končni rezultat“ opredeljen glede na pridobitev vseh delnic, in ne glede na pridobitev nadzora.

117 Nasprotno, prvi stavek točke 38 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti – enako kot točka 104 sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64) – se jasno sklicuje na opredelitev koncentracije iz člena 3(1) Uredbe št. 139/2004, pri čemer je rezultat pridobitev „nadzora“ nad enim ali več podjetji. Poleg tega bi bilo zato treba v skladu s tretjim stavkom točke 38 Prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti „ugotoviti, ali rezultat vodi k dodelitvi neposrednega ali posrednega gospodarskega nadzora enemu ali več podjetjem nad dejavnostmi enega ali več drugih podjetij“. Ta stavek potrjuje, da mora biti „rezultat“ opredeljen glede na pridobitev nadzora nad ciljnim podjetjem.

118 V obravnavani zadevi je bil ta rezultat, in sicer pridobitev nadzora, dosežen že po pridobitvi iz decembra 2012.

119 V nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, je torej izpodbijani sklep v skladu s Prečiščenim obvestilom o pravni pristojnosti.

iii) Trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je stališče Komisije v nasprotju s sodno prakso Splošnega sodišča in prakso odločanja Komisije

120 Tožeča stranka poleg tega trdi, da je razlogovanje Komisije v izpodbijanem sklepu v nasprotju s sodno prakso Splošnega sodišča in prakso odločanja Komisije.

121 V zvezi s tem je treba navesti naslednje.

122 Tožeča stranka se opira, prvič, na sodbo z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64).

123 V zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, se je postavljalo vprašanje, ali več skupin transakcij pomeni več ločenih koncentracij ali eno samo koncentracijo (sodba z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija, T-282/02, EU:T:2006:64, točke 8, 45 in 91). Navedena zadeva se je torej nanašala na drugega od položajev, ki sta opredeljena zgoraj v točki 95, to je na položaj, ki se nanaša na pridobitev nadzora nad več podjetji, ki bi lahko sama po sebi pomenila ločene koncentracije. V zvezi s tem je treba spomniti, da se obravnavana zadeva ne nanaša na tak položaj (glej točko 99 zgoraj).

124 Splošno sodišče je ugotovilo, da mora Komisija presoditi, ali več transakcij tvori „tak[o] celot[o], da pomenijo eno samo koncentracijo v smislu člena 3 Uredbe št. 4064/89“ (sodba z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija, T-282/02, EU:T:2006:64, točka 105). Poleg tega je opozorilo, da je treba „za ugotovitev, ali so zadevne transakcije celota, […] v vsakem posamičnem primeru presoditi, ali so te transakcije tako soodvisne, da se ena brez druge ne bi izvedle“ (sodba z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija, T-282/02, EU:T:2006:64, točka 107).

125 Tožeča stranka se opira na točko 107 sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64), in zatrjuje, da iz nje izhaja, da več pravno ločenih transakcij tvori celoto in posledično pomeni eno samo koncentracijo v skladu z Uredbo št. 139/2004, če „so te transakcije tako soodvisne, da se ena brez druge ne bi izvedle“.

126 Vendar iz sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64), ni mogoče sklepati, da vsakič, ko je več transakcij soodvisnih, te nujno pomenijo eno samo koncentracijo.

127 Opozoriti je treba, da je Splošno sodišče v točki 104 sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64), ugotovilo:

„Ta splošna in k rezultatu usmerjena opredelitev koncentracije – rezultat je nadzor enega ali več podjetij – pomeni, da ni pomembno, ali je bila neposredna ali posredna *pridobitev tega nadzora* opravljena v eni, dveh ali več fazah z eno, dvema ali več transakcijami, če je rezultat ena sama koncentracija“ (dodan poudarek).

128 Trditev, ki jo je tožeča stranka navedla na obravnavi in v skladu s katero je iz točke 104 sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64), razvidno, da je pomembno vprašanje, ali je nadzor pridobljen ob koncu več transakcij, ne glede na to, kdaj je pridobljen, je treba zavrniti. V zvezi s tem je treba poudariti, da v točki 104 navedene sodbe ni omenjena pridobitev ciljnega podjetja, ki se lahko izvede v eni ali več fazah, temveč pridobitev nadzora, ki se lahko izvede v eni ali več fazah. Vprašanje, ki je pomembno, torej ni trenutek, ko so bile pridobljene vse delnice ciljnega podjetja, temveč trenutek, ko je bil pridobljen nadzor. Poudariti je treba, da če se tako kot v obravnavani zadevi dejanski izključni nadzor nad ciljnim podjetjem pridobi zgolj s prvo transakcijo, potem poznejše transakcije, s katerimi pridobitelj dobi dodatne deleže v tem podjetju, niso več pomembne za pridobitev nadzora in torej za izvajanje koncentracije.

129 V točki 108 sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64), je Splošno sodišče ugotovilo, da je namen pristopa, pri katerem se presoja, ali so transakcije soodvisne, med drugim „podjetjem, ki so priglasila koncentracijo, zagot[oviti] pravno varnost za vse transakcije, s katerimi se izvede ta koncentracija“.

130 V obravnavanem primeru ne obstaja več transakcij, „s katerimi se izvede […] koncentracija“, saj je bila koncentracija izvedena zgolj s pridobitvijo iz decembra 2012.

131 Nazadnje, Splošno sodišče je v točki 109 sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64), navedlo, da se lahko koncentracija „izvede tudi z več formalnopravno samostojnimi transakcijami, če so te transakcije med seboj tako odvisne, da ene brez drugih ne bi bile izvedene *in zaradi njih eno ali več podjetij prevzame* neposreden ali posreden gospodarski *nadzor* nad dejavnostjo enega ali več drugih podjetij“ (dodan poudarek).

132 Ta točka sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64), potrjuje, da mora biti rezultat „več formalnopravno samostojnih transakcij“ prevzem gospodarskega nadzora nad dejavnostjo enega ali več podjetij. V obravnavani zadevi je pridobitev nadzora rezultat samo ene transakcije, in sicer pridobitve iz decembra 2012, in ni rezultat več transakcij.

133 Iz navedenega izhaja, da iz sodbe z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija (T-282/02, EU:T:2006:64), ni mogoče sklepati, da je treba v položaju, v katerem je bil nadzor nad ciljnim podjetjem pridobljen zgolj z eno transakcijo, to transakcijo šteti za del ene same koncentracije, če sta nakup delnic, ki je pripeljal do prevzema nadzora, in poznejša obvezna javna ponudba za prevzem soodvisna.

134 Drugič, tožeča stranka se opira na sodbo z dne 6. julija 2010, Aer Lingus Group/Komisija (T-411/07, EU:T:2010:281), in na odločbo Komisije, ki je bila predmet zadeve, v kateri je bila izdana navedena sodba. Tožeča stranka poudarja, da je v navedeni zadevi družba Ryanair Holdings plc (v nadaljevanju: Ryanair) pridobila približno 19 % delnic družb Aer Lingus Group plc in Aer Lingus Ltd (v nadaljevanju: skupaj: Aer Lingus), nato pa objavila javno ponudbo, in da je Komisija – v zvezi s tem ji je Splošno sodišče pritrdilo – obe transakciji obravnavala kot eno samo koncentracijo. Po mnenju tožeče stranke iz tega izhaja, da je treba pridobitev delnic pred javno ponudbo in sámo javno ponudbo obravnavati kot eno samo koncentracijo.

135 Opozoriti je treba, da je iz točke 16 sodbe z dne 6. julija 2010, Aer Lingus Group/Komisija (T-411/07, EU:T:2010:281), razvidno, da je Komisija v svoji odločbi, s katero je predvideno koncentracijo razglasila za nezdružljivo z notranjim trgom, menila:

„Ker je družba Ryanair pridobila prvih 19 % osnovnega kapitala družbe Aer Lingus deset dni pred objavo [javne ponudbe za prevzem] in dodatnih 6 % kmalu zatem, in ob upoštevanju razlage družbe Ryanair v zvezi z gospodarskim ciljem, ki ga je želela doseči, ko je izvedla ta postopek, je celotni postopek, ki ga sestavlja pridobitev delnic pred objavo javne ponudbe in po njej ter objava [javne ponudbe], ena koncentracija v smislu člena 3 Uredbe o združitvah.“

136 V navedeni zadevi družba Ryanair nadzora nad družbo Aer Lingus ni pridobila s samo eno transakcijo pred objavo javne ponudbe za prevzem. Kot je opozorila Komisija, sta bili pridobitev prvih 19 % osnovnega kapitala družbe Aer Lingus skupaj s pridobitvijo delnic, ki jih je družba Ryanair želela pridobiti z javno ponudbo za prevzem, tisti, ki bi tej družbi omogočali nadzor nad družbo Aer Lingus. Družba Ryanair na koncu nikoli ni pridobila nadzora nad družbo Aer Lingus, saj se je javna ponudba iztekla po odločitvi Komisije, da začne postopek iz člena 6(1)(c) Uredbe št. 139/2004.

137 Iz te odločbe Komisije torej ni mogoče sklepati, da je menila, da je treba pridobitev kapitalskega deleža v podjetju z zasebno transakcijo in javno ponudbo za prevzem za preostale deleže vedno obravnavati kot eno samo koncentracijo, tudi če je pridobitev kapitalskega deleža z zasebno transakcijo kupcu omogočala izključni nadzor nad ciljnim podjetjem pred objavo javne ponudbe za prevzem.

138 Splošno sodišče se v sodbi z dne 6. julija 2010, Aer Lingus Group/Komisija (T-411/07, EU:T:2010:281), prav tako ni opredelilo do vprašanja, ali je treba pridobitev izključnega nadzora z zasebno transakcijo in poznejšo obvezno javno ponudbo obravnavati kot eno samo koncentracijo.

139 Tožeča stranka meni, da če bi Komisija razlogovanje, ki mu je sledila v točki 101 obrazložitve izpodbijanega sklepa, uporabila v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 6. julija 2010, Aer Lingus Group/Komisija (T-411/07, EU:T:2010:281), nikakor ne bi upoštevala tega, da je družba Ryanair na podlagi zasebnega sporazuma pridobila delnice pred objavo javne ponudbe, zlasti ker take zasebne pridobitve niso pripeljale do pridobitve nadzora nad ciljnim podjetjem.

140 Ta argument ni prepričljiv. Ravno dejstvo, da v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 6. julija 2010, Aer Lingus Group/Komisija (T-411/07, EU:T:2010:281), zasebna pridobitev ni pripeljala do pridobitve nadzora nad ciljnim podjetjem, je bilo namreč tisto, zaradi katerega bi bila pridobitev nadzora, če bi do nje prišlo, izvedena z več transakcijami.

141 Tretjič, tožeča stranka se opira na odločbo LGI/Telenet.

142 Vendar v tej zadevi ni šlo za primer prve transakcije, s katero bi kupec že pridobil nadzor nad ciljnim podjetjem, in nato še druge transakcije, s katero bi isti kupec pridobil dodatne deleže v istem ciljnem podjetju.

143 V zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba LGI/Telenet, je bila prva transakcija „transakcija Telenet“, s katero je družba Telenet prevzela družbo UPC Belgium. Pri tej prvi transakciji priglasitev ni bila potrebna, saj transakcija ni dosegala pragov (glej točko 6 odločbe LGI/Telenet). Druga transakcija je bila „transakcija LGE“, s katero je družba LGE pridobila izključni nadzor nad družbo Telenet, vključno z družbo UPC Belgium (glej točko 7 odločbe LGI/Telenet). Komisija je sklenila, da ti transakciji, ki sta bili povezani z dejansko pogojenostjo, pomenita eno samo koncentracijo.

144 Dejansko stanje v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba LGI/Telenet, je bilo torej popolnoma drugačno od dejanskega stanja v obravnavani zadevi. Zato se tožeča stranka ne more uspešno sklicevati na to, da je Komisija v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba LGI/Telenet, ugotovila obstoj ene same koncentracije, niti ne more iz navedene zadeve izpeljevati sklepov za obravnavano zadevo.

145 Četrtič, tožeča stranka se sklicuje na odločbo Komisije z dne 20. oktobra 2011 (zadeva COMP/M.6263, Aelia/Aéroports de Paris/JV). Tožeča stranka poudarja, da je Komisija v navedeni zadevi prvi dve fazi transakcije obravnavala kot eno samo koncentracijo.

146 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se navedena zadeva ni nanašala na položaj, v katerem bi prva od transakcij zadoščala za povzročitev spremembe nadzora nad ciljnim podjetjem in bi šlo pri poznejših transakcijah zgolj za pridobitev dodatnih deležev istega ciljnega podjetja. Okoliščina, da je Komisija v navedeni zadevi menila, da prvi dve transakciji pomenita eno samo koncentracijo, torej ne pomeni, da je menila, da lahko pridobitev izključnega nadzora nad ciljnim podjetjem s samo eno pridobitvijo delnic od samo enega prodajalca na eni strani in poznejše transakcije nakupa dodatnih deležev ciljnega podjetja na drugi pomenijo eno samo koncentracijo.

147 Poudariti je treba, da tožeča stranka ni opredelila nobenega primera v praksi odločanja Komisije ali sodni praksi sodišč Evropske unije, v katerem bi bilo ugotovljeno, da zasebna pridobitev od samo enega prodajalca, ki sama po sebi omogoča izključni nadzor nad ciljnim podjetjem, na eni strani in poznejša javna ponudba za prevzem za preostale delnice tega ciljnega podjetja na drugi pomenita eno samo koncentracijo. Splošneje ni predstavila nobenega primera, v katerem bi se več transakcij nakupa deležev ciljnega podjetja obravnavalo kot ena sama koncentracija, če je bil izključni nadzor nad ciljnim podjetjem pridobljen s prvo nakupno transakcijo.

iv) Trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je stališče Komisije v nasprotju z uvodno izjavo 20 Uredbe št. 139/2004

148 Tožeča stranka poleg tega trdi, da je razlogovanje, ki ga je Komisija uporabila v izpodbijanem sklepu, v nasprotju z uvodno izjavo 20 Uredbe št. 139/2004. Poudarja, da je v tej uvodni izjavi navedeno, da je „[p]oleg tega […] primerno obravnavati kot eno samo koncentracijo tiste transakcije, ki so *tesno povezane* zaradi okoliščin [tesno povezane, ker *je med njimi pogojna povezava*] ali imajo obliko več transakcij vrednostnih papirjev, ki se opravijo v razumno kratkem časovnem obdobju“. Po mnenju tožeče stranke ta uvodna izjava potrjuje zakonodajalčevo namero, da Komisija namesto formalne strukture transakcije upošteva bistveno povezavo med različnimi fazami, ki tvorijo to transakcijo.

149 Spomniti je treba, da se tožeča stranka opira na prvo možnost, ki je omenjena v tretjem stavku uvodne izjave 20 Uredbe št. 139/2004 in se nanaša na pogojno povezane transakcije (glej točko 97 zgoraj).

150 Ugotoviti je treba, da samo ena zelo kratka poved, navedena zgoraj v točki 148, ni izčrpna opredelitev okoliščin, v katerih dve transakciji pomenita eno samo koncentracijo. V zvezi s tem je treba opozoriti, da uvodna izjava uredbe, tudi če bi omogočala razlago, ki jo je treba podati glede pravnega pravila, sama po sebi ni takšno pravilo (glej sodbo z dne 11. junija 2009, X, C-429/07, EU:C:2009:359, točka 31 in navedena sodna praksa). Preambula akta Unije ni pravno zavezujoča (glej sodbo z dne 19. junija 2014, Karen Millen Fashions, C-345/13, EU:C:2014:2013, točka 31 in navedena sodna praksa).

151 Poleg tega, če bi se štelo, da je poved, navedena zgoraj v točki 148, izčrpna opredelitev okoliščin, v katerih dve transakciji pomenita eno samo koncentracijo, bi to pripeljalo do tega, da bi bilo treba vse transakcije, med katerimi je pogojna povezava ali ki imajo obliko več transakcij vrednostnih papirjev, opravljenih v razumno kratkem časovnem obdobju, obravnavati kot eno samo koncentracijo, in to tudi če te transakcije skupaj ne bi zadoščale za prenos nadzora nad ciljnim podjetjem, kar nikakor ne bi bilo smiselno.

152 Iz uvodne izjave 20 Uredbe št. 139/2004 je razvidno, da je zakonodajalec nameraval potrditi koncept ene same koncentracije. Vendar iz te uvodne izjave ni razvidno, da bi zakonodajalec želel razširiti ta koncept.

153 Trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je stališče Komisije v nasprotju z uvodno izjavo 20 Uredbe št. 139/2004, je treba torej zavrniti.

v) Trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je stališče Komisije v nasprotju s prakso v državah članicah

154 Tožeča stranka meni, da je razlogovanje, ki ga je Komisija uporabila v izpodbijanem sklepu, v nasprotju s „prakso v državah članicah“. V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da je „[t]udi v nacionalnih pravnih redih […] izraženo načelo, da je treba zasebno pridobitev kontrolnega deleža, ki ji sledi javna ponudba za preostale delnice, obravnavati kot eno samo koncentracijo“.

155 Vendar je edino nacionalno pravo, na katero se tožeča stranka konkretno sklicuje, francosko pravo. Navaja, da v skladu z dopisom francoskega ministra za gospodarstvo, finance in industrijo z dne 18. novembra 2002, ki je bil poslan odboru družbe Atria Capital Partenaires in se je nanašal na koncentracijo v sektorju frizerstva na domu (zadeva C2002-39), „pridobitev tako imenovanega ‚kontrolnega‘ deleža na podlagi zasebnega sporazuma in temu sledeča obveznost predložiti [javno ponudbo za prevzem] za preostali kapital“, pomenita dve fazi iste koncentracije.

156 Komisija v zvezi s tem poudarja, da so francoski organi pojasnjevali obseg člena 6 décret nº 2002-689 du 30 avril 2002 fixant les conditions d'application du livre IV du code de commerce relatif à la liberté des prix et de la concurrence (JORF z dne 3. maja 2002, str. 8055) (uredba št. 2002-689 z dne 30. aprila 2002 o določitvi pogojev za uporabo knjige IV trgovinskega zakonika v zvezi s svobodnim oblikovanjem cen in svobodno konkurenco, v nadaljevanju: uredba št. 2002-689), ki naj bi imel vsebinsko širši obseg kot člen 7(2) Uredbe št. 139/2004. Tako naj okoliščina, da so francoski organi menili, da se člen 6 uredbe št. 2002-689 uporablja za pridobitev delnic na reguliranem trgu v skladu z zasebnim sporazumom, zaradi katere nastane obveznost javne ponudbe, ne bi vplivala na razlago člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

157 Tožeča stranka odgovarja, da je francoski minister za gospodarstvo, finance in industrijo v dopisu z dne 18. novembra 2002 najprej ugotovil, da začetna pridobitev in obvezna javna ponudba, ki je sledila, pomenita eno samo koncentracijo, ter da je bil šele nato preučen člen 6 uredbe št. 2002-689.

158 Poleg tega trdi, da iz sodne prakse in zlasti sodbe z dne 7. novembra 2013, Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, točka 22), izhaja, da se „pojmi, prevzeti iz prava Unije, razlagajo enako, kadar se nacionalna zakonodaja za rešitve, ki se uporabljajo za položaje, za katere se ne uporablja zadevni akt Unije, uskladi z rešitvami, ki jih vsebuje ta akt", in da je to utemeljeno z „zagot[avljanjem] enak[ega] obravnavanj[a] povsem notranjih položajev in položajev, za katere velja pravo Unije, *ne glede na okoliščine, v katerih se določbe ali pojmi, prevzeti iz prava Unije, uporabljajo*".

159 V zvezi s tem je treba navesti, da je treba točko 22 sodbe z dne 7. novembra 2013, Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718), razlagati ob upoštevanju točke 23 iste sodbe, v skladu s katero „[t]o velja, kadar se zadevne določbe prava Unije na podlagi nacionalnega prava neposredno in brezpogojno uporabljajo za take položaje".

160 Tožeča stranka ne navaja ničesar, kar bi omogočalo sklepanje, da je v obravnavani zadevi tako. Le v točki 19 replike omenja nekatera prizadevanja francoskega zakonodajalca in francoskih organov, pristojnih za konkurenco, da bi uskladili nekatere pojme, povezane z nadzorom koncentracij in uporabljene v francoskem trgovinskem zakoniku, s pojmi, ki so uporabljeni v Uredbi št. 139/2004 in različnih obvestilih, ki jih je objavila Komisija. Taka uskladitvena prizadevanja ne pomenijo, da se določbe prava Unije neposredno in brezpogojno uporabljajo.

161 Nacionalno pravo ali praksa odločanja države članice pa nikakor ne moreta biti zavezujoča za Komisijo ali sodišča Unije. V skladu s sodno prakso pravni red Unije načeloma ne določa svojih pojmov tako, da bi se oprl na enega ali več nacionalnih pravnih redov, razen če je to izrecno določeno (glej sodbo z dne 22. maja 2003, Komisija/Nemčija, C-103/01, EU:C:2003:301, točka 33 in navedena sodna praksa).

162 Poleg tega je treba v obravnavani zadevi opozoriti, da se pravni okvir, veljaven v Franciji, razlikuje od pravnega okvira Unije.

163 Člen 6 uredbe št. 2002-689 namreč določa:

„Če se koncentracija izvaja z nakupom ali zamenjavo vrednostnih papirjev na reguliranem trgu, njeno dejansko izvajanje v smislu člena L. 430-4 trgovinskega zakonika nastopi ob uveljavljanju pravic iz vrednostnih papirjev. Neobstoj odločbe ministra ne preprečuje prenosa teh vrednostnih papirjev."

164 Tako se francosko pravo v tem pogledu občutno razlikuje od prava Unije. Po pravu Unije namreč prenos vrednostnih papirjev zadošča za izvajanje koncentracije (glej točko 58 zgoraj), medtem ko po francoskem pravu izvajanje nastopi šele ob uveljavljanju pravic iz vrednostnih papirjev.

165 Stališče, zavzeto v dopisu francoskega ministra za gospodarstvo, finance in industrijo z dne 18. novembra 2002, torej ne pripelje do tega, da bi bilo z uporabo koncepta ene same koncentracije subjektu dovoljeno pridobiti nadzor nad ciljnim podjetjem brez predhodne odobritve. Iz tega dopisa

namreč jasno izhaja, da se „zadržanje dejanskega izvajanja koncentracije v smislu člena 6 […] uporabi tako za uveljavljanje pravic iz vrednostnih papirjev, pridobljenih zunaj trga, kot za uveljavljanje pravic iz vrednostnih papirjev, ki so predmet javne ponudbe“.

166 Vendar se v obravnavani zadevi tožeča stranka opira na pojem „ena sama koncentracija“ prav zato, da bi trdila, da je imela pravico izvesti pridobitev iz decembra 2012 brez predhodne priglasitve in odobritve.

167 Zato se tožeča stranka ne more uspešno sklicevati na prakso, ki se uporablja v Franciji.

vi) Trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi je Komisija napačno razlagala razlog za obstoj člena 7(2) Uredbe št. 139/2004

168 Tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija v točki 103 obrazložitve izpodbijanega sklepa napačno menila, da člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 ni namenjen uporabi v položajih, v katerih se zlahka ugotovi dejanski nadzor.

169 V zvezi s tem je treba navesti, da se točka 103 obrazložitve izpodbijanega sklepa glasi:

„Nasprotno pa člen 7(2) Uredbe [št. 139/2004] ni namenjen uporabi za položaje, v katerih se velik sveženj delnic pridobi od enega samega prodajalca ter v katerih se na podlagi glasov, oddanih na predhodnih rednih in izrednih skupščinah, zlahka ugotovi, da ta sveženj delnic omogoča dejanski izključni nadzor nad ciljno družbo.“

170 Komisija torej ni trdila, da zgolj okoliščina, da se pridobitev nadzora zlahka ugotovi, na splošno izključuje uporabo člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Komisija se je v točki 103 obrazložitve izpodbijanega sklepa oprla tudi na dejstvo, da je bil velik sveženj delnic, ki je omogočal dejanski izključni nadzor nad ciljno družbo, pridobljen od samo enega prodajalca.

171 Poleg tega je treba ugotoviti, da je Komisija v točki 102 obrazložitve izpodbijanega sklepa poudarila, da je namen člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 „zajeti položaje, v katerih je težko ugotoviti, natančno katere delnice ali svežnji delnic, pridobljeni od več predhodnih delničarjev, bodo pridobitelja postavili v položaj dejanskega nadzora nad ciljno družbo“, ter „zagotoviti zadostno raven pravne varnosti v primeru javnih ponudb ali prikritih prevzemov [*creeping takeovers*] ter s tem ohranjati likvidnost trgov lastniških vrednostih papirjev in zaščititi ponudnike pred nenamernimi in nepredvidenimi kršitvami obveznosti mirovanja“.

172 Vendar je treba ugotoviti, da Komisija s tem ni trdila, da je treba uporabo člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 omejiti na položaje, v katerih se pojavljajo konkretne težave pri ugotavljanju, katere delnice, pridobljene od več predhodnih delničarjev, bodo pridobitelja postavile v položaj dejanskega nadzora nad ciljno družbo. Komisija se v izpodbijanem sklepu za izključitev uporabe člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 ni oprla le na okoliščino, da je bilo zlahka ugotoviti, da je pridobitev iz decembra 2012 tožeči stranki omogočala dejanski izključni nadzor nad družbo Morpol.

173 Tožeča stranka navaja več primerov, da bi dokazala, da se lahko pridobitev nadzora zlahka ugotovi tudi v položajih, v katerih se uporablja člen 7(2) Uredbe št. 139/2004. Toda ker Komisija v izpodbijanem sklepu ni trdila, da zgolj okoliščina, da se pridobitev nadzora zlahka ugotovi, izključuje uporabo člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, s trditvami, ki jih tožeča stranka navaja v zvezi s tem, ni mogoče dokazati obstoja napake Komisije v izpodbijanem sklepu.

174 Poleg tega tožeča stranka trdi, da resnični razlog za obstoj člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 ustreza temu, kar je Komisija izrecno navedla v točki 66 obrazložitvenega memoranduma predloga uredbe Sveta o nadzoru koncentracij podjetij (COM(2002) 711 final, UL 2003, C 20, str. 4, v nadaljevanju: predlog uredbe). V tej točki je navedeno:

„V skladu s tem, kar je bilo predlagano v Zeleni knjigi, predlagamo, naj se področje uporabe samodejnega odstopanja iz člena 7(2) (nekdanji člen 7(3)) razširi, tako da bo poleg javnih ponudb zajemalo vse pridobitve na borzi od več prodajalcev, to je ‚prikrite prevzeme', da bi se odpravila vsakršna pravna negotovost, ki izhaja iz člena 7(1) v zvezi s takimi pridobitvami."

175 Iz tega predloga je razvidno, da je Komisija predlagala, naj se področje uporabe člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 razširi na „prikrite prevzeme". Vendar v obravnavani zadevi prevzem družbe Morpol od tožeče stranke ni bil „prikrit". Pridobitev nadzora nad družbo Morpol namreč ni potekala v več fazah. Nasprotno, nadzor je bil pridobljen od z zasebno nakupno transakcijo od samo enega prodajalca, ki je bila zaključena pred objavo javne ponudbe za prevzem za preostale delnice družbe Morpol.

176 Poleg tega je treba spomniti, da je tožeča stranka pojasnila, da svojo utemeljitev opira na prvi primer iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, to je na primer, povezan z javno ponudbo (glej točki 66 in 67 zgoraj). Vendar je iz točke 66 obrazložitvenega memoranduma predloga uredbe razvidno, da je Komisija predlagala, naj se doda drugi primer, ki je zdaj določen v členu 7(2) Uredbe št. 139/2004 in se nanaša na več transakcij vrednostnih papirjev, da bi se odpravila vsakršna pravna negotovost. Glede na to, da zadevna koncentracija po navedbah tožeče stranke spada na področje uporabe prvega primera iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ni povsem jasno, kateri argument želi tožeča stranka izpeljati iz dejstva, da je Komisija predlagala, naj se doda drugi primer, da bi se odpravila vsakršna pravna negotovost.

177 Tožeča stranka se opira tudi na točko 134 Zelene knjige o pregledu izvajanja Uredbe št. 4064/89 (COM/2001/0745 final, v nadaljevanju: Zelena knjiga), ki se glasi:

„‚Prikriti' prevzemi prek borze so še en primer koncentracije, ki vključuje več transakcij. Te transakcije se lahko izvajajo na različne bolj ali manj zapletene načine, od razmeroma preprostih transakcij neposrednega nakupa delnic od več predhodnih delničarjev do struktur transakcij, ki združujejo različno število finančnih posrednikov in uporabljajo najrazličnejše finančne instrumente. […] Pri tovrstnih scenarijih bo običajno nepraktično in umetno šteti, da koncentracija nastopi z nakupom delnice ali svežnja delnic, ki pridobitelju omogoča (dejanski) nadzor nad ciljnim podjetjem. Nasprotno, vsem zadevnim strankam bo jasno, da več pravno ločenih pridobitev pravic tvori celoto in da je namen prevzeti nadzor nad ciljno družbo. […]"

178 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da je dokument, kot je Zelena knjiga, namenjen zgolj spodbujanju razprave o neki temi na evropski ravni.

179 Poleg tega je treba poudariti, da je iz prvega stavka točke 134 Zelene knjige razvidno, da se ta točka nanaša na „prikrite" prevzeme, ki so le „primer koncentracije, ki vključuje več transakcij". Vendar je treba spomniti, da v obravnavani zadevi koncentracija ni bila „prikrita" in da je bil nadzor nad družbo Morpol pridobljen s samo eno transakcijo, in ne z več transakcijami.

180 Dalje, v točki 134 Zelene knjige je omenjen „namen prevzeti nadzor nad ciljno družbo" v povezavi z „več pravno ločenimi pridobitvami pravic". V obravnavani zadevi je bila samo pridobitev iz decembra 2012 izvedena z namenom prevzeti nadzor nad družbo Morpol. Tožeča stranka je sicer res izvedla popolni prevzem družbe Morpol, za kar je bilo potrebnih več nakupnih transakcij, to so zlasti pridobitev iz decembra 2012 in nakupi od različnih delničarjev te družbe v okviru javne ponudbe za prevzem. Toda ker je imela tožeča stranka izključni nadzor nad družbo Morpol že od pridobitve iz decembra 2012, poznejše nakupne transakcije niso bile več izvedene z namenom prevzeti nadzor nad ciljno družbo.

181 Ugotoviti je treba tudi, da je v Zeleni knjigi upravičeno navedeno, da bo „[p]ri tovrstnih scenarijih […] običajno nepraktično in umetno šteti, da koncentracija nastopi z nakupom delnice ali svežnja delnic, ki pridobitelju omogoča (dejanski) nadzor nad ciljnim podjetjem“. Vendar ta trditev zadeva samo scenarij „prikritega“ prevzema. Dejansko bi bilo v primeru, v katerem je za pridobitev nadzora nad ciljnim podjetjem potrebnih več pridobitev delnic ali svežnjev delnic, umetno, če bi se nakup „odločilne“ delnice ali svežnja delnic ločeno obravnaval kot koncentracija.

182 Toda v položaju, kot je ta v tej zadevi, v katerem je bil izključni nadzor nad ciljnim podjetjem pridobljen od samo enega prodajalca že s prvo transakcijo, nikakor ni umetno obravnavati to transakcijo tako, kot da sama po sebi pomeni koncentracijo.

183 Tožeča stranka prav tako poudarja, da je bil cilj razširitve odstopanja, določen v členu 7(2) Uredbe št. 139/2004, odpraviti vsakršno pravno negotovost (glej točko 174 zgoraj). Po njenem mnenju je iz točke 134 Zelene knjige razvidno, da se mora člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 uporabljati tudi za preprosto strukturo transakcij, da se olajšajo javne ponudbe in prikriti prevzemi.

184 V zvezi s tem je treba navesti, da se člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 resda lahko uporablja tudi v primeru preproste strukture transakcij. Vendar v obravnavani zadevi uporaba člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 ni izključena zaradi preprostosti transakcije, temveč je izključena, ker je bil nadzor pridobljen že s prvo transakcijo od samo enega prodajalca.

185 Poleg tega je treba poudariti, da morajo v skladu s členom 5 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/25/ES z dne 21. aprila 2004 o ponudbah za prevzem (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 20) države članice zagotoviti, da je oseba, ki je pridobila nadzor nad neko družbo s pridobitvijo vrednostnih papirjev, dolžna dati ponudbo zaradi zaščite manjšinskih delničarjev te družbe. Ta ponudba mora biti naslovljena na vse imetnike teh vrednostnih papirjev za vse njihove vrednostne papirje. Iz tega sledi, da obveznost, da podjetje, ki je na podlagi zasebne pridobitve pridobilo vrednostne papirje, ki mu omogočajo nadzor nad ciljnim podjetjem, predloži javno ponudbo za preostale delnice ciljnega podjetja, zadeva vse države članice Unije.

186 Če bi se upoštevalo razlogovanje tožeče stranke, v skladu s katerim pridobitev nadzora z zasebno transakcijo, ki ji sledi obvezna javna ponudba, pomeni eno samo koncentracijo, bi to pripeljalo do tega, da bi bila zasebna pridobitev vrednostnih papirjev, ki omogoča nadzor, pri koncentracijah, v katerih so udeležene družbe, ki kotirajo na borzi in so v državah članicah, vedno zajeta z izjemo iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Obveznost predložiti javno ponudbo za prevzem, ki je v skladu z razlogovanjem tožeče stranke del ene same koncentracije, sestavljene iz nakupa, ki omogoča nadzor, in javne ponudbe, namreč obstaja vedno. Posledica tega bi bila, da bi bilo področje uporabe izjeme iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 preveč razširjeno.

187 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da je razlog za obstoj člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 olajšati javne ponudbe in prikrite prevzeme, je treba spomniti, prvič, da ji Komisija globe ni naložila zaradi izvedbe javne ponudbe za prevzem, temveč zaradi pridobitve iz decembra 2012. Drugič, spomniti je treba, da v obravnavani zadevi, kot je bilo ugotovljeno zgoraj v točki 175, prevzem ni bil „prikrit“.

188 Ni razvidno, da bi bilo stališče, ki ga je Komisija zavzela v izpodbijanem sklepu, v nasprotju z načelom pravne varnosti. Spomniti je treba, da položaj, ki je predmet te zadeve, ni zajet z besedilom člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 (glej točke od 68 do 83 zgoraj). Okoliščina, da Komisija ni razširila področja uporabe koncepta „ene same koncentracije“, da bi zajela položaje, v katerih se nadzor nad ciljnim podjetjem pridobi s prvo transakcijo, ni v nasprotju z načelom pravne varnosti.

189 Tudi če bi se bilo treba za ugotovitev razloga za obstoj člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 opreti na Zeleno knjigo, kot predlaga tožeča stranka, ni videti, da bi bilo v nasprotju z razlogom za obstoj te določbe, če se z njenega področja uporabe izključi položaj, v katerem podjetje pridobi izključni nadzor nad ciljnim podjetjem s prvo zasebno transakcijo nakupa delnic od samo enega prodajalca, tudi če tej transakciji sledi obvezna javna ponudba za prevzem.

190 Poleg tega tožeča stranka trdi, da razlaga, ki jo je Komisija navedla v točkah 102 in 103 obrazložitve izpodbijanega sklepa v zvezi z razlogom za obstoj člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ni združljiva z razlago, ki jo je podalo Splošno sodišče v sodbi z dne 6. julija 2010, Aer Lingus Group/Komisija (T-411/07, EU:T:2010:281, točka 83). Tožeča stranka poudarja, da je Splošno sodišče v navedeni sodbi „potrdilo pristop Komisije, v skladu s katerim se je člen 7(2) Uredbe [št. 139/2004] uporabljal za pridobitev manjšinskega 19-odstotnega deleža v družbi Aer Lingus, izvedeno pred objavo javne ponudbe, ki sta po njegovem mnenju tvorili celoto in pomenili eno samo koncentracijo, čeprav nedvomno ne bi bilo težko skleniti, da tak manjšinski delež *ne* omogoča nadzora“.

191 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 6. julija 2010, Aer Lingus Group/Komisija (T-411/07, EU:T:2010:281, točka 83), navedlo, da „pridobitev kapitalskih deležev, ki sama po sebi ne omogoča nadzora v smislu člena 3 Uredbe [št. 139/2004], lahko spada na področje uporabe člena 7 te uredbe“. Iz navedene sodbe izhaja le, da je pridobitev manjšinskega deleža, ki ne omogoča nadzora nad ciljnim podjetjem in ji sledi javna ponudba za prevzem, lahko del ene same koncentracije, ki spada na področje uporabe člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Vendar Splošnemu sodišču ni bilo treba odločati o položaju, v katerem bi že prva transakcija omogočala nadzor nad ciljnim podjetjem (glej točko 138 zgoraj).

192 Ugotoviti je treba, da je v primeru pridobitve manjšinskega deleža, ki ne omogoča nadzora nad ciljnim podjetjem in ji sledi javna ponudba za prevzem, mogoče, da sta obe transakciji izvedeni z namenom pridobiti nadzor nad ciljnim podjetjem. Ker pa je v obravnavani zadevi tožeči stranki že prva transakcija omogočala dejanski izključni nadzor nad družbo Morpol, je izključeno, da je bila javna ponudba za prevzem objavljena z namenom pridobiti nadzor nad družbo Morpol (glej točko 180 zgoraj).

193 Zato je treba zavrniti trditve tožeče stranke, ki temeljijo na sodbi z dne 6. julija 2010, Aer Lingus Group/Komisija (T-411/07, EU:T:2010:281).

194 Tožeča stranka tudi zatrjuje, da je treba člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 razlagati v njeno korist zaradi kazenskopravne narave globe v smislu člena 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP). Po njenem mnenju v izpodbijanem sklepu ni upoštevano načelo, da se kazenska zakonodaja ne sme uporabljati široko v škodo obtoženca. Razlaga člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, kot je podana v izpodbijanem sklepu, naj bi vključevala uporabo tako širokih pojmov in tako nejasnih meril, da naj zadevna kazenska določba ne bi imela lastnosti, zahtevanih na podlagi EKČP, v smislu jasnosti in predvidljivosti njenih učinkov.

195 Komisija poudarja, da v skladu s členom 14(4) Uredbe št. 139/2004 globe, naložene na podlagi tega člena, niso kazenskopravne narave.

196 Opozoriti je treba, da bi bilo treba tudi ob predpostavki, da so kazni, ki jih določa člen 14(2) Uredbe št. 139/2004, kazenskopravne narave, trditve tožeče stranke zavrniti.

197 Prvič, trditev tožeče stranke, da zadevna določba nima lastnosti, zahtevanih na podlagi EKČP, v smislu jasnosti in predvidljivosti njenih učinkov, se v bistvu nanaša na domnevno kršitev načela zakonitosti v kazenskem pravu, ki jo tožeča stranka zatrjuje v okviru prvega dela četrtega tožbenega razloga, ta pa bo v nadaljevanju preučen v točkah od 376 do 394.

198 Drugič, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da v izpodbijanem sklepu ni upoštevano načelo, da se kazenska zakonodaja ne sme uporabljati široko v škodo obtoženca, je treba navesti naslednje.

199 Kot pravilno navaja Komisija, tožeči stranki globa ni bila naložena, ker je kršila člen 7(2) Uredbe št. 139/2004. Globa ji je bila v skladu s členom 14(2)(a) in (b) Uredbe št. 139/2004 naložena, ker je kršila člena 4(1) in 7(1) te uredbe.

200 Poleg tega je treba spomniti, da člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 določa izjemo od člena 7(1) te uredbe.

201 Komisija pravilno poudarja, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso izjeme razlagati ozko (glej v tem smislu sodbi z dne 17. junija 2010, Komisija/Francija, C-492/08, EU:C:2010:348, točka 35, in z dne 23. oktobra 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, točka 27). Kar natančneje zadeva konkurenčno pravo in zlasti razlago, dano določbam uredb o skupinskih izjemah, je Splošno sodišče v točki 48 sodbe z dne 8. oktobra 1996, Compagnie maritime belge transports in drugi/Komisija (od T-24/93 do T-26/93 in T-28/93, EU:T:1996:139), potrdilo, da je treba glede na splošno načelo prepovedi protikonkurenčnih omejevalnih sporazumov določbe o odstopanju, vstavljene v uredbo o izjemah, zaradi njihove narave razlagati ozko. Zgolj okoliščina, da lahko Komisija zaradi kršitve določbe, ki je del konkurenčnega prava, naloži stroge kazni, torej ne omaje dejstva, da je treba določbe o odstopanju razlagati ozko. Poleg tega je Sodišče v točki 16 sodbe z dne 22. marca 1984, Paterson in drugi (90/83, EU:C:1984:123), ki je zadevala vprašanja za predhodno odločanje, postavljena v okviru kazenskih postopkov (glej točko 2 navedene sodbe), ugotovilo, da člena, ki določa odstopanja od uporabe splošnih pravil neke uredbe, ni mogoče razlagati tako, da bi se njegovi učinki razširili onkraj tega, kar je potrebno za varstvo interesov, ki se želijo zaščititi z njo. Navedena sodba potrjuje, da se načelo, v skladu s katerim je treba izjeme razlagati ozko, uporablja tudi v kazenskih zadevah.

202 Vsekakor je treba opozoriti, da se člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 glede na njegovo besedilo ne uporablja za položaje, kot je obravnavani (glej točke od 68 do 83 zgoraj).

203 Tožeča stranka poskuša v bistvu razširiti področje uporabe koncepta „ene same koncentracije“, da bi razširila področje uporabe izjeme iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

204 Tudi ob predpostavki, da so globe, ki se naložijo na podlagi člena 14 Uredbe št. 139/2004, kazenskopravne narave, v obravnavani zadevi ni mogoče šteti, da je Komisija široko uporabila kazensko zakonodajo v škodo obtoženca. Komisija je namreč samo zavrnila razširitev področja uporabe izjeme, določene v členu 7(2) Uredbe št. 139/2004, onkraj njegovega besedila in odklonila uporabo koncepta „ene same koncentracije“ za položaj, v katerem je bil izključni nadzor nad ciljnim podjetjem pridobljen z zasebno nakupno transakcijo od samo enega prodajalca, preden je bila objavljena obvezna javna ponudba za prevzem.

205 Zato je treba argument tožeče stranke zavrniti.

206 Tožeča stranka prav tako zatrjuje, da izpodbijani sklep ni združljiv s ciljem člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ki je „olajšati prevzeme in zagotavljati likvidnost trgov lastniških vrednostnih papirjev“. Izpodbijani sklep naj bi imel negativne učinke le za družbe z modelom korporativnega upravljanja, ki ga navadno uporabljajo družbe s sedežem v celinski Evropi in Skandinaviji, kar naj bi povzročalo dejansko diskriminacijo med družbami s sedežem v teh regijah v primerjavi z družbami, ki imajo sedež v Združenem kraljestvu in Združenih državah, z oteževanjem prevzemov in posledičnim oviranjem naložb v družbah s sedežem v celinski Evropi in Skandinaviji ter s škodljivim vplivanjem na kapitalske trge in družbe s sedežem v teh regijah. Razlog za to naj bi bil, da so za družbe v celinski Evropi in Skandinaviji na splošno značilni močni in koncentrirani delničarji, drugače kot pri družbah s sedežem v Združenem kraljestvu in Združenih državah, ki naj bi se bolj nagibale k razpršeni lastniški strukturi. To, da je bila v izpodbijanem sklepu uporaba izjeme javne ponudbe v skladu s členom 7(2) Uredbe št. 139/2004 zavrnjena za začetno pridobitev kontrolnega deleža in za obvezno javno ponudbo, ki je njena posledica, naj bi bilo pomembno le za družbe, ki imajo „koncentrirane“ delničarje.

207 Ugotoviti je treba, da se tožeča stranka z zatrjevanjem diskriminacije med družbami s sedežem v celinski Evropi in Skandinaviji ter družbami s sedežem v Združenem kraljestvu in Združenih državah v bistvu opira na načelo enakega obravnavanja. V skladu z ustaljeno sodno prakso splošno načelo enakega obravnavanja in prepovedi diskriminacije zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno (glej sodbo z dne 11. julija 2007, Centeno Mediavilla in drugi/Komisija, T-58/05, EU:T:2007:218, točka 75 in navedena sodna praksa).

208 V obravnavani zadevi je treba opozoriti, da položaja, in sicer na eni strani položaj, v katerem se nadzor nad ciljnim podjetjem pridobi s samo eno transakcijo ob nakupu delnic od samo enega prodajalca, temu pa sledi obvezna javna ponudba za prevzem, ter na drugi položaj, v katerem se nadzor pridobi z javno ponudbo za prevzem ali od več prodajalcev z več transakcijami, nista primerljiva, tako da nič ne nasprotuje različnemu obravnavanju. V položaju, v katerem se izključni nadzor nad ciljnim podjetjem pridobi že s prvo transakcijo, namreč nikakor ni umetno obravnavati to transakcijo tako, kot da sama po sebi pomeni koncentracijo (glej točko 182 zgoraj). Zgolj okoliščina, da se lahko v celinski Evropi in Skandinaviji prvi položaj pojavlja pogosteje kot v Združenem kraljestvu ali Združenih državah, ne pomeni, da je treba ta položaja obravnavati enako.

209 Prav tako zgolj to, da je namen člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 olajšati prevzeme in zagotavljati likvidnost trgov lastniških vrednostnih papirjev, kot trdi tožeča stranka, ne pomeni, da je treba področje uporabe te določbe razširiti onkraj njenega besedila, da bi se prevzemi še bolj olajšali.

210 Komisija v izpodbijanem sklepu in odgovoru na tožbo omenja več poti, ki bi jim tožeča stranka lahko sledila, da bi zadevno koncentracijo izvajala brez kršenja členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004. Tako v točki 106 obrazložitve izpodbijanega sklepa navaja, da bi lahko tožeča stranka objavila javno ponudbo za prevzem, ne da bi prej pridobila delnice J. M. (prva možnost), in da bi lahko z J. M. podpisala pogodbo o nakupu delnic, preden bi objavila javno ponudbo za prevzem, vendar bi izpolnitev odložila, dokler ne bi organi, pristojni za konkurenco, dali odobritve (druga možnost).

211 Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da bi ti možnosti lahko škodovali manjšinskim delničarjem ciljne družbe, spodbujali zlorabe trga in ovirali cilje Direktive 2004/25. Kar zadeva prvo možnost, poudarja, da si Komisija s svojo politiko dejavno prizadeva preprečiti, da bi pridobitelj nadomestil strukturo obvezne ponudbe s prostovoljno ponudbo, ker bi to ponudnikom omogočalo, da se izognejo dolžnosti objaviti obvezno ponudbo po pravični ceni. Poleg tega naj v primeru družbe Morpol objava prostovoljne ponudbe v praksi ne bi bila izvedljiva, ker je bil prevzem te družbe poslovno povezan s prevzemom pomožnih družb, ki ju je nadziral J. M., in ker teh pravnih subjektov ni bilo mogoče prenesti v okviru prostovoljne ponudbe. Kar zadeva drugo možnost, tožeča stranka trdi, da bi se z njo ustvarila najnižja cena, ki bi bila lahko predmet manipulacije in umetnega dvigovanja, kar bi bilo v nasprotju s ciljem Direktive 2004/25, ki je namenjena preprečevanju tveganja zlorabe trga.

212 V zvezi s tem je treba navesti, da je morala tožeča stranka zasnovati koncentracijo na način, ki je po njenem mnenju najbolje ustrezal njenim potrebam, pri čemer je morala upoštevati svoje obveznosti iz členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004. Komisija navaja, da sama nikakor ne priporoča niti ne predpisuje posebnega načina, na katerega bi morala tožeča stranka zasnovati svojo transakcijo.

213 Poleg tega je treba v zvezi z drugo možnostjo, kot je opredeljena zgoraj v točki 210, navesti naslednje, kar zadeva trditev tožeče stranke glede obstoja tveganja za manipulacijo cene delnic.

214 Pristop, uporabljen v izpodbijanem sklepu, ne povzroča nobene težave v zvezi z varstvom pravic manjšinskih delničarjev. Kot poudarja tožeča stranka, mora namreč v skladu z norveškimi pravili o prevzemih ponudnik za preostale delnice plačati tisto izmed naslednjih dveh cen, ki je višja: ceno, ki jo je ponudnik plačal ali je bila dogovorjena v obdobju šestih mesecev pred trenutkom, ko je sprožena obvezna ponudba (to je cena, dogovorjena v SPA), ali tržno ceno v trenutku, ko je sprožena obveznost obvezne ponudbe. Torej ni dvoma, da lahko manjšinski delničarji dobijo pravično ceno za svoje delnice.

215 Vendar tožeča stranka trdi, da če se člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 ne bi uporabljal, bi moral ponudnik odložiti javno ponudbo, dokler ne bi od Komisije prejel odobritve koncentracije, takrat pa bi se lahko najnižja cena že dvignila, ker bi kotirana tržna cena presegla ceno, dogovorjeno v SPA. Zato naj bi bila najnižja cena dovzetna za manipulacije in dvigovanje, kar bi lahko zahtevalo, da ponudnik pridobi preostale delnice po ceni, ki presega ceno, dogovorjeno v SPA, to je pravično ceno.

216 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tveganje za to, da bi se cena delnic z manipulacijo dvignila, načeloma lahko obstaja. Toda če je tožeča stranka menila, da v obravnavani zadevi to tveganje obstaja, bi lahko od Komisije zahtevala, naj ji odobri izjemo na podlagi člena 7(3) Uredbe št. 139/2004. V skladu s to določbo lahko Komisija na zahtevo podeli izjemo od obveznosti iz člena 7(1) in (2) Uredbe št. 139/2004.

217 Komisija v zvezi s tem poudarja, da je v preteklosti že odobrila izjeme na podlagi člena 7(3) Uredbe št. 139/2004 prav v položajih, v katerih je obstajala možnost, da bi zamuda pri objavi javne ponudbe pripeljala do tržnih manipulacij. Kot primer predstavlja svojo odločbo z dne 20. januarja 2005 (zadeva Orkla/Elkem – COMP/M.3709) (v nadaljevanju: odločba Orkla/Elkem), sprejeto na podlagi člena 7(3) Uredbe št. 139/2004. V zadevi, v kateri je bila sprejeta navedena odločba, je družba Orkla, ki je že imela 39,85 % delnic družbe Elkem, sklenila individualne pogodbe s tremi drugimi delničarji družbe Elkem. Na podlagi teh pogodb bi morala družba Orkla pridobiti izključni nadzor nad družbo Elkem. Če bi se transakcija izvedla, bi bila družba Orkla po norveškem pravu dolžna objaviti obvezno javno ponudbo za preostale delnice družbe Elkem.

218 Pred izvršitvijo vsake od pogodb je družba Orkla od Komisije zahtevala odobritev izjeme v skladu s členom 7(3) Uredbe št. 139/2004. Poudarila je, da zaradi skromnega obsega delnic družbe Elkem, ki so v prostem obtoku, ne bi bilo težko z manipulacijo dvigniti ceno teh delnic. Komisija je šest dni po tem, ko je prejela zahtevo družbe Orkla, izjemo odobrila, pri čemer je navedla, da „ima lahko zadržanje transakcije za družbo Orkla tak učinek, da se bo zaradi spoštovanja norveške zakonodaje o vrednostnih papirjih, ki se uporablja, izpostavila precejšnjemu tveganju, da bo morala podati ponudbo za preostale delnice družbe Elkem po občutno višji ceni, potem ko bo transakcija razglašena za združljivo [z notranjim] trgom“. Komisija je pretehtala interese in poudarila, da lahko obveznost zadržanja resno vpliva na finančne interese družbe Orkla, da se ne zdi, da bo transakcija povzročila težave za konkurenco, in da izjema ne vpliva na legitimne pravice tretjih strank.

219 Zadeva, v kateri je bila sprejeta odločba Orkla/Elkem, torej kaže, da je možnost zahtevati odobritev izjem na podlagi člena 7(3) Uredbe št. 139/2004 učinkovit način za odzivanje na položaje, v katerih obstaja tveganje za manipulacijo cene delnic.

220 Tožeča stranka v bistvu zatrjuje, da mora Komisija zaradi (teoretičnega) obstoja tveganj za to, da bi se cena delnic dvignila z manipulacijo, široko razlagati člen 7(2) Uredbe št. 139/2004. Vendar je treba tako trditev zavrniti, saj člen 7(3) Uredbe št. 139/2004 omogoča zadovoljiv odziv na položaj, v katerem obstaja tako tveganje.

221 Člen 7(3) Uredbe št. 139/2004 določa možnost, da Komisija v posameznem primeru odstopi od obveznosti zadržanja, potem ko pretehta zadevne interese. Taka izjema v posameznem primeru je primernejši instrument za odzivanje na morebitna tveganja za manipulacijo kot pa široka uporaba člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ki bi pomenila samodejno uporabo izjeme brez možnosti tehtanja interesov.

222 Tožeča stranka je na obravnavi navedla, da je Komisija v odločbi Orkla/Elkem priznala obstoj potrebe po hitrosti in potrebe po izogibanju tržnim manipulacijam v okoliščinah, ki so bile podobne tem v obravnavani zadevi.

223 Vendar okoliščina, da je Komisija v navedeni zadevi upoštevala potrebo po hitrosti in potrebo po izogibanju tržnim manipulacijam, da je odobrila izjemo na podlagi člena 7(3) Uredbe št. 139/2004, ne pomeni, da je treba člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 razlagati široko.

224 Nazadnje, tožeča stranka je na obravnavi trdila, da je bilo treba v skladu s členom 7(3) Uredbe št. 4064/89, ki je bil predhodnik člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, javno ponudbo priglasiti v roku, določenem v členu 4(1) Uredbe št. 4064/89, to je v enem tednu, in da je v členu 7(2) Uredbe št. 139/2004 zahtevano le, da se koncentracija „nemudoma“ priglasi Komisiji. Po mnenju tožeče stranke ta sprememba kaže, da je želel zakonodajalec postopku prevzema z javno ponudbo dati prednost pred postopkom nadzora koncentracije.

225 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 4(1) Uredbe št. 139/2004 za priglasitev koncentracij ne določa več roka enega tedna po sklenitvi pogodbe ali objavi javne ponudbe, ki je bil določen v členu 4(1) Uredbe št. 4064/89.

226 Razlogi za črtanje tega roka so razvidni iz točk od 61 do 64 obrazložitve predloga uredbe. Komisija je v njih med drugim navedla, da „[p]raksa v zadnjih 12 letih kaže, da stroga uporaba enotedenskega roka za predložitev priglasitev […] ni niti realistična niti potrebna“, in da je „[g]lede na odložilni učinek člena 7(1) […] v poslovnem interesu samih podjetij, da pridobijo regulativno odobritev Komisije v kar najkrajšem času, tako da lahko začnejo izvajati koncentracijo“.

227 V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, razlogi za črtanje tega roka torej ne izvirajo iz zakonodajalčeve želje, da bi postopku prevzema z javno ponudbo dal prednost pred postopkom nadzora koncentracije.

228 Trditve, s katerimi želi tožeča stranka dokazati, da je razlaga, ki jo je členu 7(2) Uredbe št. 139/2004 dala Komisija, v nasprotju z razlogom za obstoj te določbe, je treba zato zavrniti.

229 Glede na navedeno je treba zavrniti argument tožeče stranke, da sta pridobitev iz decembra 2012 in javna ponudba za prevzem pomenili eno samo koncentracijo. Koncept ene same koncentracije namreč ni namenjen uporabi v primeru, v katerem se dejanski izključni nadzor nad ciljno družbo pridobi s prvo zasebno transakcijo od samo enega prodajalca, tudi če tej transakciji sledi obvezna javna ponudba.

230 Zato ni treba preučiti trditev strank v zvezi z obstojem oziroma neobstojem pravne ali dejanske pogojenosti med pridobitvijo iz decembra 2012 in javno ponudbo za prevzem.

2. Četrti del prvega tožbenega razloga: tožeča stranka je ravnala v skladu s členom 7(2) Uredbe št. 139/2004

231 Tožeča stranka v okviru četrtega dela prvega tožbenega razloga trdi, da je upoštevala pogoje, določene v členu 7(2)(a) in (b) Uredbe št. 139/2004, ker je koncentracijo nemudoma priglasila Komisiji in ker svojih glasovalnih pravic v družbi Morpol ni uveljavljala, dokler Komisija ni odobrila koncentracije.

232 V zvezi s tem je dovolj ugotoviti, da se v obravnavani zadevi člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 ne uporablja, kot je razvidno iz preučitve prvih treh delov prvega tožbenega razloga. Vprašanje, ali je tožeča stranka upoštevala pogoje, določene v členu 7(2)(a) in (b) Uredbe št. 139/2004, zato ni upoštevno.

233 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba prvi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

B. Drugi tožbeni razlog: očitna napaka pri uporabi prava in ugotavljanju dejanskega stanja, ker je v izpodbijanem sklepu ugotovljeno, da je bila tožeča stranka malomarna

234 Tožeča stranka trdi, da je Komisija v izpodbijanem sklepu napačno presodila, da je bila malomarna. Po mnenju tožeče stranke nobena normalno obveščena in dovolj skrbna družba ne bi mogla razumno predvideti, da je treba pridobitev iz decembra 2012 priglasiti in da s tem povezanega deleža ni mogoče prenesti na tožečo stranko do odobritve. Razlaga, ki jo je členu 7(2) Uredbe št. 139/2004 dala tožeča stranka, naj bi bila razumna, kar naj bi potrjeval pravni nasvet, ki ga je zagotovil njen zunanji pravni svetovalec.

235 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

236 Spomniti je treba, da lahko Komisija v skladu s členom 14(2) Uredbe št. 139/2004 naloži globe le za kršitve, ki so bile storjene „namerno ali iz malomarnosti“.

237 Glede vprašanja, ali je bila kršitev storjena naklepno ali iz malomarnosti, je iz sodne prakse razvidno, da je ta pogoj izpolnjen, če zadevno podjetje ne more prezreti, da je njegovo ravnanje protikonkurenčno, ne glede na to, ali se zaveda, da je kršilo pravila o konkurenci (glej v zvezi s kršitvami, ki jih je mogoče kaznovati z globo v skladu s členom 23(2), prvi pododstavek, Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), sodbo z dne 18. junija 2013, Schenker & Co. in drugi, C-681/11, EU:C:2013:404, točka 37 in navedena sodna praksa).

238 To, da naj bi zadevno podjetje napačno pravno opredelilo svoje ravnanje, na katerem temelji ugotovitev kršitve, tega podjetja ne more oprostiti naložitve globe, ker ne bi smelo prezreti protikonkurenčnosti navedenega ravnanja (glej po analogiji sodbo z dne 18. junija 2013, Schenker & Co. in drugi, C-681/11, EU:C:2013:404, točka 38). Podjetje se ne more izogniti naložitvi globe, če je do kršitve pravil o konkurenci prišlo, ker je bilo v zmoti glede zakonitosti svojega ravnanja zaradi pravnega nasveta odvetnika (glej po analogiji sodbo z dne 18. junija 2013, Schenker & Co. in drugi, C-681/11, EU:C:2013:404, točka 43).

239 Z vidika teh preudarkov je treba preučiti, ali je Komisija v izpodbijanem sklepu pravilno ugotovila, da je tožeča stranka s tem, da je izvedla pridobitev iz decembra 2012 v nasprotju s členoma 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004, ravnala malomarno.

240 Najprej je treba poudariti, da je Komisija upoštevala obstoj pravnih nasvetov, ko je v točki 142 obrazložitve izpodbijanega sklepa ugotovila, da je tožeča stranka kršitve storila iz malomarnosti, ne pa namerno.

241 V točkah od 144 do 148 obrazložitve izpodbijanega sklepa se je Komisija za ugotovitev, da je bila tožeča stranka malomarna, oprla na te dejavnike:

– tožeča stranka je velika evropska družba, ki ima precej izkušenj s postopki nadzora koncentracij ter s priglasitvami Komisiji in nacionalnim organom, pristojnim za konkurenco;

– tožeča stranka je vedela ali bi morala vedeti, da bo s pridobitvijo 48,5-odstotnega deleža v kapitalu družbe Morpol pridobila dejanski nadzor nad njo;

– tožeča stranka ni dokazala, da je od svojih pravnih svetovalcev prejela presojo, ki bi se nanašala na uporabo člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, pred 18. decembrom 2012, ko je bila zaključena pridobitev iz decembra 2012;

– zaradi obstoja precedensa v zvezi z razlago člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 (odločba Komisije z dne 21. septembra 2007 (zadeva COMP/M.4730 – Yara/Kemira GrowHow) (v nadaljevanju: odločba Yara/Kemira GrowHow)) bi se morala tožeča stranka zavedati, da bo pridobitev iz decembra 2012 verjetno pripeljala do kršitve členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004 ali vsaj da uporaba člena 7(2) v obravnavani zadevi ni samoumevna, tožeča stranka pa bi se lahko in bi se morala obrniti na Komisijo, tako da bi v postopku posvetovanja poizvedela o uporabi člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 ali zahtevala odobritev izjeme od obveznosti mirovanja na podlagi člena 7(3) navedene uredbe;

– tožeči stranki je zaradi prezgodnega izvajanja koncentracije že bila naložena globa na nacionalni ravni v okviru njenega prevzema družbe Fjord Seafood, tako da je bilo treba od nje pričakovati visoko raven skrbnosti.

242 Tožeča stranka izpodbija upoštevnost vseh teh dejavnikov.

243 Ugotoviti je treba, da je lahko tožeča stranka v obravnavani zadevi zlahka predvidela, da bo s pridobitvijo 48,5 % delnic družbe Morpol pridobila dejanski izključni nadzor nad to družbo. Tožeča stranka ne trdi, da se ni zavedala nekaterih dejanskih okoliščin in da zato ni mogla razumeti, da je s pridobitvijo iz decembra 2012 izvedla koncentracijo s skupnostno razsežnostjo.

244 Poleg tega je iz borzne objave z dne 17. decembra 2012, omenjene v točki 6 zgoraj, razvidno, da je tožeča stranka vedela, da nakup družbe Morpol pomeni koncentracijo s skupnostno razsežnostjo. Tožeča stranka je namreč v njej navedla:

„S pridobitvijo bo zelo verjetno nastala obveznost priglasitve organom Unije, pristojnim za konkurenco, v tem primeru pa družbi Marine Harvest ne bo dovoljeno uveljavljati glasovalnih pravic, vezanih na njene delnice v družbi Morpol, dokler ne bo transakcija odobrena.“

245 Zgolj to, da je tožeča stranka napačno menila, da so njene obveznosti omejene na neuveljavljanje njenih glasovalnih pravic pred odobritvijo, ne omaje dejstva, da se je popolnoma zavedala, da gre za koncentracijo s skupnostno razsežnostjo.

246 Spomniti je treba, da iz členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004 jasno izhaja, da je treba koncentracijo s skupnostno razsežnostjo priglasiti pred njenim izvajanjem ter da se ne sme začeti izvajati brez predhodne priglasitve in odobritve.

247 Ni mogoče, da tožeča stranka ne bi bila seznanjena s temi določbami, in poleg tega niti ne trdi, da ni bila.

248 Prav tako je treba spomniti, da se člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 glede na njegovo besedilo ne uporablja za položaje, kot je obravnavani (glej točke od 68 do 83 zgoraj).

249 Tožeča stranka trdi, da je bila njena razlaga člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 vsaj razumna, tako da ni ravnala malomarno.

250 V zvezi s tem je treba opozoriti, da poskuša tožeča stranka z utemeljitvijo, uporabljeno v okviru prvega tožbenega razloga, v bistvu razširiti področje uporabe koncepta „ene same koncentracije“, da bi razširila področje uporabe izjeme iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 (glej točko 203 zgoraj). Poleg tega je treba opozoriti, da tožeča stranka ni opredelila nobenega primera v praksi odločanja Komisije ali sodni praksi sodišč Unije, v katerem bi se več transakcij nakupa deležev enega samega ciljnega podjetja obravnavalo kot ena sama koncentracija, če je bil izključni nadzor nad ciljnim podjetjem pridobljen s prvo nakupno transakcijo (glej točko 147 zgoraj).

251 Nasprotno pa je obstajala odločba Komisije – in sicer odločba Yara/Kemira GrowHow – v katere točkah 6 in 7 je ta institucija ugotovila:

„6. Družba Yara je 24. maja 2007 od finske države pridobila 30,05-odstotni delež v družbi GrowHow. Družba Yara meni, da je ta pridobitev prva faza javne ponudbe za prevzem družbe GrowHow, ki je bila napovedana 18. julija 2007, in da bi bila kot taka zajeta z izjemo od prepovedi izvajanja koncentracije, določeno v členu 7(2) Uredbe [št. 139/2004]. Kot navaja družba Yara, med Komisijinim preučevanjem transakcije ne bo uveljavljala glasovalnih pravic, ki ji jih zagotavlja 30,05-odstotni delež. Informacije, ki sta jih predložili stranki, kažejo, da je družba Yara s pridobitvijo 30,05-odstotnega deleža pridobila nadzor nad družbo GrowHow.

7. Člen 7(2) [Uredbe št. 139/2004] se uporablja za pridobitve svežnjev delnic od ‚različnih prodajalcev', to je za ‚prikrite ponudbe'. Po mnenju Komisije se posledično izjema iz člena 7(2) [Uredbe št. 139/2004] ne uporablja v zadevi, v kateri kontrolni delež pridobi pridobitelj samo enega svežnja delnic od samo enega prodajalca. Komisija zato meni, da v tej zadevi ni mogoče izključiti kršitve obveznosti mirovanja iz člena 7(1) [Uredbe št. 139/2004] in obveznosti priglasitve iz člena 4(1) [te uredbe] ter da lahko v okviru ločenega postopka preveri, ali je primerna kazen na podlagi člena 14(2) [navedene uredbe]."

252 Seveda drži – kot poudarja tožeča stranka – da ugotovitev, v skladu s katero ni bilo mogoče izključiti kršitve členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004, pomeni *obiter dictum* v okviru odločbe Yara/Kemira GrowHow, ki je odločba o odobritvi koncentracije pod pogojem izpolnitve nekaterih zavez. Na koncu Komisija ni začela postopka, da bi naložila globo na podlagi člena 14(2) Uredbe št. 139/2004. Tožeča stranka pravilno poudarja, da tak *obiter dictum* nima zavezujočih pravnih učinkov in ne bi mogel biti predmet nadzora sodišč Unije.

253 To ne spremeni dejstva, da lahko tudi tak *obiter dictum* za subjekte pomeni napotke o tem, kako Komisija razlaga člen 7(2) Uredbe št. 139/2004. Obstoj odločbe Yara/Kemira GrowHow, ki je zadevala položaj, primerljiv z obravnavanim, in v kateri je Komisija navedla, da se po njenem mnenju izjema iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 ne uporablja, je element, zaradi katerega podjetja težje dokažejo, da pri napaki, ki je bila storjena v zvezi z razlago člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ni šlo za malomarno ravnanje.

254 Res je, kot tožeča stranka poudarja v okviru četrtega tožbenega razloga, da odločba Yara/Kemira GrowHow ni bila objavljena v *Uradnem listu Evropske unije* in da je celotna različica na voljo samo v angleščini.

255 Vendar je bilo v *Uradnem listu Evropske unije* objavljeno obvestilo (UL 2007, C 245, str. 7) v vseh uradnih jezikih, ki je vsebovalo internetno povezavo za dostop do celotne odločbe v angleščini. Komisija poleg tega pravilno poudarja, da sta bili odločba Yara/Kemira GrowHow in zlasti razlaga člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, podana v tej odločbi, citirani v delih pravnikov. Skrben subjekt je bil torej lahko seznanjen s to odločbo in razlago, ki jo je glede člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 podala Komisija.

256 Poleg tega je treba upoštevati dejstvo, da bi se tožeča stranka glede vprašanja razlage člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 lahko posvetovala s Komisijo. V primeru dvoma glede obveznosti, ki jih ima podjetje na podlagi Uredbe št. 139/2004, to ustrezno ravna tako, da vzpostavi stik s Komisijo (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 255). Tožeča stranka ne trdi, da se ni zavedala te možnosti.

257 Komisija je tudi upravičeno upoštevala – kot je storila v točki 144 obrazložitve izpodbijanega sklepa – da je tožeča stranka velika evropska družba, ki ima precej izkušenj s postopki nadzora koncentracij ter s priglasitvami Komisiji in nacionalnim organom, pristojnim za konkurenco. Tako je iz točke 252 sodbe

z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09, EU:T:2012:672), razvidno, da so izkušnje podjetja na področju koncentracij in postopkov priglasitve upošteven element v okviru presoje malomarnosti.

258 Komisija je prav tako upravičeno upoštevala – kot je storila v točki 148 obrazložitve izpodbijanega sklepa – da je tožeči stranki (takrat imenovani Pan Fish) zaradi prezgodnega izvajanja koncentracije že bila naložena globa na nacionalni ravni v okviru njenega prevzema družbe Fjord Seafood. Res je, da se odločba francoskega ministra za gospodarstvo z dne 8. decembra 2007 (zadeva Pan Fish/Fjord Seafood) (v nadaljevanju: odločba Pan Fish/Fjord Seafood) ni nanašala na razlago člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Dejstvo pa ostaja, da je treba od velikega evropskega podjetja, ki mu je zaradi prezgodnega izvajanja koncentracije že bila naložena globa, čeprav na nacionalni ravni, pričakovati posebno skrbnost.

259 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je tožeča stranka ravnala malomarno s tem, da je člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 razlagala na način, ki ni zajet niti z besedilom tega člena niti s prakso odločanja Komisije ali sodno prakso sodišč Unije in ki ni v skladu s tem, kar je Komisija ugotovila – čeprav v okviru *obiter dictum* – v odločbi Yara/Kemira GrowHow, in to ne da bi prej vzpostavila stik s Komisijo, da bi preverila pravilnost svoje razlage. Tožeča stranka je ravnala tako na lastno odgovornost in se ne more utemeljeno opirati na domnevno „razumnost“ svoje razlage.

260 Zato je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da „nobena normalno obveščena in dovolj skrbna družba ne bi mogla razumno predvideti, da je treba pridobitev iz decembra 2012 priglasiti in da s tem povezanega deleža ni mogoče prenesti na [tožečo stranko] do odobritve“.

261 Kar zadeva trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na presojo njenih zunanjih pravnih svetovalcev, je treba navesti naslednje.

262 Prvič, tožeča stranka zatrjuje, da so njeni zunanji pravni svetovalci, ki so zelo izkušeni pri vprašanjih konkurenčnega prava, soglašali, da pridobitev iz decembra 2012 in javna ponudba pomenita eno samo koncentracijo, ki spada na področje uporabe člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, kar potrjuje razumnost njene razlage. Drugič, zatrjuje, da so njene izkušnje v zvezi s transakcijo, glede katere je bila sprejeta odločba Pan Fish/Fjord Seafood, eden od dejavnikov, zaradi katerih je večkrat zahtevala in dobila zagotovila, da bo pridobitev 48,5-odstotnega deleža v družbi Morpol spadala na področje uporabe člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Nazadnje, tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija v točki 146 obrazložitve izpodbijanega sklepa napačno menila, da pred 18. decembrom 2012 ni skušala pridobiti in ni pridobila nobenega nasveta glede obsega člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

263 Preučiti je torej treba vsebino nasvetov, ki so jih tožeči stranki zagotovili njeni zunanji pravni svetovalci.

264 Tožeča stranka se opira na elektronsko sporočilo, ki ji ga je njen norveški pravni svetovalec poslal 29. novembra 2012. V njem je bilo navedeno:

„6. Konkurenca

Pridobitev delnic v [družbi Morpol] od družbe Friendmall bo pripeljala do priglasitve organom, pristojnim za konkurenco.

Ne razpolagamo s pregledom prometa obeh družb, razčlenjenim po jurisdikcijah, niti z drugimi informacijami, potrebnimi za analizo, kako in kje je treba opraviti tako priglasitev.

Močno priporočamo, da vsa prizadevanja prednostno usmerite v ugotovitev teh podatkov, saj nam bodo omogočili, da pripravimo in predložimo priglasitve razmeroma hitro po morebitnem datumu pridobitve.

Naše izkušnje kažejo, da bo za odobritve, zahtevane pri takih pridobitvah, potreben čas. Ni mogoče izključiti, da vam bo odrejena prodaja delov dejavnosti, da bi lahko pridobili potrebno odobritev v nekaterih jurisdikcijah. Takoj ko boste izvedeli, kje bi to lahko bilo potrebno, bi morali pripraviti strategije, kako odgovoriti na take ugovore.

Kot je bilo že omenjeno, [družba Marine Harvest] ne bo mogla uveljavljati nobenih pravic delničarja v [družbi Morpol], vezanih na pridobljene delnice, dokler ne boste prejeli vseh odobritev v skladu s konkurenčnim pravom."

265 Iz tega elektronskega sporočila jasno izhaja, da norveški pravni svetovalec tožeče stranke ni imel potrebnih informacij o prometu zadevnih podjetij in da zato ni mogel analizirati vprašanja, katerim organom, pristojnim za konkurenco, je treba priglasiti transakcijo. Tožeča stranka ni mogla pričakovati, da bo njen norveški pravni svetovalec opravil izčrpno analizo posledic koncentracije z vidika prava Unije, še preden je imel podatke, ki bi mu omogočili preučitev vprašanja, ali gre za koncentracijo s skupnostno razsežnostjo.

266 Poleg tega je treba poudariti, da nekaj odstavkov tega elektronskega sporočila, ki se nanašajo na konkurenčno pravo, kot so navedeni zgoraj v točki 264, ni mogoče šteti za pravo analizo obveznosti tožeče stranke, povezanih s priglasitvami, in morebitnih obveznosti mirovanja. Tožeča stranka samo iz stavka „[k]ot je bilo že omenjeno, [družba Marine Harvest] ne bo mogla uveljavljati nobenih pravic delničarja v [družbi Morpol], vezanih na pridobljene delnice, dokler ne boste prejeli vseh odobritev v skladu s konkurenčnim pravom", ni mogla *a contrario* sklepati, da lahko zaključi pridobitev iz decembra 2012 brez predhodne priglasitve in odobritve.

267 Tožeča stranka zaradi obstoja tega elektronskega sporočila njenega norveškega pravnega svetovalca nikakor ne more biti odvezana svoje odgovornosti.

268 Isti pravni svetovalec je 14. decembra 2012 ob 10.02 pravnemu svetovalcu iz odvetniške pisarne F. poslal elektronsko sporočilo, v katerem je bilo navedeno:

„Pogajanja v zvezi s projektom [Morpol] so zdaj skoraj končana in precej prepričani smo, da bo čez dan dosežen dogovor in [SPA] podpisana pozno popoldne.

Priložen je zadnji osnutek, da ga pregledate in podate pripombe z vidika konkurenčnega prava.

Do zdaj se nihče ni veliko osredotočal na ta konkretni vidik, kar sicer ni neobičajno. Prišli smo tudi do faze, v kateri najraje ne bi dodatno spreminjal besedila, ker lahko to hitro zmoti stranki.

Ali bi torej lahko pregledali ta osnutek in mi poslali samo tiste pripombe ali predloge sprememb, ki se vam zdijo absolutno nujni v povezavi s postopkom odobritve na podlagi konkurenčnega prava Unije?

Seveda je zadeva nekoliko nujna, zato bi vam bil zelo hvaležen, če bi ji lahko takoj namenili svojo pozornost."

269 To elektronsko sporočilo jasno kaže, da tožeča stranka ni ravnala tako, kot bi ravnal skrben subjekt. Iz njega je namreč razvidno, da „se nihče ni veliko osredotočal" na vidik konkurenčnega prava do dneva, ko je bilo to elektronsko sporočilo poslano, to je do dneva podpisa SPA. Skrben subjekt bi se na posledice transakcije z vidika konkurenčnega prava osredotočil v precej zgodnejši fazi.

270 Ko je bilo tožeči stranki na obravnavi postavljeno vprašanje o tem, je navedla, da je avtor elektronskega sporočila z dne 14. decembra 2012 tudi avtor elektronskega sporočila z dne 29. novembra 2012 in da zadnjenavedeno sporočilo dokazuje, da je že v tej fazi razmišljal o konkurenčnem pravu. Navedla je tudi, da je njen norveški pravni svetovalec odvetnik, specializiran za pravo družb, in ne za konkurenčno pravo, ter da se je ta 14. decembra 2012 za nasvet obrnil na specialista iz odvetniške pisarne F.

271 V zvezi s tem je treba spomniti, da elektronsko sporočilo z dne 29. novembra 2012 ne vsebuje prave analize obveznosti tožeče stranke, povezanih s priglasitvami, in morebitnih obveznosti mirovanja (glej točko 266 zgoraj). Čeprav drži, da je norveški pravni svetovalec razmišljal o vidiku konkurenčnega prava, je treba poudariti, da se po njegovem lastnem priznanju v elektronskem sporočilu z dne 14. decembra 2012 do tega dneva nihče ni „veliko osredotočal“ na ta vidik.

272 Poleg tega je treba ugotoviti, da je tožeča stranka s tem, da je na obravnavi navedla, da je njen norveški pravni svetovalec odvetnik, specializiran za pravo družb, in ne za konkurenčno pravo, glede tega pravnega svetovalca najmanj omilila trditev, navedeno v točki 71 tožbe, v skladu s katero so njeni zunanji pravni svetovalci zelo izkušeni pri vprašanjih konkurenčnega prava.

273 Pravni svetovalec iz odvetniške pisarne F. je 14. decembra 2012 ob 22.36 odgovoril na elektronsko sporočilo, citirano zgoraj v točki 268, pri čemer je zlasti navedel:

„Samo eno vprašanje: ne uspemo najti nobene določbe, ki bi pokrivala vprašanje uveljavljanja glasovalnih pravic, dokler postopek odobritve še poteka. Očitno je, da kupec glasovalnih pravic ne more uveljavljati pred odobritvijo.“

274 Tega elektronskega sporočila, izmenjanega med zunanjima pravnima svetovalcema tožeče stranke, ni mogoče šteti za pravo analizo posledic koncentracije z vidika konkurenčnega prava, poleg tega pa pravni svetovalec iz odvetniške pisarne F. ni imel dovolj časa, da bi opravil tako analizo.

275 Ugotoviti je treba tudi, da niti v elektronskem sporočilu z dne 29. novembra 2012 niti v elektronskih sporočilih z dne 14. decembra 2012 ni omenjen člen 7(2) Uredbe št. 139/2004.

276 Prvi dokument, v katerem je člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 izrecno omenjen, je zapis norveškega pravnega svetovalca tožeče stranke z dne 18. decembra 2012.

277 V tem zapisu je ta pravni svetovalec, potem ko je navedel besedilo člena 7(1) in (2) Uredbe št. 139/2004, poudaril:

„Iz navedenega izhaja, da družba Marine Harvest lahko pridobi delnice v družbi Morpol, vendar ne more uveljavljati glasovalnih pravic, vezanih na te delnice, dokler Komisija ne odobri transakcije. Tako družba Marine Harvest ne more uveljavljati svojih pravic kot delničar družbe Morpol in torej v praksi ne bo nadzirala te družbe, dokler ne bo dobila odobritve.“

278 Vendar ta zapis ne vsebuje prave analize uporabe člena 7(2) Uredbe št. 139/2004. Zgolj navedbe besedila člena 7(1) in (2) Uredbe št. 139/2004 in trditve, da tožeča stranka lahko pridobi delnice družbe Morpol, če ne bo uveljavljala glasovalnih pravic, ni mogoče enačiti s tako analizo, zlasti glede na okoliščino, da se v skladu z besedilom člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 ta določba ne uporablja. V tem zapisu se norveški pravni svetovalec tožeče stranke zlasti ni oprl na obstoj ene same koncentracije, da bi utemeljil domnevno uporabo člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

279 Poleg tega je treba spomniti, da je bila SPA podpisana že 14. decembra 2012. Člen 7.1 SPA je določal, da se transakcija zaključi čim prej, najpozneje pa tri delovne dni po podpisu. Dalje, njen člen 7.2 je določal, da mora tožeča stranka na dan zaključka dokazati, da je plačala nakupno ceno. Nazadnje, njen člen 7.3 je določal, da morajo prodajalci na ta dan dokazati, da so prenesli delnice na tožečo stranko.

280 Zapis z dne 18. decembra 2012 je bil torej pripravljen, ko se je tožeča stranka že zavezala, da bo transakcija zaključena najpozneje tri delovne dni po podpisu SPA.

281 Kar zadeva ugotovitev Komisije v točki 146 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da tožeča stranka ni predložila dokazov, da je od svojih pravnih svetovalcev presojo v zvezi z uporabo člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 prejela pred 18. decembrom 2012, kar tožeča stranka izpodbija, je treba navesti naslednje.

282 Sicer drži, da je tožeča stranka na strani 14 svojega odgovora z dne 30. aprila 2014 na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah implicitno navedla, da je od svojega norveškega pravnega svetovalca že pred 18. decembrom 2012 prejela informacijo, v skladu s katero so bili pogoji za uporabo člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 izpolnjeni. Tožeča stranka je namreč navedla, da je bila ta informacija „pisno ponovljena“ v zapisu tega svetovalca z dne 18. decembra 2012.

283 Vendar je ugotovitev Komisije, da tožeča stranka „ni predložila dokazov, da“ je tako presojo prejela pred 18. decembrom 2012, pravilna. Čeprav je tožeča stranka v odgovoru na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah implicitno zatrdila, da je od svojega norveškega pravnega svetovalca pred 18. decembrom 2012 prejela informacijo, v skladu s katero so bili pogoji za uporabo člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 izpolnjeni, namreč ni predložila dokaza o tem. Zlasti ni svojemu odgovoru na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah priložila elektronskih sporočil z dne 29. novembra in 14. decembra 2012, ki so citirana zgoraj v točkah 264, 268 in 273 ter ki jih je priložila tožbi.

284 Vsekakor pa se s temi elektronskimi sporočili ne more podvomiti v malomarnost tožeče stranke. Glede elektronskega sporočila z dne 29. novembra 2012, predloženega pred Splošnim sodiščem, je treba spomniti, da v njem ni omenjen člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 in da to sporočilo ne vsebuje prave analize obveznosti tožeče stranke (glej točke od 264 do 266 zgoraj). Enako velja za elektronsko sporočilo pravnega svetovalca iz odvetniške pisarne F. z dne 14. decembra 2012 (glej točke od 273 do 275 zgoraj).

285 Vsekakor tudi ob predpostavki, da je tožeča stranka od svojih pravnih svetovalcev pred 18. decembrom 2012 prejela informacijo, v skladu s katero se je člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 uporabljal, to ne bi ovrglo ugotovitve, da je bilo ravnanje tožeče stranke malomarno.

286 Na eni strani je treba spomniti, da se podjetje ne more izogniti naložitvi globe, če je do kršitve pravil o konkurenci prišlo, ker je bilo v zmoti glede zakonitosti svojega ravnanja zaradi pravnega nasveta odvetnika (glej točko 238 zgoraj).

287 Na drugi strani elektronsko sporočilo norveškega pravnega svetovalca tožeče stranke z dne 14. decembra 2012, na katero se opira tožeča stranka, še zdaleč ne potrjuje, da je izkazala skrbnost, temveč kaže na njeno malomarnost, saj iz njega izhaja, da „se nihče ni veliko osredotočal“ na vidik konkurenčnega prava vse do dneva podpisa SPA.

288 Če bi tožeča stranka ravnala kot skrben subjekt, bi zagotovila, da bi se pred podpisom SPA izvedla popolna analiza posledic SPA z vidika konkurenčnega prava, zlasti ker je ta pogodba določala, da je treba pridobitev zaključiti najpozneje tri delovne dni po njenem podpisu.

289 Tožeča stranka se opira tudi na elektronsko sporočilo, ki ji ga je odvetnik iz odvetniške pisarne F. poslal 27. januarja 2013. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je bilo to sporočilo poslano po zaključku pridobitve iz decembra 2012 in da torej tožeča stranka zaradi njega nikakor ne more biti odvezana svoje odgovornosti. Poleg tega to sporočilo ne vsebuje prave analize pogojev iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ampak je v njem v bistvu zgolj ponovljeno besedilo te določbe. V navedenem sporočilu zlasti ni omenjen pojem „ena sama koncentracija“.

290 Iz vsega navedenega izhaja, da je Komisija pravilno ugotovila, da je bila kršitev členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004 storjena iz malomarnosti.

291 Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

C. Tretji tožbeni razlog: kršitev splošnega načela ne bis in idem

292 Tožeča stranka trdi, da ji je Komisija v izpodbijanem sklepu naložila dve globi zaradi enega in istega ravnanja, s čimer je kršila splošno načelo *ne bis in idem*. Kot navaja tožeča stranka, kršitev obveznosti priglasitve iz člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 nujno pripelje do kršitve obveznosti mirovanja iz člena 7(1) te uredbe. Po njenem mnenju je kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 bolj posebna kršitev, kršitev člena 7(1) te uredbe pa splošnejša kršitev, tako da kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 zajema kršitev člena 7(1) te uredbe ali vsaj preprečuje, da bi Komisija za zadnjenavedeno kršitev naložila ločeno globo.

293 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

1. Uvodne ugotovitve glede razmerja med členi 4(1), 7(1) ter 14(2)(a) in (b) Uredbe št. 139/2004

294 Opozoriti je treba – kot trdi tožeča stranka in kot Komisija priznava – da kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 samodejno pripelje do kršitve člena 7(1) te uredbe. Če namreč podjetje krši obveznost iz člena 4(1) Uredbe št. 139/2004, v skladu s katero mora koncentracijo priglasiti pred njenim izvajanjem, je posledica tega to, da krši prepoved izvajanja koncentracije pred njeno priglasitvijo in odobritvijo.

295 Vendar pa ne velja tudi obratno. Kadar namreč podjetje priglasi koncentracijo pred njenim izvajanjem, vendar začne to koncentracijo izvajati, preden je bila razglašena za združljivo z notranjim trgom, navedeno podjetje krši člen 7(1), ne pa člena 4(1) Uredbe št. 139/2004.

296 Poleg tega je treba spomniti, da člen 14(2)(a) in (b) Uredbe št. 139/2004 določa možnost naložitve glob, prvič, zaradi kršitve obveznosti priglasitve iz člena 4 te uredbe, in drugič, zaradi izvajanja koncentracije v nasprotju s členom 7 navedene uredbe.

297 Iz navedenega izhaja, da če podjetje krši člen 4(1) Uredbe št. 139/2004, potem samodejno krši člen 7(1) te uredbe, kar v skladu z njenim besedilom pripelje do možnosti, da Komisija naloži globe tako na podlagi člena 14(2)(a) Uredbe št. 139/2004 kot tudi na podlagi člena 14(2)(b) te uredbe.

298 Opozoriti je treba, da gre za položaj, ki obstaja šele od začetka veljavnosti Uredbe št. 139/2004. V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 4(1) Uredbe št. 139/2004 za priglasitev koncentracij ne določa več roka enega tedna po sklenitvi pogodbe ali objavi javne ponudbe, ki je bil določen v členu 4(1) Uredbe št. 4064/89 (glej točko 225 zgoraj).

299 V okviru Uredbe št. 4064/89 je bilo mogoče njen člen 4(1) kršiti, ne da bi bil kršen člen 7(1) te uredbe. Podjetje, ki je koncentracijo priglasilo več kot en teden po sklenitvi pogodbe, vendar je počakalo na odobritev Komisije, preden jo je začelo izvajati, je namreč kršilo člen 4(1) Uredbe št. 4064/89, ne pa njen člen 7(1).

300 Kar zadeva določene kazni, je treba poudariti, da se je na podlagi člena 14(1)(a) Uredbe št. 4064/89, če priglasitev v skladu z njenim členom 4 ni bila izvedena, to kaznovalo z globami, ki so znašale le od 1000 do 50.000 ECU. Izvajanje koncentracije v nasprotju s členom 7(1) Uredbe št. 4064/89 se je na podlagi njenega člena 14(2)(b) kaznovalo z globami v višini do 10 % skupnega prometa udeleženega podjetja.

301 Nasprotno pa v Uredbi št. 139/2004 kršitev obveznosti priglasitve iz člena 4 ni več omenjena v členu 14(1), ampak v členu 14(2) te uredbe, kar pomeni, da sta kaznovalni okvir za kršitev člena 4(1) navedene uredbe in kaznovalni okvir za kršitev njenega člena 7(1) zdaj enaka in ustrezata možnosti naložitve glob v višini do 10 % skupnega prometa udeleženega podjetja.

302 Čeprav člen 4(1) Uredbe št. 139/2004 določa obveznost delovanja (to je priglasitve koncentracije pred njenim izvajanjem) in člen 7(1) te uredbe določa obveznost nedelovanja (to je neizvajanja koncentracije pred njeno priglasitvijo in odobritvijo), kršitev obveznosti delovanja samodejno pripelje do kršitve obveznosti nedelovanja iz člena 7(1) Uredbe št. 139/2004. V veljavnem pravnem okviru je namreč šele v trenutku, ko se koncentracija začne izvajati, mogoče dokončno vedeti, ali podjetje ni priglasilo koncentracije pred njenim izvajanjem.

303 Iz tega sledi, da v trenutku, ko podjetje krši člen 4(1) Uredbe št. 139/2004, samodejno nastopi kršitev člena 7(1) te uredbe. V trenutku, ko se začne koncentracija izvajati, namreč udeleženo podjetje krši obveznost priglasitve koncentracije pred njenim izvajanjem, določeno v členu 4(1) Uredbe št. 139/2004, in s tem povezano prepoved izvajanja koncentracije pred priglasitvijo, določeno s prvim primerom iz člena 7(1) te uredbe. Hkrati navedeno podjetje krši prepoved izvajanja koncentracije pred odobritvijo, ki je določena z drugim primerom iz člena 7(1) Uredbe št. 139/2004, saj koncentracija, ki ni bila priglašena, ne more biti razglašena za združljivo z notranjim trgom.

304 V tem okviru je treba navesti, da se v obravnavani zadevi ne izpodbija, da kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 pomeni trenutno kršitev. Vendar je kršitev člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 trajajoča kršitev, ki traja tako dolgo, dokler Komisija transakcije ne razglasi za združljivo z notranjim trgom, kot je Komisija ugotovila v točkah 128, 165 in 166 obrazložitve izpodbijanega sklepa (glej v zvezi s členom 7(1) Uredbe št. 4064/89 sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 212).

305 V obravnavani zadevi je Komisija v točki 127 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je ravnanje, ki je pripeljalo do kršitve člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 in kršitve člena 7(1) te uredbe, eno in isto ravnanje, in sicer izvajanje koncentracije s skupnostno razsežnostjo pred priglasitvijo in odobritvijo. Komisija je v odgovoru na pisno vprašanje, ki ga je v zvezi s tem postavilo Splošno sodišče, potrdila, da ne zanika, da so dejstva, ki so pripeljala do kršitve teh dveh določb, v obravnavani zadevi ista.

306 Ugotoviti je treba, da je veljavni pravni okvir nenavaden, ker Uredba št. 139/2004 vsebuje dva člena, katerih kršitev se kaznuje z globami v enakem kaznovalnem okviru, vendar pri katerih kršitev prvega nujno pripelje do kršitve drugega. Poudariti pa je treba, da gre za pravni okvir, ki ga je Komisija morala uporabiti, in da tožeča stranka ne podaja ugovora nezakonitosti glede posameznih določb Uredbe št. 139/2004.

2. Uporaba načela ne bis in idem *v obravnavani zadevi*

307 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba načelo *ne bis in idem* upoštevati v postopkih za naložitev glob, ki spadajo v konkurenčno pravo. To načelo na področju konkurence prepoveduje, da bi bilo podjetje ponovno sankcionirano ali preganjano zaradi protikonkurenčnega ravnanja, za katero je že bilo sankcionirano ali glede katerega je bilo ugotovljeno, da zanj ni odgovorno, s prejšnjo odločbo, zoper katero ni več mogoče vložiti pravnega sredstva (glej sodbo z dne 14. februarja 2012, Toshiba Corporation in drugi, C-17/10, EU:C:2012:72, točka 94 in navedena sodna praksa).

308 Sodišče je v zadevah, ki so se nanašale na konkurenčno pravo, presodilo, da morajo biti za uporabo načela *ne bis in idem* izpolnjeni trije pogoji, in sicer istovetnost dejstev, isti kršitelj in isti pravno zavarovani interes (glej sodbo z dne 14. februarja 2012, Toshiba Corporation in drugi, C-17/10, EU:C:2012:72, točka 97 in navedena sodna praksa).

309 Iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 307, je razvidno, da ima načelo *ne bis in idem* dva dela. Prepoveduje tako to, da bi bilo podjetje ponovno „preganjano“, kot to, da bi bilo ponovno „sankcionirano“. Vendar v skladu s formulacijo, navedeno zgoraj v točki 307, oba dela predpostavljata, da je bilo zadevno podjetje sankcionirano ali da je bilo glede njega ugotovljeno, da ni odgovorno, „s prejšnjo odločbo, zoper katero ni več mogoče vložiti pravnega sredstva“.

310 Poleg tega je treba opozoriti, da člen 50 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah določa:

„Nihče ne sme biti ponovno v kazenskem postopku ali kaznovan zaradi kaznivega dejanja, za katero je bil v Uniji v skladu z zakonom s pravnomočno sodbo že oproščen ali obsojen.“

311 Tudi ta člen vsebuje oba dela, in sicer prepoved dvojnega pregona in prepoved dvojnega kaznovanja (v kazenskem postopku ali kaznovan). Poleg tega je treba navesti, da je v tem členu jasno omenjena „pravnomočna“ sodba, ne da bi se razlikovalo med obema deloma. Prav tako je v njem omenjena okoliščina, da je zadevna oseba „že“ bila oproščena ali obsojena s sodbo, kar potrjuje, da mora biti to predhodna sodba.

312 Načelo *ne bis in idem* se seveda uporablja v postopkih za naložitev glob, ki spadajo v konkurenčno pravo, in to neodvisno od tega, ali so te globe opredeljene kot kazenskopravne ali ne. Poleg tega na področju konkurenčnega prava, na katerem globe naloži Komisija, obstoj „sodbe“, s katero se naloži globa, ni nujen. Kot je izraženo v formulaciji, navedeni zgoraj v točki 307, je dovolj, da obstaja prejšnja „odločba“, zoper katero ni več mogoče vložiti pravnega sredstva. Tako že obstoj odločbe Komisije o naložitvi globe, ki ni bila izpodbijana v rokih in zoper katero torej ni več mogoče vložiti pravnega sredstva, zadošča, da se načelo *ne bis in idem* lahko uporabi. Vendar se „pravnomočni“ element, ki izhaja iz člena 50 Listine o temeljnih pravicah, uporablja tudi v konkurenčnem pravu, kot je razvidno iz formulacije „prejšnj[a] odločb[a], zoper katero ni več mogoče vložiti pravnega sredstva“.

313 Dalje, člen 4(1) Protokola št. 7 k EKČP določa:

„Pravosodni organi iste države ne smejo nikogar ne kazensko preganjati ne kaznovati za kaznivo dejanje, za katero je bil na podlagi zakona in v skladu s kazenskim postopkom te države s pravnomočno sodbo že oproščen ali obsojen.“

314 Ta določba prav tako vsebuje oba dela, in sicer prepoved dvojnega pregona in dvojnega kaznovanja (ne preganjati ne kaznovati), ter prav tako predpostavlja obstoj „pravnomočne“ sodbe. Poleg tega je v njej omenjena okoliščina, da je zadevna oseba „že“ bila oproščena ali obsojena s sodbo, kar potrjuje, da mora biti to predhodna sodba.

315 Besedilo teh določb torej ne zajema položaja, v katerem organ v eni in isti odločbi naloži dve kazni, tako kot v obravnavani zadevi.

316 To je v skladu z razlogom za obstoj načela *ne bis in idem*. V skladu s tem načelom mora namreč storilec kaznivega ravnanja, če je bil preganjan in obsojen, vedeti, da je z izvršitvijo kazni plačal svojo napako in da se mu ni treba bati novih sankcij (sklepni predlogi generalnega pravobranilca D. Ruiz-Jaraboja v zadevah Gözütok in Brügge, C-187/01 in C-385/01, EU:C:2002:516, točka 49).

317 Naložitev dveh kazni v eni in isti odločbi ni v nasprotju s tem ciljem. Kot je namreč Komisija navedla v odgovoru na pisno vprašanje, ki je bilo strankama postavljeno v zvezi s tem, če sta dve kazni naloženi v eni in isti odločbi, lahko zadevna oseba nadaljuje prepričana, da ne bo ponovno kaznovana za isto kršitev.

318 Sicer drži, da se tožeča stranka v tožbi ni izrecno sklicevala na načelo *ne bis in idem*, temveč na načelo *nemo debet bis puniri pro uno delicto*. Vendar je v odgovoru na pisno vprašanje, ki ga je v zvezi s tem postavilo Splošno sodišče, potrdila, da načelo, na katero se sklicuje, ustreza drugemu delu načela *ne bis in idem*, to je prepovedi dvojnega kaznovanja, in da se ne sklicuje na drugo načelo, ki bi se razlikovalo od načela *ne bis in idem*. Tudi Komisija je v odgovoru na pisna vprašanja, ki jih je postavilo Splošno sodišče, potrdila, da načelo *nemo debet bis puniri pro uno delicto* ustreza drugemu delu načela *ne bis in idem*.

319 Ugotoviti je treba, da se v obravnavani zadevi načelo *ne bis in idem* ne uporablja, saj je kazni naložil isti organ v eni in isti odločbi.

320 Te ugotovitve ne ovržejo niti trditve tožeče stranke niti sodna praksa sodišč Unije ali Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP).

321 Tožeča stranka je v odgovoru na pisna vprašanja, ki jih je postavilo Splošno sodišče, zatrdila, da je v ustaljeni sodni praksi sodišč Unije s področja konkurenčnega prava več primerov, v katerih je bilo načelo *ne bis in idem* uporabljeno za več glob, ki so bile naložene v eni in isti odločbi.

322 V zvezi s tem se tožeča stranka opira, prvič, na sodbo z dne 21. julija 2011, Beneo-Orafti (C-150/10, EU:C:2011:507). Trdi, da iz točke 68 navedene sodbe izhaja, da je Sodišče uporabilo načelo *ne bis in idem* s tem, da je preučilo vprašanje, ali načelo *ne bis in idem* nasprotuje kumulativni uporabi ukrepov, določenih v členih 26(1) in 27 Uredbe Komisije (ES) št. 968/2006 z dne 27. junija 2006 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES) št. 320/2006 o ustanovitvi začasne sheme za prestrukturiranje industrije sladkorja v Skupnosti (UL 2006, L 176, str. 32).

323 Vendar je treba opozoriti, da je Sodišče v navedeni zadevi ugotovilo, da se načelo *ne bis in idem* ne uporablja, ker je bilo mogoče le enega od treh ukrepov, ki so bili predmet te zadeve, opredeliti kot kazen (sodba z dne 21. julija 2011, Beneo-Orafti, C-150/10, EU:C:2011:507, točka 74). Ker je Sodišče zavrnilo uporabo načela *ne bis in idem* iz drugega razloga, se preprosto ni opredelilo do vprašanja, ali se to načelo uporablja v položaju, v katerem je več kazni naloženih v eni in isti odločbi ali v katerem je naložena še druga kazen, medtem ko odločba o naložitvi prve kazni še ni postala pravnomočna.

324 Glede opiranja tožeče stranke na sklepne predloge generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi Beneo-Orafti (C-150/10, EU:C:2011:164) je dovolj ugotoviti, da Sodišče ni sledilo tem sklepnim predlogom, kar zadeva uporabo načela *ne bis in idem*.

325 Drugič, tožeča stranka se sklicuje na sodbo z dne 13. decembra 2006, FNCBV in drugi/Komisija (T-217/03 in T-245/03, EU:T:2006:391). V zadevah, v katerih je bila izdana navedena sodba, so tožeče stranke trdile, da je Komisija kršila načelo *ne bis in idem* s tem, da je v eni odločbi naložila globe več združenjem, katerih člani so bili deloma isti. Menile so, da so ti člani zato posredno utrpeli več glob.

326 Splošno sodišče je v točki 344 sodbe z dne 13. decembra 2006, FNCBV in drugi/Komisija (T-217/03 in T-245/03, EU:T:2006:391), ugotovilo zgolj to, da kršitelji niso enaki, ker izpodbijana odločba ne kaznuje večkrat istih subjektov ali oseb za ista dejanja, tako da načelo *ne bis in idem* ni bilo kršeno. Torej se ni opredelilo do vprašanja, ali se lahko načelo *ne bis in idem* uporablja v primeru, v katerem je bilo več kazni naloženih v eni in isti odločbi.

327 V sodbi, s katero je bilo odločeno o pritožbi zoper navedeno sodbo, to je v sodbi z dne 18. decembra 2008, Coop de France bétail et viande in drugi/Komisija (C-101/07 P in C-110/07 P, EU:C:2008:741, točka 130), ki jo tožeča stranka prav tako navaja, je Sodišče le potrdilo pristop Splošnega sodišča.

328 Tretjič, tožeča stranka se opira na sodbo z dne 5. oktobra 2011, Transcatab/Komisija (T-39/06, EU:T:2011:562). V navedeni sodbi je Splošno sodišče ugotovilo neobstoj kršitve načela *ne bis in idem*, ker nista bili podani niti istovetnost dejstev niti istovetnost kršiteljev (glej točke od 255 do 259 zadevne sodbe). Splošno sodišče ni odločalo o vprašanju, ali se načelo *ne bis in idem* uporablja v položaju, v katerem je bilo več glob naloženih v eni in isti odločbi.

329 Nazadnje, tožeča stranka se opira na sodbo z dne 14. februarja 2012, Toshiba Corporation in drugi (C-17/10, EU:C:2012:72). Zatrjuje, da je bilo v navedeni sodbi načelo *ne bis in idem* uporabljeno za odločbo Komisije z dne 24. januarja 2007, ki celo na dan razglasitve sodbe Sodišča 14. februarja 2012 še ni bila pravnomočna, vsaj kar zadeva družbo Toshiba in druge glavne naslovnike.

330 Vendar je treba opozoriti, da je Sodišče v sodbi z dne 14. februarja 2012, Toshiba Corporation in drugi (C-17/10, EU:C:2012:72, točke od 98 do 103), zavrnilo uporabo načela *ne bis in idem* iz drugega razloga, in sicer zaradi neobstoja istovetnosti dejstev.

331 Tožeča stranka poleg tega trdi, da je Sodišče v sodbi z dne 14. februarja 2012, Toshiba Corporation in drugi (C-17/10, EU:C:2012:72), uporabilo načelo *ne bis in idem* od trenutka, ko je „bila sprejeta […] odločb[a Komisije]“. Ugotoviti je treba, da sicer drži, da Sodišče v točki 103 navedene sodbe omenja „odločbo [Komisije], ki je bila sprejeta pred odločbo navedenega nacionalnega organa, pristojnega za konkurenco“, ne pa odločbe, ki bi „postala pravnomočna“ pred tem datumom. To ne spremeni dejstva, da je Sodišče v točki 94 navedene sodbe jasno poudarilo, da načelo *ne bis in idem* prepoveduje, „da bi bilo podjetje ponovno sankcionirano ali preganjano zaradi protikonkurenčnega ravnanja, za katero je že bilo sankcionirano ali glede katerega je bilo ugotovljeno, da zanj ni odgovorno, s prejšnjo odločbo, zoper katero ni več mogoče vložiti pravnega sredstva“. Iz navedene sodbe je torej jasno razvidno, da se načelo *ne bis in idem* ne uporablja ob neobstoju pravnomočne predhodne odločbe.

332 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka ne opredeljuje nobene sodbe sodišč Unije, s katero bi bila kršitev načela *ne bis in idem* ugotovljena v položaju, v katerem je bilo več kazni naloženih v eni in isti odločbi ali v katerem je bila naložena še druga kazen, preden je odločba o naložitvi prve kazni postala pravnomočna.

333 Kar zadeva sodno prakso ESČP, iz nje jasno izhaja, da se načelo *ne bis in idem* ne uporablja v položaju, v katerem je več kazni naloženih v eni in isti odločbi.

334 Tako je iz sodbe ESČP z dne 7. decembra 2006, Hauser-Sporn proti Avstriji (CE:ECHR:2006:1207JUD003730103), razvidno, da zgolj to, da neko dejanje pomeni več kot eno kaznivo ravnanje, ni v nasprotju s členom 4 Protokola št. 7 k EKČP. V skladu z isto sodbo je treba po mnenju ESČP le v primeru, v katerem se več kaznivih ravnanj, ki temeljijo na istih dejanjih, preganja zaporedoma, eno po pravnomočni odločbi o drugem, preučiti, ali kazniva ravnanja vsebujejo iste bistvene elemente.

335 Poleg tega je ESČP v sodbi z dne 17. februarja 2015, Boman proti Finski (CE:ECHR:2015:0217JUD004160411), navedlo:

„[N]amen člena 4 Protokola št. 7 [k EKČP je] prepovedati ponavljanje kazenskih postopkov, ki so bili zaključeni z ‚dokončno‘ odločbo.

[…]

Odločbe, zoper katere je mogoče vložiti redno pravno sredstvo, so izključene s področja uporabe jamstva, določenega v členu 4 Protokola št. 7 [k EKČP], dokler se rok za vložitev takega pravnega sredstva ne izteče“.

336 Tožeča stranka je v odgovoru na pisna vprašanja, ki jih je postavilo Splošno sodišče, priznala, da ESČP v primeru zaporednih kazni uporablja načelo *ne bis in idem*, če je odločba, s katero je bila naložena prva kazen, postala pravnomočna.

337 Vendar zatrjuje, da je v sodni praksi sodišč Unije zagotovljeno širše varstvo pred dvojno kaznijo, ker se v njej to načelo uporablja od sprejetja odločbe, tudi če ta še ni postala pravnomočna.

338 Te trditve ni mogoče sprejeti. Iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 307, namreč jasno izhaja, da načelo *ne bis in idem* „na področju konkurence prepoveduje, da bi bilo podjetje ponovno sankcionirano ali preganjano zaradi protikonkurenčnega ravnanja, za katero je že bilo sankcionirano

ali glede katerega je bilo ugotovljeno, da zanj ni odgovorno, s prejšnjo odločbo, zoper katero ni več mogoče vložiti pravnega sredstva“. Kot je razvidno iz točk od 322 do 332 zgoraj, tega načela ne omaje sodna praksa, na katero se opira tožeča stranka.

339 Nazadnje, opozoriti je treba, da je tožeča stranka v tožbi omenila tudi načelo vračunanja („Anrechnungsprinzip“). V odgovoru na pisna vprašanja, ki jih je postavilo Splošno sodišče, je tožeča stranka pojasnila, da tretji tožbeni razlog temelji na kršitvi načela *ne bis in idem* in da je načelo vračunanja ločeno od tega načela, toda povezano z njim, ter da je bilo načelo vračunanja uporabljeno v primerih, v katerih se načelo *ne bis in idem* ni uporabljalo v celoti. Tožeča stranka je tudi pojasnila, da po njenem mnenju v obravnavani zadevi uporaba načela vračunanja ni potrebna, saj se uporablja načelo *ne bis in idem*. Zatrdila je, da mora biti v vsakem primeru, tudi če bi Splošno sodišče razsodilo, da v obravnavani zadevi obstajajo razlogi za uporabo načela vračunanja, rezultat nedvomno enak, in sicer tak, da je treba znesek prve globe odšteti od zneska druge globe.

340 Navesti je treba, da se je o načelu vračunanja na področju konkurenčnega prava razpravljalo v položajih, ki so se nanašali na globe, naložene v državi članici ali tretji državi.

341 V sodbi z dne 13. februarja 1969, Wilhelm in drugi (14/68, EU:C:1969:4), ki je bila razglašena v času, ko Uredba št. 1/2003 še ni veljala (glej, kar zadeva položaj po ustanovitvi Evropske mreže za konkurenco, sodbo z dne 13. julija 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs/Komisija, T-144/07, od T-147/07 do T-150/07 in T-154/07, EU:T:2011:364, točka 187), je Sodišče razsodilo, kot sledi. Organi držav članic, pristojni za konkurenco, načeloma lahko ukrepajo proti omejevalnemu sporazumu na podlagi nacionalne zakonodaje, tudi če pred Komisijo poteka vzporeden postopek v zvezi s tem omejevalnim sporazumom. V točki 11 te sodbe je tudi navedlo, da če bi možnost dveh postopkov pripeljala do kumulacije kazni, splošno načelo pravičnosti zahteva, da se pri določitvi morebitne kazni upoštevajo „predhodne odločbe o sankcijah“ (glej v tem smislu tudi sodbo z dne 6. aprila 1995, Sotralentz/Komisija, T-149/89, EU:T:1995:69, točka 29). Sodišče je poleg tega v točki 3 sodbe z dne 14. decembra 1972, Boehringer Mannheim/Komisija (7/72, EU:C:1972:125), navedlo, da mora Komisija pri določitvi zneska globe upoštevati kazni, ki bi bile „že“ odmerjene istemu podjetju za isto dejanje, če gre za kazni, naložene zaradi kršitve kartelnega prava države članice.

342 Gre torej za načelo, ki se uporablja, kadar obstaja „predhodna odločba o sankciji“ ali, drugače povedano, v primeru kazni zaradi kršitev kartelnega prava države članice, ki so bile „že“ odmerjene istemu podjetju za isto dejanje, in ne v primeru, v katerem isti organ naloži dve globi v eni in isti odločbi. Poleg tega je tovrstne položaje popolnoma primerno obravnavati različno. Ko namreč Komisija in organ države članice naložita kazni zaradi istega omejevalnega sporazuma, obstaja tveganje, da je vsaka globa, posamično gledano, sorazmerna, vendar obe globi, skupaj gledano, nista sorazmerni, če obstoj prve globe ni upoštevan pri določitvi druge globe. Vendar lahko pri določitvi več glob v eni in isti odločbi Komisija zagotovi, da so te globe, skupaj gledano, sorazmerne, to vprašanje pa lahko preuči tudi Splošno sodišče.

343 Nazadnje, tožeča stranka v odgovoru na pisna vprašanja, ki jih je postavilo Splošno sodišče, trdi, da je glede na načeli enakega obravnavanja in sorazmernosti naložitev dvojne kazni za isto ravnanje ravno tako nepravično v vzporednih postopkih kot v zaporednih postopkih. Te trditve ni mogoče sprejeti. Ko namreč isti organ naloži dve kazni v eni in isti odločbi, lahko zagotovi, da sta kazni, skupaj gledano, sorazmerni, sodišče pa lahko prav tako preveri sorazmernost kazni, ki ju skupaj obravnava (glej točko 342 zgoraj). Ko isti organ naloži dve kazni za isto ravnanje v eni in isti odločbi, torej za to naložitev kot tako ni mogoče šteti, da je v nasprotju z načeloma enakega obravnavanja in sorazmernosti.

344 Ob upoštevanju vsega navedenega se načelo *ne bis in idem* in načelo vračunanja ne uporabljata za položaj, v katerem je več kazni naloženih v eni in isti odločbi, tudi če so te kazni naložene za ista dejanja. Kadar se z istim ravnanjem krši več določb, katerih kršenje se kaznuje z globami, vprašanje,

ali je mogoče več glob naložiti v eni in isti odločbi, dejansko ne spada na področje uporabe načela *ne bis in idem*, temveč na področje uporabe načel, ki urejajo stek kršitev (glej v zvezi s problemi, povezanimi s stekom kršitev, točke od 345 do 373 spodaj).

3. Trditve tožeče stranke glede steka kršitev

345 Tožeča stranka trdi, da v mednarodnem pravu in nemškem pravu načelo „navideznega steka“ oziroma „nepravega steka“ („unechte Konkurrenz“) pomeni, da ko dejanje očitno spada na področje uporabe dveh zakonskih določb, določba, ki se uporablja primarno, izključuje vse druge določbe na podlagi načel subsidiarnosti, konsumpcije ali specialnosti, in da številne druge države članice uporabljajo načelo navideznega steka v taki ali drugačni obliki. Kot navaja, nekatere druge države članice ne uporabljajo izrecno pojma navideznega oziroma nepravega steka, toda prav tako prepovedujejo naložitev dvojne kazni za hujšo kršitev in manj hudo kršitev, ki je vključena v prvo.

346 V zvezi s določbami, ki so predmet obravnavane zadeve, tožeča stranka natančneje trdi, da je kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 bolj posebna kršitev, kršitev člena 7(1) te uredbe pa splošnejša kršitev, tako da kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 zajema kršitev člena 7(1) te uredbe ali vsaj preprečuje, da bi Komisija za zadnjenavedeno kršitev naložila ločeno globo.

347 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

348 Ugotoviti je treba, da v konkurenčnem pravu Unije ni posebnih pravil v zvezi s stekom kršitev. Zato je treba preučiti trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na načela mednarodnega prava in pravnih redov držav članic.

349 Spomniti je treba, da glede na utemeljitev tožeče stranke (glej točko 345 zgoraj) „določba, ki se uporablja primarno“, izključuje vse druge določbe.

350 V zvezi s tem Komisija pravilno poudarja, da zakonodajalec ene kršitve ni opredelil kot hujšo od druge, saj za obe velja ista zgornja meja v skladu s členom 14(2)(a) in (b) Uredbe št. 139/2004. Tako ni treba šteti, da se ena od teh določb „uporablja primarno“.

351 Glede trditve tožeče stranke, da je kršitev člena 4(1) bolj posebna kršitev, ki zajema kršitev člena 7(1) Uredbe št. 139/2004, je treba navesti tudi naslednje.

352 Spomniti je treba, da je kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 trenutna kršitev, medtem ko je kršitev člena 7(1) te uredbe trajajoča kršitev, ki se začne sočasno s storitvijo kršitve člena 4(1) navedene uredbe (glej točko 304 zgoraj).

353 Poleg tega je treba opozoriti, da v skladu s členom 1(1)(a) Uredbe Sveta (EGS) št. 2988/74 z dne 26. novembra 1974 o rokih zastaranja v postopkih in izvajanju sankcij v transportnem pravu in pravu konkurence Evropske gospodarske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 1, str. 61) zastaralni rok pri kršitvah predpisov glede priglasitev podjetij znaša tri leta. Iz tega sledi, da je zastaralni rok za kršitve člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 tri leta. Vendar pa v skladu s členom 1(1)(b) Uredbe št. 2988/74 zastaralni rok za kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 znaša pet let (glej po analogiji sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 209).

354 Upoštevanje razlogovanja tožeče stranke bi pripeljalo do tega, da bi bilo podjetje, ki krši obveznost priglasitve in prepoved izvajanja koncentracije pred njeno odobritvijo, v ugodnejšem položaju v primerjavi s podjetjem, ki krši samo prepoved izvajanja koncentracije pred njeno odobritvijo.

355 Podjetje, ki priglasi koncentracijo pred njenim izvajanjem, vendar jo začne izvajati, preden je dobilo odobritev, se namreč na podlagi člena 14(2)(b) Uredbe št. 139/2004 v povezavi s členom 7(1) te uredbe kaznuje z globami. Torej je lahko kaznovano zaradi trajajoče kršitve, ki traja tako dolgo, dokler Komisija transakcije ne razglasi za združljivo z notranjim trgom, in za katero se uporablja petletni zastaralni rok.

356 Če isto podjetje pred izvajanjem koncentracije te sploh ne bi priglasilo, bi lahko Komisija v skladu z razlogovanjem tožeče stranke naložila samo globo na podlagi člena 14(2)(a) Uredbe št. 139/2004 v povezavi s členom 4(1) te uredbe. To podjetje bi bilo torej lahko kaznovano le zaradi trenutne kršitve, za katero se uporablja zgolj triletni zastaralni rok. To bi pomenilo, da bi bilo podjetje v ugodnejšem položaju, če bi poleg prepovedi izvajanja koncentracije pred njeno odobritvijo kršilo tudi obveznost priglasitve te koncentracije.

357 Vendar je izključeno, da bi se Uredba št. 139/2004 razlagala na način, ki bi vodil do tako absurdnega rezultata.

358 Zato trditve tožeče stranke, da je kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 bolj posebna kršitev, ki zajema kršitev člena 7(1) te uredbe, ni mogoče sprejeti.

359 Te ugotovitve ni mogoče ovreči s trditvami, ki jih je tožeča stranka navedla na obravnavi, da bi se podvomilo o dejstvu, da za kršitve člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 velja zgolj triletni zastaralni rok. V skladu z zelo jasnim besedilom člena 1(1)(a) Uredbe št. 2988/74 namreč zastaralni rok pri kršitvah predpisov glede priglasitev podjetij znaša tri leta.

360 Okoliščina, ki jo poudarja tožeča stranka, in sicer, da je zakonodajalec zvišal zgornjo mejo glob, določeno za kršitev obveznosti priglasitve, s tem, da je v členu 14(2) Uredbe št. 139/2004 določil zgornjo mejo 10 % skupnega prometa udeleženega podjetja, v nasprotju z zgornjo mejo 50.000 ECU, ki je bila določena v členu 14(1)(a) Uredbe št. 4064/89 (glej točko 300 zgoraj), ne more spremeniti zastaralnega roka, ki je še vedno urejen s členom 1(1)(a) Uredbe št. 2988/74.

361 Vsekakor pa tudi ob predpostavki, da sta zastaralni rok za kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 in zastaralni rok za kršitev člena 7(1) te uredbe enaka, to ne bi spremenilo okoliščine – ki je poleg tega tožeča stranka ne izpodbija – da je kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 trenutna kršitev, medtem ko je kršitev člena 7(1) te uredbe trajajoča kršitev. Tudi v tem primeru bi torej, če bi se kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 štela za bolj posebno kršitev, ki zajema kršitev člena 7(1) te uredbe, to pripeljalo do tega, da bi bilo podjetje v ugodnejšem položaju, če bi poleg prepovedi izvajanja koncentracije pred njeno odobritvijo kršilo tudi obveznost priglasitve te koncentracije. Če bi se sledilo razlogovanju tožeče stranke, bi bilo namreč podjetje, ki krši le prepoved izvajanja koncentracije, preden dobi odobritev, lahko kaznovano zaradi trajajoče kršitve, ki traja tako dolgo, dokler ni transakcija razglašena za združljivo z notranjim trgom, medtem ko bi bilo podjetje, ki krši tudi obveznost priglasitve koncentracije pred njenim izvajanjem, lahko kaznovano zgolj zaradi trenutne kršitve. Zadnjenavedeno podjetje bi bilo torej v ugodnejšem položaju v primerjavi s prvonavedenim, kar na eni strani zadeva trajanje kršitve in na drugi začetek zastaralnega roka. Zato trditve tožeče stranke ni mogoče sprejeti.

362 Ugotoviti je torej treba, da je Komisija pravilno kaznovala tožečo stranko zaradi kršitve obeh določb.

363 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z drugimi trditvami, ki jih navaja tožeča stranka.

364 Tožeča stranka trdi, da je „z ustaljeno sodno prakso mednarodnih sodišč prepovedano dvojno kaznovanje osebe zaradi kršitve določbe, ki je ni mogoče kršiti brez kršenja druge določbe“. V zvezi s tem navaja sodbe Mednarodnega kazenskega sodišča za nekdanjo Jugoslavijo (v nadaljevanju: MKSJ) in Mednarodnega kazenskega sodišča za Ruando.

365 Tožeča stranka se opira zlasti na sodbo MKSJ, Tožilec proti Vidoju Blagojeviću & Draganu Jokiću, zadeva št. IT-02-60-T, 17. januar 2005, točka 799, v kateri je navedeno:

„[V]ečkratne obsodbe na podlagi različnih določb Statuta, vendar zaradi istega ravnanja, [je] mogoče razglasiti le, če vsaka od teh določb vsebuje bistveno različen element, ki ni vsebovan v drugi določbi. […] Kaznivo dejanje, ki je bolj posebno, zajema kaznivo dejanje, ki je manj posebno, saj storitev prvega nujno vključuje tudi storitev drugega“.

366 Iz sodbe MKSJ, Tožilec proti Dragoljubu Kunaracu, Radomiru Kovaču in Zoranu Vukoviću, zadeva št. IT-96-23 & IT-96-23/1-A, 12. junij 2002, točka 168, izhaja, da je bil poglavitni zgled za ta pristop sodba Supreme Court of the United States (vrhovno sodišče Združenih držav) v zadevi Blockburger v. United States, 284 U.S. 299 (1932).

367 Poleg tega je treba navesti, da je Mednarodno kazensko sodišče za Ruando v sodbi Alfred Musema proti Tožilcu, zadeva št. ICTR-96-13-A, 16. november 2001, točka 360, ugotovilo, da se nacionalni pristopi do vprašanja večkratnih obsodb na podlagi istih dejanj razlikujejo.

368 Opozoriti je treba, da zgolj okoliščina, da MKSJ za svoje sodbe, s katerimi naloži kazenske sankcije, uporablja neko merilo presoje, ki izvira iz prava Združenih držav, nikakor ne pomeni, da so Komisija ali sodišča Unije dolžni uporabiti isto merilo. Poudariti je treba, da MKSJ ne preverja, ali so odločbe ali sodbe, ki so bile sprejete ali razglašene na nacionalni ravni, v skladu s temeljnimi pravicami. Omejeno je na to, da za namene kazenskih sankcij, ki jih naloži, določi načela, ki jih uporabi v primeru, v katerem je z istim dejanjem kršenih več kazenskih določb. MKSJ je torej za namene lastnih sodb zgolj določilo pristop, ki ga je štelo za najprimernejši. To nikakor ne pomeni, da je določilo splošno načelo mednarodnega prava, ki ga morajo upoštevati vse države ali Unija. Enako velja za sodno prakso Mednarodnega kazenskega sodišča za Ruando.

369 Trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na sodno prakso MKSJ in Mednarodnega kazenskega sodišča za Ruando, je treba zato zavrniti.

370 Tožeča stranka tudi trdi, da je cilj načela *ne bis in idem* „preprečiti kumulacijo kazni za ravnanje, s katerim so bile, tako kot v obravnavani zadevi, hkrati kršene različne pravne določbe“.

371 V zvezi s tem je treba spomniti, da ne gre za vprašanje, ki bi spadalo na področje uporabe načela *ne bis in idem*. Poleg tega s pravili o steku kršitev ni na splošno prepovedano, da je podjetje kaznovano zaradi kršitve več različnih pravnih določb, tudi če so bile te določbe kršene z istim ravnanjem.

372 Tožeča stranka se zgolj sklicuje na načelo „navideznega steka“ oziroma „nepravega steka“, ki pomeni, da če dejanje očitno spada na področje uporabe dveh zakonskih določb, določba, ki se uporablja primarno, izključuje vse druge določbe (glej točko 345 zgoraj). Vendar je uporaba tega načela pogojena z obstojem „določbe, ki se uporablja primarno“. Če take določbe ni, kot je ni v obravnavani zadevi, hkratna kršitev različnih pravnih določb pomeni idealni stek kršitev.

373 Glede na to, da v tej zadevi ni določbe, ki bi se uporabljala primarno, je treba trditve tožeče stranke zavrniti.

374 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

D. Četrti tožbeni razlog: očitna napaka pri uporabi prava in ugotavljanju dejanskega stanja, ker sta bili tožeči stranki naloženi globi

375 Četrti tožbeni razlog je razdeljen na dva dela, ki se nanašata na, prvič, kršitev načel pravne varnosti in *nullum crimen, nulla poena sine lege*, in drugič, kršitev splošnega načela enakega obravnavanja.

1. Prvi del: kršitev načel pravne varnosti in nullum crimen, nulla poena sine lege

376 Tožeča stranka trdi, da je naložitev globe v obravnavani zadevi v nasprotju s členom 49(1) Listine o temeljnih pravicah in členom 7(1) EKČP, ki določata, da zakon jasno opredeljuje kazniva dejanja in kazni, ki so zagrožene zanje. Po njenem mnenju razlaga člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, kot je podana v izpodbijanem sklepu, vključuje uporabo tako širokih pojmov in tako nejasnih meril, da zadevna kazenska določba nima lastnosti, zahtevanih na podlagi EKČP, v smislu jasnosti in predvidljivosti njenih učinkov.

377 Najprej je treba spomniti, da v skladu s sodno prakso načelo zakonitosti v kazenskem pravu (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) zahteva, da zakon jasno opredeljuje kazniva dejanja in kazni, ki so zagrožene zanje. Ta pogoj je izpolnjen, ko lahko naslovnik norme iz besedila zadevne določbe in po potrebi s pomočjo njene razlage, ki jo podajo sodišča, razbere, za katera dejanja in opustitve je kazensko odgovoren (glej sodbo z dne 22. oktobra 2015, AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, točka 40 in navedena sodna praksa).

378 Iz sodne prakse tudi izhaja, da načelo zakonitosti velja za kazenske predpise in posebne upravne instrumente, ki nalagajo upravne kazni ali to omogočajo, in da se uporablja ne le za predpise, v katerih so opredeljeni znaki kršitve, ampak tudi za tiste predpise, v katerih so opredeljene posledice kršitve prvonavedenih predpisov (glej sodbo z dne 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisija, T-43/02, EU:T:2006:270, točka 72 in navedena sodna praksa).

379 V obravnavani zadevi je treba spomniti, da je bila tožeči stranki v skladu s členom 14(2)(a) in (b) Uredbe št. 139/2004 naložena globa, ker je kršila člena 4(1) in 7(1) te uredbe (glej točko 199 zgoraj). Besedilo teh določb je jasno. Nobena od teh določb ne vsebuje širokih pojmov ali nejasnih meril.

380 Tožeča stranka se v bistvu sklicuje na nejasnost člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ki določa izjemo.

381 V zvezi s tem je treba navesti, da se tudi ob predpostavki, da se zahteva po jasnosti, ki izhaja iz načela zakonitosti kazni, uporablja za določbe, ki določajo izjemo od prepovedi, katere kršitev se kaznuje z globami, člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 glede na njegovo besedilo ne uporablja za položaje, kot je obravnavani (glej točke od 68 do 83 zgoraj).

382 Tožeča stranka je zato lahko iz besedila zadevnih določb razbrala, da se pridobitev iz decembra 2012 brez predhodne priglasitve in odobritve kaznuje z globami.

383 Ker je tožeča stranka to lahko razbrala iz besedila zadevnih določb, ni bilo potrebno, da bi njihovo razlago podala sodišča. V skladu s formulacijo, navedeno zgoraj v točki 377, se namreč zahteva, da lahko naslovnik norme iz besedila zadevne določbe in „po potrebi“ s pomočjo njene razlage, ki jo podajo sodišča, razbere, za katera dejanja in opustitve je kazensko odgovoren.

384 Res je, da *obiter dictum* v odločbi Yara/Kemira GrowHow ne ustreza razlagi, ki bi jo podala sodišča, in še manj „ustaljeni in objavljeni sodni praksi“. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba poleg besedila zakona upoštevati vprašanje, ali je ustaljena in objavljena sodna praksa pojasnila uporabljene nedoločne pojme (glej sodbo z dne 28. aprila 2010, Amann & Söhne in Cousin Filterie/Komisija, T-446/05, EU:T:2010:165, točka 129 in navedena sodna praksa).

385 Vendar so trditve tožeče stranke v zvezi s tem brezpredmetne, saj pojasnitev s sodno prakso ni potrebna, če je besedilo zadevnih določb jasno in ne vsebuje nedoločnih pojmov, ki bi jih bilo treba pojasniti.

386 Spomniti je treba, da poskuša tožeča stranka v bistvu razširiti področje uporabe koncepta „ene same koncentracije“ in s tem razširiti področje uporabe izjeme iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 (glej točko 203 zgoraj).

387 Načelo zakonitosti v kazenskem pravu ne pomeni, da je treba široko razlagati področje uporabe koncepta, ki ni vsebovan v besedilu določbe, ki določa izjemo od prepovedi, katere kršitev se kaznuje z globami, da bi se področje uporabe te izjeme razširilo onkraj besedila te določbe.

388 Obstoj kršitve in naložitev glob sta bila za tožečo stranko predvidljiva. Spomniti je treba, da je bila v okviru preučitve drugega tožbenega razloga že ugotovljena malomarnost ravnanja tožeče stranke.

389 Poleg tega zgolj dejstvo, da v času, ko je bila kršitev storjena, sodišča Unije še niso imela možnosti, da bi se posebej izrekla o nekem ravnanju, ne izključuje, da mora podjetje glede na okoliščine pričakovati, da bi lahko bilo njegovo ravnanje razglašeno za nezdružljivo s pravili o konkurenci prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 22. oktobra 2015, AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, točka 43).

390 Tudi iz sodne prakse ESČP je razvidno, da novost – zlasti z vidika sodne prakse – pravnega vprašanja, ki se postavlja, sama po sebi ne pomeni kršitve zahtev po dostopnosti in predvidljivosti zakona, če je bila uporabljena rešitev med mogočimi in razumno predvidljivimi razlagami (ESČP, 1. september 2016, X in Y proti Franciji, CE:ECHR:2016:0901JUD004815811). Poleg tega iz točke 60 iste sodbe izhaja, da tudi v primeru, v katerem lahko razmerje med določbami, ki so predmet posamezne zadeve, pomeni resno težavo pri razlagi, to ne pomeni, da pristojni organ ni zmožen pravno opredeliti napak, storjenih v nekem primeru.

391 Argument tožeče stranke, da se pristop Komisije v obravnavani zadevi ni ujemal s pristopom, ki ga je uporabila v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba LGI/Telenet, je bil zavrnjen že zgoraj v točkah od 141 do 144.

392 Kar zadeva trditev tožeče stranke, da če ni upoštevnih precedensov, sodišča Unije in Komisija že dolgo uporabljajo ustaljeno prakso, v skladu s katero ne naložijo nobene globe ali pa naložijo zgolj simbolično globo, je treba poudariti, da taka ustaljena praksa ne obstaja. Komisija v nekaterih zadevah, v katerih ni bilo precedensov, resda ni naložila nobene globe ali je naložila le simbolično globo. Vendar je v drugih zadevah naložila visoke globe tudi v položajih, v katerih ni bilo precedensov, ki bi se nanašali na ravnanje z enakimi značilnostmi.

393 Iz sodne prakse je razvidno, da dejstvo, da ravnanje z enakimi značilnostmi še ni bilo preučeno v predhodnih odločbah, podjetja ne razbremeni njegove odgovornosti (sodbi z dne 9. novembra 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisija, 322/81, EU:C:1983:313, točka 107, in z dne 1. julija 2010, AstraZeneca/Komisija, T-321/05, EU:T:2010:266, točka 901). V zadevah, v katerih sta bili izdani ti sodbi, je Komisija naložila globe, katerih višina ni bila simbolična.

394 Zato je treba prvi del četrtega tožbenega razloga zavrniti.

2. Drugi del: kršitev splošnega načela enakega obravnavanja

395 Tožeča stranka se v okviru drugega dela četrtega tožbenega razloga v bistvu sklicuje na tri prejšnje primere in zahteva enako obravnavanje. Gre za, prvič, zadevo, v kateri je bila sprejeta odločba Yara/Kemira GrowHow, drugič, sodbo z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija (T-86/95, EU:T:2002:50), in tretjič, sodbo z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245).

396 Kot poudarja tožeča stranka, se obravnavana zadeva in zadeva, v kateri je bila sprejeta odločba Yara/Kemira GrowHow, nanašata na pridobitev začetnega „temeljnega“ deleža od glavnega delničarja ciljne družbe, zaradi katere je nastala obveznost objave javne ponudbe. Javna ponudba je bila objavljena kmalu po začetni pridobitvi, pridobitelja pa sta kmalu potem priglasila koncentracijo Komisiji in nista uveljavljala glasovalnih pravic.

397 V zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Yara/Kemira GrowHow, Komisija ni začela preiskave in ni naložila glob. Po mnenju tožeče stranke nobena objektivna razlika ne upravičuje različnega obravnavanja družbe Yara in tožeče stranke. Tožeča stranka poziva Splošno sodišče, naj sprejme pristop, ki ga je uporabilo v sodbi z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija (T-86/95, EU:T:2002:50, točka 487), v kateri je ugotovilo, da globa ni utemeljena, ker Komisija ni naložila globe v predhodni odločbi, ki se je nanašala na podobno ravnanje.

398 V zvezi s tem je treba navesti, da okoliščina, da Komisija ni naložila globe kršitelju pravil o konkurenci, sama po sebi ne more preprečiti, da se globa naloži osebi, ki je storila enako kršitev (sodba z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija, T-86/95, EU:T:2002:50, točka 487). Poleg tega se podjetje, ki je s svojim ravnanjem kršilo pravila o konkurenci, ne more izogniti sankcijam zato, ker drugim gospodarskim subjektom ni bila naložena globa, če se sodišče Unije, kot v obravnavanem primeru, z njihovim primerom ni ukvarjalo (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2014, Sasol in drugi/Komisija, T-541/08, EU:T:2014:628, točka 194).

399 Prav tako je treba navesti, da se Splošno sodišče v sodbi z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija (T-86/95, EU:T:2002:50), ni omejilo na ugotovitev, da Komisija ni naložila globe v predhodni odločbi, ki se je nanašala na podobno ravnanje, da bi utemeljilo odpravo globe. Splošno sodišče je zlasti ugotovilo, da „pravna obravnava, ki jo je bilo treba nameniti tovrstnemu sporazumu, zlasti zaradi njegovih tesnih povezav s pomorskim prometom, ki je predmet popolnoma posebnih in izjemnih pravil konkurenčnega prava, ni bila očitna ter je med drugim vključevala zapletena vprašanja gospodarske in pravne narave“ (sodba z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija, T-86/95, EU:T:2002:50, točka 484), da so „zaradi številnih dejavnikov […] lahko tožeče stranke verjele, da je zadevni sporazum zakonit“ (sodba z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija, T-86/95, EU:T:2002:50, točka 485), ter da „v Odločbi 94/980 Komisija ni naložila glob družbam, ki so bile stranke tega sporazuma, medtem ko je bilo v zadevnem sporazumu ne le predvideno tudi določanje cen za kopenski del multimodalnega prevoza, temveč je navedeni sporazum poleg tega vseboval druge resne kršitve pravil o konkurenci“ (sodba z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija, T-86/95, EU:T:2002:50, točka 487). Kar zadeva Odločbo Komisije 94/980/ES z dne 19. oktobra 1994 o postopku na podlagi člena 85 Pogodbe ES (IV/34.446 – Trans Atlantic Agreement) (UL 1994, L 376, str. 1), je Splošno sodišče ugotovilo, da gre za odločbo, ki je bila „sprejeta zelo malo časa pred izpodbijano odločbo“ (sodba z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija, T-86/95, EU:T:2002:50, točka 487).

400 Opozoriti je treba, da je bila Odločba 94/980 sprejeta 19. oktobra 1994 ter da sta bila v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija, (T-86/95, EU:T:2002:50), obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah vročeno z dopisom z dne 21. decembra 1992 in izpodbijana odločba sprejeta 21. decembra 1994, kot je razvidno iz točk 20 in 22 navedene sodbe.

401 Iz tega sledi, da subjekti, obravnavani v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija, (T-86/95, EU:T:2002:50), niso imeli možnosti upoštevati pojasnil, ki jih je Komisija podala v Odločbi 94/980, da bi se izognili kršitvi pravil o konkurenci. Ko so se imeli možnost seznaniti z odločbo Komisije z dne 19. oktobra 1994, namreč niso mogli retroaktivno spremeniti svojega ravnanja, ki je pripeljalo do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, vročenega z dopisom z dne 21. decembra 1992.

402 V obravnavani zadevi pa je bila, ko je tožeča stranka kršila člena 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004, odločba Yara/Kemira GrowHow stara že več kot pet let, kot pravilno poudarja Komisija. Zato bi tožeča stranka lahko upoštevala razlago člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ki jo je Komisija podala v tej odločbi, čeprav v okviru *obiter dictum*, in bi po potrebi lahko vzpostavila stik s Komisijo v zvezi z razlago, ki jo je bilo treba dati tej določbi.

403 Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da Komisija zanemarja bistveni element zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija, (T-86/95, EU:T:2002:50), zaradi katerega ta časovna razlika ni upoštevna ali vsaj ni pomembna. Zadnjenavedena zadeva naj bi vključevala odločbo o kršitvi na podlagi člena 101 PDEU, v primerjavi s preprostim *obiter dictum* v odločbi Yara/Kemira GrowHow, to je v odločbi o odobritvi koncentracije.

404 Te trditve tožeče stranke ni mogoče sprejeti. Zgolj to, da je bila Odločba 94/980 odločba o ugotovitvi kršitve, namreč subjektom nikakor ni moglo biti v pomoč pri izogibanju kršitvam, ki so jih na dan sprejetja te odločbe že storili. Vendar pa je v obravnavani zadevi obstoj *obiter dictum* v odločbi Yara/Kemira GrowHow lahko pomenil napotke o tem, kako je treba razlagati člen 7(2) Uredbe št. 139/2004, in je torej lahko tožeči stranki pomagal izogniti se zadevnim kršitvam.

405 Poleg tega je treba opozoriti, da se tožeča stranka po eni strani opira na domnevno prakso sodišč Unije in Komisije, v okviru katere se naj ob neobstoju upoštevnih precedensov globe sploh ne bi nalagale oziroma naj bi se nalagale zgolj globe, ki so simbolične (glej točko 392 zgoraj), po drugi pa na načelo enakega obravnavanja v primerjavi z drugim podjetjem, ki mu ni bila naložena nobena globa.

406 Če bi se sledilo logiki tega razlogovanja, Komisija nikdar ne bi mogla naložiti glob, višjih od simboličnega zneska. Pri sprejetju prve odločbe, ki se nanaša na določeno ravnanje, namreč ne bi smela naložiti glob, višjih od simboličnega zneska, ker ne bi bilo upoštevnih precedensov. V poznejših zadevah pa ne bi smela naložiti glob, višjih od simboličnega zneska, na podlagi načela enakega obravnavanja.

407 Zato je treba ugotoviti, da se lahko na načelo enakega obravnavanja v primerjavi s podjetjem, ki mu v predhodni odločbi zaradi enakovrstnega ravnanja ni bila naložena nobena globa, načeloma uspešno sklicujejo samo subjekti, ki niso imeli možnosti upoštevati pojasnil, podanih v predhodni odločbi, da bi se izognili kršenju pravil o konkurenci, ker je bila navedena odločba sprejeta, ko je bila kršitev že storjena.

408 Poleg tega v obravnavani zadevi ni bilo številnih dejavnikov, zaradi katerih bi lahko tožeča stranka verjela v zakonitost svojega ravnanja, v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče ugotovilo v sodbi z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija (T-86/95, EU:T:2002:50, točka 485).

409 Iz navedenega izhaja, da v obravnavani zadevi ni treba slediti enakemu pristopu, kot je tisti, ki je bil uporabljen v sodbi z dne 28. februarja 2002, Compagnie générale maritime in drugi/Komisija (T-86/95, EU:T:2002:50), ter da se tožeča stranka ne more uspešno sklicevati na navedeno sodbo, da bi podkrepila svoj argument v zvezi z domnevno kršitvijo načela enakega obravnavanja.

410 Kar zadeva sodbo z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), je treba navesti, da je Splošno sodišče v tej sodbi ugotovilo, da ni utemeljeno naložiti globo (točka 1633 sodbe). Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj enako ugotovi v obravnavani zadevi.

411 V sodbi z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), je Splošno sodišče upoštevalo te dejavnike, ki so utemeljevali nenaložitev globe:

– prvič, tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, so na lastno pobudo razkrile prakse, ki jih je Komisija štela za zlorabe (točke od 1603 do 1610 sodbe);

– drugič, odločba, ki je bila predmet zadeve, v kateri je bila izdana navedena sodba, je bila prva odločba, v kateri je Komisija neposredno presodila zakonitost praks, ki jih uporabljajo linijske konference v zvezi s pogodbami o opravljanju storitev, z vidika pravil o konkurenci (točke od 1611 do 1614 sodbe);

– tretjič, pravna obravnava, ki jo je bilo treba nameniti zadevnim praksam, ni bila očitna in je vključevala zapletena pravna vprašanja (točki 1615 in 1616 sodbe);

– četrtič, zloraba, izhajajoča iz praks v zvezi s pogodbami o opravljanju storitev, ni bila klasična oblika zlorabe (točke od 1617 do 1621 sodbe);

– petič, tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, so imele vse razloge za to, da so v upravnem postopku menile, da jim Komisija ne bo naložila globe zaradi njihovih praks v zvezi s pogodbami o opravljanju storitev (točke od 1622 do 1632 sodbe).

412 Preučiti je treba trditve, ki jih tožeča stranka navaja v podporo svojemu zatrjevanju, da je položaj iz sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), primerljiv s položajem v obravnavani zadevi.

413 Tožeča stranka trdi, prvič, da je tako kot tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), tudi sama na domnevno kršitev opozorila na lastno pobudo s tem, da je Komisijo nemudoma obvestila o koncentraciji.

414 V zvezi s tem je treba navesti, da okoliščine obravnavane zadeve nikakor niso primerljive z okoliščinami iz sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245).

415 V zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), je bil zadevni sporazum priglašen prostovoljno. Splošno sodišče je v zvezi s tem ugotovilo, da nobena od zadevnih uredb ne določa sistema obvezne priglasitve za odobritev posamezne izjeme, tako da so tožeče stranke sporazum TACA – to je sporazum, ki je bil predmet navedene zadeve – priglasile prostovoljno (sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija, T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245, točka 1606).

416 V obravnavani zadevi je bila tožeča stranka dolžna priglasiti zadevno koncentracijo, ki je bila koncentracija s skupnostno razsežnostjo, in je poleg tega menila, da jo je dolžna priglasiti na podlagi člena 7(2)(a) Uredbe št. 139/2004 v povezavi s členom 4 te uredbe.

417 Poleg tega je bila v obravnavanem primeru koncentracija priglašena po začetku njenega izvajanja, medtem ko so v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), zadevna podjetja priglasila zadevni sporazum pred začetkom njegove veljavnosti. Kot je razvidno iz točk 34 in 37 sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), je bil sporazum, ki je bil predmet zadeve, v kateri je bila izdana navedena sodba, priglašen 5. julija 1994, veljati pa je začel 24. oktobra 1994.

418 Drugič, tožeča stranka trdi, da je sklep, izpodbijan v obravnavani zadevi, prva odločba, v kateri je Komisija presodila obseg člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 na način, kot ga je. Enako kot v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), naj bi bil izpodbijani sklep torej prva odločba, v kateri je Komisija neposredno presodila zakonitost zadevnih praks.

419 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Komisija že v odločbi Yara/Kemira GrowHow, čeprav v okviru *obiter dictum*, odločila o razlagi, ki jo je treba dati členu 7(2) Uredbe št. 139/2004. Položaj v obravnavani zadevi zato ni primerljiv s položajem v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245).

420 Tožeča stranka se opira tudi na točko 1614 sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245). V tej točki je Splošno sodišče ugotovilo:

„[Č]eprav drži, […] da je Komisija v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah v zadevi TAA obvestila stranke sporazuma TAA, da namerava naložiti globe zaradi zlorabe prevladujočega položaja v zvezi s pogodbami o opravljanju storitev, je treba opozoriti, da v končni odločbi v zvezi s tem ni ugotovila nobene kršitve člena 86 Pogodbe. V teh okoliščinah so zaradi začasne narave obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah tožeče stranke lahko verjele, da je Komisija umaknila svoje očitke glede uporabe člena 86 Pogodbe za prakse v zvezi s pogodbami o opravljanju storitev“.

421 Tožeča stranka meni, da je po analogiji, ker Komisija ni ukrepala v zvezi z družbo Yara, tudi sama lahko verjela, da je Komisija umaknila svoje očitke glede uporabe izjeme iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

422 Vendar ta položaja nista primerljiva. Obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah je samo pripravljalni dokument, ki poleg tega ni objavljen. V zadevi TAA, omenjeni v točki 1614 sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), je Komisija sicer sprejela odločbo, vendar v njej ni ugotovila obstoja kršitve v obliki zlorabe prevladujočega položaja v zvezi s pogodbami o opravljanju storitev. To so bile okoliščine, v katerih je Splošno sodišče ugotovilo, da so tožeče stranke v navedeni zadevi lahko verjele, da je Komisija umaknila del svojih očitkov.

423 Nasprotno pa so lahko podjetja z *obiter dictum* v odločbi Yara/Kemira GrowHow dobila napotek o tem, kako Komisija razlaga člen 7(2) Uredbe št. 139/2004. Na podlagi dejstva, da Komisija zoper družbo Yara ni začela postopka, subjekti ne morejo sklepati, da je spremenila to razlago. Komisija ima namreč polje proste presoje glede vprašanja, ali je treba kršitev pravil o konkurenci preganjati ali ne, in lahko sama opredeli svoje prednostne naloge. Nikakor ni mogoče sklepati, da Komisija šteje neko ravnanje za zakonito, ker odloči, da v zvezi s tem ne bo začela preiskave.

424 Dalje, tožeča stranka se opira na točko 1615 sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245). V tej točki je Splošno sodišče navedlo, da „ni mogoče resno zanikati, da pravna obravnava, ki jo je bilo treba nameniti praksam linijskih konferenc v zvezi s pogodbami o opravljanju storitev – zlasti zaradi tesnih povezav med temi praksami in sporazumi, ki so predmet skupinske izjeme na podlagi popolnoma posebnih in izjemnih pravil konkurenčnega prava – ni bila očitna in je med drugim vključevala zapletena pravna vprašanja“. Tožeča stranka meni, da razlaga, ki je bila v izpodbijanem sklepu dana izjemi iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, prav tako še zdaleč ni bila očitna.

425 Vendar je treba poudariti, da se je Splošno sodišče v točki 1615 sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), oprlo zlasti na tesne povezave med zadevnimi praksami in „sporazumi, ki so predmet skupinske izjeme na podlagi popolnoma posebnih in izjemnih pravil konkurenčnega prava“. Šlo je torej za povsem posebne okoliščine, kar pa za obravnavano zadevo ne velja.

426 Poleg tega tožeča stranka navaja, da je Splošno sodišče v točki 1617 sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), ugotovilo, da „zloraba, izhajajoča iz praks v zvezi s pogodbami o opravljanju storitev, ni [bila] klasična oblika zlorabe v smislu člena 86 Pogodbe“. Po njenem mnenju je obravnavana zadeva kvečjemu zadeva, ki se nanaša na napačno razlago izjeme, ne pa jasna klasična kršitev obveznosti mirovanja.

427 V zvezi s tem je dovolj spomniti, da obveznost priglasiti zadevno koncentracijo in počakati na njeno odobritev pred začetkom njenega izvajanja jasno izhaja iz členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004. Tožeča stranka zaradi tega, ker bi bila lahko napačno razlagala izjemo iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ne more biti odvezana svoje odgovornosti.

428 Nazadnje, tožeča stranka poudarja, da je Splošno sodišče v točkah 1626 in 1627 sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), navedlo, da „kljub neprestani korespondenci, ki je potekala s strankami sporazuma TACA med upravnim postopkom v obravnavani zadevi, Komisija tem strankam, dokler jim ni poslala obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, ni sporočila, da namerava opredeliti zadevne prakse ne le kot omejitve konkurence v smislu člena 85 Pogodbe, ampak tudi kot zlorabo prevladujočega položaja v smislu člena 86 Pogodbe“, in da „je treba spomniti, da so vse globe, ki so bile naložene z izpodbijano odločbo, zadevale obdobje od priglasitve sporazuma TACA do pošiljanja obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah“.

429 Tožeča stranka trdi, da ji po analogiji kljub neprestani korespondenci, ki je potekala med njo in Komisijo v zvezi z obsegom izjeme iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, Komisija ni sporočila, da namerava transakcijo opredeliti kot kršitev obveznosti mirovanja, dokler ji ni poslala odločbe o odobritvi. Poleg tega so po mnenju tožeče stranke „vse globe, ki so bile naložene [s sklepom], zadevale obdobje od priglasitve [transakcije] do [njene odobritve]“.

430 V zvezi s tem je treba poudariti, da položaj v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), nikakor ni primerljiv s položajem v obravnavani zadevi.

431 Najprej je treba opozoriti, da trditev tožeče stranke, v skladu s katero so po analogiji z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), v obravnavani zadevi „vse globe, ki so bile naložene [s sklepom], zadevale obdobje od priglasitve [transakcije] do [njene odobritve]“, nikakor ni utemeljena.

432 Komisija je v izpodbijanem sklepu ugotovila kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004, ki je bila storjena 18. decembra 2012, in kršitev člena 7(1) te uredbe, ki se je izvajala v obdobju od 18. decembra 2012 do 30. septembra 2013.

433 Tožeča stranka je prvič vzpostavila stik s Komisijo 21. decembra 2012, in sicer v okviru zahteve za dodelitev skupine, odgovorne za obravnavo njene zadeve v zvezi s pridobitvijo izključnega nadzora nad družbo Morpol.

434 Na dan, ko je tožeča stranka prvič vzpostavila stik s Komisijo, se je torej kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 že končala, kršitev člena 7(1) te uredbe pa se je začela. To je *a fortiori* veljalo tudi na dan uradne priglasitve, in sicer 9. avgusta 2013.

435 Ker je tožeča stranka stik s Komisijo vzpostavila šele po tem, ko je storila kršitvi, nikakor ne more zahtevati enakega obravnavanja, kot je bilo namenjeno tožečim strankam v sodbi z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), ki so prostovoljno priglasile sporazum TACA pred začetkom njegove veljavnosti (glej točki 415 in 417 zgoraj).

436 Poleg tega iz točke 1620 sodbe z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), izhaja, da je v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, „Komisija šele v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, po treh letih preučevanja zadevnih praks, strankam sporazuma TACA prvič sporočila, da namerava za navedene prakse uporabiti člen 86 Pogodbe, in to čeprav je [bilo] iz korespondence, izmenjane med upravnim postopkom, razvidno, da je te prakse podrobno preučila že konec leta 1994 in v začetku leta 1995“, ter da „v tisti fazi Komisija nikdar ni namignila na morebitno uporabo člena 86 Pogodbe“.

437 V obravnavani zadevi je treba spomniti, da je tožeča stranka s Komisijo prvič vzpostavila stik 21. decembra 2012, in sicer v okviru zahteve za dodelitev skupine, odgovorne za obravnavo njene zadeve v zvezi s pridobitvijo izključnega nadzora nad družbo Morpol. Kot je razvidno iz točke 21 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je Komisija, ker tožeča stranka po predložitvi zahteve za dodelitev skupine ni več navezala stika, zahtevala telekonferenco, ki je bila izvedena 25. januarja 2013. Med telekonferenco je Komisija zahtevala informacije v zvezi s strukturo transakcije in pojasnila glede vprašanja, ali je mogoče, da je tožeči stranki že pridobitev iz decembra 2012 omogočala nadzor nad družbo Morpol.

438 Dejstvo, da je Komisija že od začetka kazala zanimanje za morebitno kršitev obveznosti mirovanja, potrjuje elektronsko sporočilo, ki ga je pravni svetovalec odvetniške pisarne F. 27. januarja 2013 poslal tožeči stranki. V tem elektronskem sporočilu je ta pravni svetovalec zapisal, da so „[n]a zahtevo skupine, odgovorne za zadevo, […] na kratko pojasnili strukturo transakcije“ in da je „[v] tem okviru […] Komisija pokazala posebno zanimanje za časovni potek transakcije, kar zadeva izvedbo“.

439 Poleg tega je Komisija 12. februarja 2013 tožeči stranki poslala zahtevo po informacijah, ki se je nanašala na morebitno pridobitev dejanskega nadzora nad družbo Morpol na podlagi pridobitve iz decembra 2012. V tej zahtevi po informacijah je Komisija med drugim postavila to vprašanje:

„Prosimo, da pojasnite časovni potek, ki ga predlagate za priglasitev, z vidika členov 4(1) in 7(1) Uredbe [št. 139/2004]. Zlasti pojasnite, zakaj menite, da se obveznost mirovanja iz člena 7(1) te uredbe ne uporablja za to, da družba Marine Harvest prek družb Friendmall in Bazmonta pridobi 48,5-odstotni delež v družbi Morpol.“

440 Komisija je torej malo po tem, ko je tožeča stranka prvič vzpostavila stik, izrazila pomisleke glede morebitne kršitve obveznosti mirovanja. Ta položaj nikakor ni primerljiv s položajem v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), v kateri je Komisija šele „po treh letih preučevanja zadevnih praks[…] strankam sporazuma TACA prvič sporočila, da namerava za navedene prakse uporabiti člen 86 Pogodbe“ (glej točko 436 zgoraj).

441 Iz navedenega izhaja, da analogije, ki jih tožeča stranka poskuša vzpostaviti med obravnavano zadevo in zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija (T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245), niso prepričljive.

442 Zato je treba zavrniti tudi drugi del četrtega tožbenega razloga in posledično četrti tožbeni razlog v celoti.

E. Peti tožbeni razlog: očitna napaka pri uporabi prava in ugotavljanju dejanskega stanja ter neobstoj obrazložitve, kar zadeva določitev višine glob

443 Peti tožbeni razlog je razdeljen na pet delov, ki se nanašajo na, prvič, neobstoj obrazložitve, kar zadeva določitev višine globe, drugič, napačno presojo teže zatrjevanih kršitev, tretjič, napačno presojo trajanja zatrjevane kršitve, četrtič, to, da globa ni sorazmerna, in petič, to, da se v izpodbijanem sklepu napačno ne priznavajo olajševalne okoliščine.

1. Prvi del: neobstoj obrazložitve, kar zadeva določitev višine globe

444 Tožeča stranka trdi, da je obrazložitev izpodbijanega sklepa, kar zadeva znesek globe, omejena na dve kratki točki (točki 206 in 207 obrazložitve izpodbijanega sklepa), ki vsebujeta samo splošne preudarke. Zato naložena globa po njenem mnenju ni ustrezno obrazložena in jo je treba odpraviti.

445 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

446 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev, ki se zahteva s členom 296, drugi odstavek, PDEU, prilagojena naravi obravnavanega akta in mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko stranke seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa, pristojno sodišče pa opravi nadzor (glej sodbo z dne 15. aprila 1997, Irish Farmers Association in drugi, C-22/94, EU:C:1997:187, točka 39 in navedena sodna praksa). V obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevnih dejanskih in pravnih okoliščin, ker se vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296, drugi odstavek, PDEU, presoja ne le glede na besedilo tega akta, ampak tudi glede na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 6. marca 2003, Interporc/Komisija, C-41/00 P, EU:C:2003:125, točka 55 in navedena sodna praksa).

447 V zvezi z globami, naloženimi na podlagi člena 14 Uredbe št. 139/2004, je treba spomniti, da se v skladu z odstavkom 3 tega člena „[p]ri določanju zneska globe […] upošteva[jo] narava, teža in trajanje kršitve“.

448 Člen 14(2) Uredbe št. 139/2004 poleg tega določa, da lahko Komisija naloži globe, ki ne presegajo 10 % skupnega prometa udeleženega podjetja v smislu člena 5 te uredbe, zaradi kršitve obveznosti priglasitve iz člena 4 navedene uredbe in zaradi izvajanja koncentracije ob kršitvi člena 7 iste uredbe.

449 Poleg tega je treba opozoriti, da Komisija ni sprejela nobenih smernic, v katerih bi bila določena metoda izračuna, ki bi jo morala uporabiti pri določanju zneska glob na podlagi člena 14 Uredbe št. 139/2004, kar tožeča stranka tudi priznava.

450 Ob neobstoju takih smernic mora biti okvir za analizo, ki jo opravi Komisija, člen 14(3) Uredbe št. 139/2004 (glej po analogiji sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 228). Vseeno pa mora Komisija v izpodbijani odločbi jasno in nedvoumno navesti elemente, ki jih je upoštevala pri določanju zneska globe (sodba z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 228).

451 V obravnavani zadevi naslov „5. Znesek glob“ izpodbijanega sklepa vsebuje samo dve točki, to sta točki 206 in 207 njegove obrazložitve. V teh točkah Komisija v bistvu zgolj ugotavlja, da mora biti v primeru podjetja, ki je veliko kot tožeča stranka, znesek kazni visok, da ima ta odvračalni učinek, da to velja toliko bolj v primeru, v katerem je transakcija, ki je bila izvedena, preden je bila odobrena, vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, in da je treba „[z]a naložitev kazni zaradi kršitve in preprečitev njene ponovitve ter ob upoštevanju posebnih okoliščin primera“ na podlagi člena 14(2) Uredbe št. 139/2004 naložiti globo 10.000.000 EUR zaradi kršitve člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 in globo 10.000.000 EUR zaradi kršitve člena 7(1) navedene uredbe.

452 Vendar je, kot poudarja Komisija, iz sklicevanja v točki 207 obrazložitve izpodbijanega sklepa na „posebne okoliščine primera“ razvidno, da je treba upoštevati tudi preudarke, navedene pod naslovom „4. Sklep o naložitvi glob“ izpodbijanega sklepa, in sicer točke od 124 do 205 njegove obrazložitve.

453 V teh točkah je Komisija preučila dejavnike, naštete v členu 14(3) Uredbe št. 139/2004, in sicer naravo, težo in trajanje kršitve (glej v zvezi s tem povzetek v točkah od 31 do 33 zgoraj). V tem okviru je jasno in nedvoumno izrazila elemente, upoštevane pri določitvi zneska globe, s čimer je tožeči stranki omogočila obrambo, Splošnemu sodišču pa izvedbo nadzora. Sicer pa tožeča stranka v okviru drugega

in tretjega dela petega tožbenega razloga podrobno izpodbija presoji Komisije glede teže in trajanja kršitve, kar potrjuje, da je preučitev teh dejavnikov v izpodbijanem sklepu dovolj natančna, da tožeči stranki omogoča obrambo.

454 Tožeča stranka poudarja, da Komisija ni omenila niti izhodiščnega zneska globe, niti pristopa, ki mu je sledila pri njegovi določitvi, niti uteži, dodeljenih dejavnikom, ki so vplivali na globo.

455 V zvezi s tem je treba navesti, da če Komisija ni sprejela nobenih smernic, s katerimi bi bila določena metoda izračuna, ki jo mora uporabiti pri določanju glob na podlagi neke določbe, ter je razlogovanje Komisije jasno in nedvoumno razvidno iz izpodbijanega sklepa, tej instituciji ni treba številsko opredeliti – kot absolutno vrednost ali v odstotkih – osnovnega zneska globe in morebitnih obteževalnih ali olajševalnih okoliščin (sodbi z dne 15. decembra 2010, E.ON Energie/Komisija, T-141/08, EU:T:2010:516, točka 284, in z dne 26. novembra 2014, Energetický a průmyslový in EP Investment Advisors/Komisija, T-272/12, EU:T:2014:995, točka 101).

456 Trditev tožeče stranke, da bi morala Komisija natančno opredeliti osnovni znesek globe in uteži, dodeljene različnim dejavnikom, je treba torej zavrniti.

457 Tožeča stranka s sodno prakso, ki jo navaja, ne more ovreči te ugotovitve.

458 Kar zadeva sodbi z dne 8. decembra 2011, Chalkor/Komisija (C-386/10 P, EU:C:2011:815), in z dne 10. julija 2014, Telefónica in Telefónica de España/Komisija (C-295/12 P, EU:C:2014:2062), je treba opozoriti, da gre za sodbi, ki sta se nanašali na kršitve členov 101 in 102 PDEU, ter da so se v zadevah, v katerih sta bili izdani ti sodbi, uporabljale smernice o načinu določanja glob.

459 Res je, da je Splošno sodišče v točki 142 sodbe z dne 6. aprila 1995, Trefilunion/Komisija (T-148/89, EU:T:1995:68), navedlo, da je „zaželeno, da podjetja, zato da bi svoj položaj lahko opredelila na podlagi vseh dejstev, v skladu z vsakršnim sistemom, ki se Komisiji zdi primeren, podrobno poznajo način izračuna globe, ki jim je bila naložena, ne da bi za to morala vložiti pravno sredstvo zoper odločbo Komisije“.

460 Vendar je treba poudariti, da je v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, tožeča stranka trdila, da Komisija ni pojasnila, ali je kot osnovo za izračun globe uporabila skupni promet podjetja ali zgolj promet, ustvarjen v Franciji ali celo Beneluksu. V tej zadevi je Komisija šele v postopku pred Splošnim sodiščem navedla, da je kot osnovo za izračun globe uporabila promet z varjenimi mrežami, ki so ga podjetja ustvarila na upoštevnem geografskem trgu (glej v tem smislu sodbo z dne 6. aprila 1995, Trefilunion/Komisija, T-148/89, EU:T:1995:68, točke 135, 136 in 142).

461 V navedeni zadevi je torej Komisija opravila izračun na podlagi prometa, ustvarjenega na točno določenem trgu, vendar tega trga v izpodbijani odločbi ni natančno opredelila. Citat, naveden zgoraj v točki 459, je treba razumeti v tem okviru. Poleg tega je Splošno sodišče v sodbi z dne 6. aprila 1995, Trefilunion/Komisija (T-148/89, EU:T:1995:68, točke od 140 do 144), zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na kršitev obveznosti obrazložitve.

462 Tožeča stranka v točki 104 tožbe tudi navaja, da „v [izpodbijanem] sklepu ni pojasnjeno, kako sta promet [tožeče stranke] in morebitna korist, ki bi jo [tožeča stranka] lahko imela od zatrjevane kršitve členov 4(1) in 7(1) Uredbe [št. 139/2004], vplivala na višino globe“. Poleg tega v točki 104 tožbe trdi, da mora biti „[g]loba […] primerna glede na kršitelja in kršitev ter jo je treba določiti upoštevajoč med drugim promet ali kapital podjetja in korist od zatrjevane kršitve“. Kot navaja tožeča stranka, ni imela od zatrjevane kršitve nobene koristi.

463 Ko je bilo tožeči stranki na obravnavi postavljeno vprašanje, ali se točka 104 tožbe nanaša na obrazložitev izpodbijanega sklepa ali na vsebinsko napako v njem, je v odgovoru potrdila, da se ta točka nanaša na obrazložitev izpodbijanega sklepa, kar je zapisano v zapisniku obravnave.

464 Glede trditve tožeče stranke, da v izpodbijanem sklepu ni pojasnjeno, kako je promet tožeče stranke vplival na višino globe, je treba poudariti, da je Komisija v opombi 5 izpodbijanega sklepa navedla promet tožeče stranke na svetovni ravni.

465 Opozoriti je treba tudi, da se je Komisija v okviru preučitve upoštevnih dejavnikov za določitev globe večkrat sklicevala na velikost tožeče stranke. Tako je v točki 144 obrazložitve izpodbijanega sklepa, in sicer v okviru presoje teže kršitve, navedla, da je tožeča stranka „velika evropska družba“. Dalje, v točki 150 obrazložitve izpodbijanega sklepa je prav tako v okviru presoje teže kršitve navedla, da bi se „s transakcijo na […] morebitnem trgu [škotskega lososa] združila dva izmed največjih gojiteljev in primarnih predelovalcev v EGP“. Zadnjenavedena ugotovitev je bila ponovljena v točki 172 obrazložitve izpodbijanega sklepa v okviru presoje trajanja kršitve. Nazadnje, Komisija je v točki 206 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je za določitev zneska globe upoštevala velikost tožeče stranke.

466 Iz obrazložitve izpodbijanega sklepa je torej jasno razvidno, da je Komisija v okviru določitve zneska globe upoštevala velikost tožeče stranke.

467 Glede trditve tožeče stranke, da v izpodbijanem sklepu ni pojasnjeno, kako je na višino globe vplivala morebitna korist, ki bi jo tožeča stranka lahko imela od zatrjevane kršitve členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004, je treba ugotoviti, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni preučila morebitnega obstoja koristi, ki bi jo tožeča stranka lahko imela od kršitve. Iz tega jasno sledi, da Komisija za določitev zneska globe ni upoštevala morebitne koristi ali morebitnega neobstoja koristi, ki bi jo tožeča stranka lahko imela od kršitve. Obrazložitev v tej točki torej ni pomanjkljiva.

468 Poleg tega bi bilo treba tudi ob predpostavki, da je treba trditev, navedeno v točki 104 tožbe, razlagati – v nasprotju z izjavo, ki jo je tožeča stranka podala na obravnavi – tako, da tožeča stranka uveljavlja tudi vsebinsko napako, ker Komisija ni upoštevala neobstoja koristi od kršitve, tako trditev zavrniti kot neutemeljeno.

469 Iz sodne prakse izhaja, da ni zavezujočega ali izčrpnega seznama meril, ki jih je treba obvezno upoštevati pri presoji teže kršitve (glej v zvezi s kršitvami člena 101 PDEU sodbo z dne 17. julija 1997, Ferriere Nord/Komisija, C-219/95 P, EU:C:1997:375, točka 33, in v zvezi s kršitvami člena 102 PDEU sodbo z dne 19. aprila 2012, Tomra Systems in drugi/Komisija, C-549/10 P, EU:C:2012:221, točka 107).

470 Zlasti ne obstaja nobena obveznost, v skladu s katero bi Komisija morala preučiti vprašanje, ali je tožeča stranka imela korist od kršitve členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004. V tem okviru je treba opozoriti, da to ni element kršitve člena 4(1) ali člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 in da ni vedno mogoče ugotoviti, ali je tožeča stranka zaradi izvajanja koncentracije pred njeno priglasitvijo in odobritvijo imela korist ali ne, še težje pa je to korist številsko opredeliti.

471 Tožeča stranka v podporo svoji trditvi, da je treba globo določiti upoštevajoč med drugim korist od zatrjevane kršitve, navaja več sodb. Poudariti je treba, da se sodna praksa, ki jo tožeča stranka navaja v tem okviru, nanaša na zadeve, povezane s kršitvami člena 101 PDEU (sodbe z dne 7. junija 1983, Musique Diffusion française in drugi/Komisija, od 100/80 do 103/80, EU:C:1983:158, točka 129; z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točka 242; z dne 3. septembra 2009, Prym in Prym Consumer/Komisija, C-534/07 P, EU:C:2009:505, točka 96, in z dne 8. decembra 2011, Chalkor/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, točka 56) ali člena 102 PDEU (sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Watheleta v zadevi Telefónica in Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2013:619, točka 117).

472 Samo sklepni predlogi generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi E.ON Energie/Komisija (C-89/11 P, EU:C:2012:375), ki jih tožeča stranka navaja v tem okviru, so se nanašali na drugo vrsto kršitve, in sicer na poškodbo pečata. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da Sodišče ni sledilo sklepnim predlogom generalnega pravobranilca Y. Bota in je v sodbi z dne 22. novembra 2012, E.ON Energie/Komisija (C-89/11 P, EU:C:2012:738), v nasprotju s tem, kar je predlagal generalni pravobranilec, zavrnilo pritožbo. Poleg tega iz sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Y. Bota v navedeni zadevi ni razvidno, da bi ta menil, da mora Komisija v vseh primerih preučiti korist od storjene kršitve. Generalni pravobranilec je v točki 114 sklepnih predlogov zgolj navedel, da je treba upoštevati vse elemente v zvezi z zadevo, „na primer“ – med drugim – korist, ki bi jo lahko zadevno podjetje imelo od kršitve. Torej je zgolj naštel primere meril, ki se lahko upoštevajo, hkrati pa je v točki 113 sklepnih predlogov spomnil na sodno prakso, v skladu s katero ne obstaja zavezujoč ali izčrpen seznam meril, ki jih je treba obvezno upoštevati.

473 Poleg tega je treba navesti, da iz sodne prakse izhaja, da tudi v okviru kršitve člena 101 PDEU dejstvo, da podjetje ni imelo nobene koristi od kršitve, ne more biti ovira za naložitev globe, sicer bi ta izgubila odvračilnost (glej sodbo z dne 8. julija 2008, BPB/Komisija, T-53/03, EU:T:2008:254, točka 441 in navedena sodna praksa). Komisija pri določitvi zneska globe ni zavezana k upoštevanju neobstoja ugodnosti iz zadevne kršitve (glej sodbo z dne 29. novembra 2005, SNCZ/Komisija, T-52/02, EU:T:2005:429, točka 90 in navedena sodna praksa). Komisija ni dolžna v vseh primerih za določitev zneska globe dokazati finančno korist, ki je nastala na podlagi ugotovljene kršitve. Neobstoja take koristi ni mogoče šteti za olajševalno okoliščino (glej sodbo z dne 8. julija 2008, BPB/Komisija, T-53/03, EU:T:2008:254, točka 442 in navedena sodna praksa).

474 Enako Komisiji za določitev zneska glob ni treba upoštevati morebitnega neobstoja koristi od izvajanja koncentracije pred njeno priglasitvijo in odobritvijo.

475 Presoja koristi, nastale s kršitvijo, je resda lahko upoštevna, če se Komisija opre prav na tako korist, da bi ocenila težo te kršitve in/ali izračunala globe (sodba z dne 15. marca 2000, Cimenteries CBR in drugi/Komisija, T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 in T-104/95, EU:T:2000:77, točka 4882). Vendar to ne velja za obravnavano zadevo.

476 Opozoriti je treba tudi, da se je tožeča stranka v točki 71 replike za podkrepitev okoliščine, da ni imela od zatrjevane kršitve nobene koristi, oprla zlasti na to, da do odobritve koncentracije ni uveljavljala glasovalnih pravic v družbi Morpol. Ta element je Komisija upoštevala kot olajševalno okoliščino (točki 196 in 198 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

477 Iz navedenega izhaja, da Komisija ni niti kršila svoje obveznosti obrazložitve niti ni storila vsebinske napake s tem, da ni opredelila in upoštevala morebitne koristi ali morebitnega neobstoja koristi od kršitve.

2. Drugi del: napačna presoja teže zatrjevanih kršitev

478 Tožeča stranka trdi, da nobeden od dejavnikov, ki so bili v izpodbijanem sklepu upoštevani za presojo teže kršitve, in sicer malomarnost, resni dvomi glede združljivosti transakcije z notranjim trgom ter obstoj precedensov, ki so zadevali tožečo stranko in druge družbe, ni upošteven.

479 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

480 Najprej je treba navesti, da tožeča stranka ne izpodbija preudarkov, podanih v točkah od 131 do 136 obrazložitve izpodbijanega sklepa v zvezi z naravo kršitve. V teh točkah je Komisija presodila, da je vsaka kršitev členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004 po naravi resna kršitev. Ta presoja, ki jo je treba potrditi, je temeljila zlasti na točki 235 sodbe z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09,

EU:T:2012:672). V navedeni točki je Splošno sodišče ugotovilo, da je Komisija upravičeno navedla, da je „[z]akonodajalec Skupnosti […] z zahtevo, da se koncentracije na ravni Skupnosti predhodno priglasijo in odobrijo, želel zagotoviti učinkovitost nadzora Komisije nad koncentracijami na ravni Skupnosti tako, da ji je dovolil, da po potrebi prepreči izvedbo navedenih koncentracij pred sprejetjem dokončne odločbe ter s tem nepopravljivo in trajno izkrivljanje konkurence“. Splošno sodišče je tudi navedlo, da je „Komisija […] torej lahko navedeno kršitev glede na njeno naravo pravilno opredelila kot resno“.

481 Vendar tožeča stranka izpodbija upoštevnost dejavnikov, ki jih je Komisija upoštevala v okviru konkretne presoje teže kršitev, ki so predmet obravnavane zadeve.

482 Uvodoma je treba opozoriti, da je treba težo kršitve ugotoviti ob upoštevanju velikega števila dejavnikov, kot so okoliščine posameznega primera, njegov okvir in odvračalen učinek glob, in to ne da bi bil narejen zavezujoč in dokončen seznam meril, ki jih je treba obvezno upoštevati (sodba z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točka 241).

a) Upoštevanje malomarnosti tožeče stranke

483 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da njeno ravnanje ni bilo malomarno, je dovolj spomniti, da je bila ta trditev zavrnjena v okviru preučitve drugega tožbenega razloga.

484 V nasprotju z zatrjevanjem tožeče stranke njena zmota ni opravičljiva. Pojem opravičljive zmote, ki izvira neposredno iz skrbi za spoštovanje načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, se lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso nanaša le na izjemne okoliščine, zlasti kadar je zadevna institucija ravnala tako, da bi lahko njeno ravnanje samo po sebi ali v odločilni meri povzročilo sprejemljivo zmedo pri zadevni stranki, ki je ravnala v dobri veri in izkazala potrebno skrbnost, ki se zahteva od običajno obveščene osebe (glej sodbo z dne 15. septembra 2011, CMB in Christof/Komisija, T-407/07, neobjavljena, EU:T:2011:477, točka 99 in navedena sodna praksa). V obravnavani zadevi tožeča stranka ni izkazala potrebne skrbnosti, ki se zahteva od običajno obveščene osebe, kar izključuje obstoj njene opravičljive zmote.

b) Upoštevanje obstoja resnih dvomov glede združljivosti transakcije z notranjim trgom

485 V zvezi z okoliščino, da je Komisija upoštevala obstoj resnih dvomov glede združljivosti transakcije z notranjim trgom, je treba navesti naslednje.

486 Komisija je v točki 150 obrazložitve izpodbijanega sklepa spomnila, da je bil prevzem družbe Morpol od tožeče stranke odobren, potem ko je ta predložila obsežen sklop korektivnih ukrepov za odpravo resnih dvomov, ki jih je Komisija opredelila glede morebitnega trga škotskega lososa. Poleg tega je poudarila, da bi se s koncentracijo na tem morebitnem trgu združila dva izmed največjih gojiteljev in primarnih predelovalcev v Evropskem gospodarskem prostoru (EGP).

487 Komisija je presodila, da bi lahko izvajanje koncentracije negativno vplivalo na konkurenco na morebitnem trgu škotskega lososa med celotnim trajanjem kršitve. Menila je, da je, čeprav tožeča stranka ni uveljavljala glasovalnih pravic v družbi Morpol, vsaj mogoče, da je bilo konkurenčno razmerje med tožečo stranko in družbo Morpol zaradi pridobitve iz decembra 2012 prizadeto.

488 Opozoriti je treba, da tožeča stranka ne navaja nobenega argumenta, s katerim bi bilo mogoče omajati presojo Komisije, v skladu s katero je zadevna koncentracija vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom. Vendar pa tožeča stranka izpodbija upoštevanje tega dejavnika kot elementa, zaradi katerega sta se kršitvi šteli za resnejši. Kot meni, trditev v točki 157 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da je „[z]golj okoliščina, da je transakcija vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, […] sama po sebi dejavnik, zaradi katerega je kršitev resnejša“,

izkrivlja razlogovanje Splošnega sodišča v sodbi z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09, EU:T:2012:672, točka 247), v skladu s katerim „bi bila kršitev v primeru škodovanja konkurenci še resnejša“.

489 Kar zadeva razlago, ki jo je treba dati sodbi z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09, EU:T:2012:672), je treba navesti naslednje.

490 Zadeva, v kateri je bila izdana navedena sodba, se je nanašala na koncentracijo, za katero je Komisija ugotovila, da ne povzroča težav v zvezi s konkurenco. Komisija je v točki 194 obrazložitve Odločbe C(2009) 4416 final z dne 10. junija 2009 (zadeva COMP/M.4994 – Electrabel/Compagnie nationale du Rhône) (v nadaljevanju: odločba Electrabel) navedla, da „bi bila kršitev v primeru škodovanja konkurenci dejansko še resnejša“ in da „je neobstoj take škode za konkurenco v obravnavani zadevi pomemben dejavnik, ki ga je treba upoštevati pri določitvi zneska globe“, da pa „dejstvo, da kršitev ne povzroča težav v zvezi s konkurenco, ne more vplivati na resnost kršitve“. To izjavo je treba razumeti z vidika dejstva, da je Komisija v točki 191 obrazložitve iste odločbe ugotovila, da je vsaka kršitev člena 7(1) Uredbe št. 4064/89 po naravi resna kršitev.

491 Komisija je torej ugotovila, da kršitev člena 7(1) Uredbe št. 4064/89 po naravi ostane resna kršitev, in to čeprav koncentracija ni povzročala težav v zvezi s konkurenco. Ni pa mogoče *a contrario* sklepati – kot to poskuša tožeča stranka – da obstoj težav v zvezi s konkurenco ne more doprinesti k teži zatrjevane kršitve. Komisija namreč ni ugotovila, da obstoj ali neobstoj težav v zvezi s konkurenco ni upošteven za presojo teže kršitve, temveč le, da kršitev po naravi ostane resna kršitev, tudi če ni nobenih težav v zvezi s konkurenco, ki bi jih povzročala koncentracija.

492 V sodbi z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09, EU:T:2012:672), je Splošno sodišče potrdilo pristop Komisije. Zlasti v točki 246 te sodbe je navedlo, da Komisija „upravičeno trdi, da naknadna analiza neobstoja učinka izvedbe koncentracije na trg razumno ne more biti odločilen dejavnik za opredelitev teže kršitve sistema predhodnega nadzora“. Poleg tega je v točki 247 sodbe ugotovilo:

„Vendar to ne preprečuje, da bi bil neobstoj učinkov na trgu upoštevna okoliščina za določitev zneska globe, kot priznava Komisija v točki 194 obrazložitve izpodbijane odločbe. Poleg tega v isti točki obrazložitve upravičeno navaja, da bi bila kršitev v primeru škodovanja konkurenci še resnejša.“

493 Opozoriti je treba, da navedbe v točki 246 sodbe z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09, EU:T:2012:672), v skladu s katero „naknadna analiza neobstoja učinka izvedbe koncentracije na trg razumno ne more biti odločilen dejavnik za opredelitev teže kršitve sistema predhodnega nadzora“, ni mogoče razlagati tako, da obstoj ali neobstoj škode za konkurenco nima nobene vloge pri presoji teže kršitve. To je razvidno iz točke 247 te sodbe, v kateri je Splošno sodišče ugotovilo, da „bi bila kršitev v primeru škodovanja konkurenci še resnejša“. Navedbo v točki 246 navedene sodbe je treba razlagati ob upoštevanju okoliščine, da je Splošno sodišče odgovarjalo na trditev družbe Electrabel, da kršitev ne more biti resna, ker ni povzročila nobene škode za konkurenco.

494 V zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, sta se Komisija in Splošno sodišče izrekla o dveh položajih. Prvič, ugotovila sta, da neobstoj škodljivih učinkov na konkurenco, ki je podan, če koncentracija, ki se je začela izvajati prezgodaj, ne povzroča nobenih težav v zvezi s konkurenco, v ničemer ne spremeni resnosti (po naravi) kršitve. Drugič, za ponazoritev sta navedla, da bi bila kršitev ob obstoju škodljivih učinkov še resnejša.

495 Vendar obstaja še tretji položaj, do katerega se Komisija in Splošno sodišče v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, nista opredelila. Gre za „vmesni položaj“, v katerem je koncentracija, ki se je začela izvajati prezgodaj, vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, toda v katerem ni mogoče ugotoviti, ali je imelo njeno izvajanje v prvotno predvideni obliki, ki je Komisija ni odobrila, škodljive učinke na konkurenco ali ne.

496 Postavlja se torej vprašanje, ali lahko Komisija v tem tretjem položaju upošteva okoliščino, da je koncentracija vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, kot dejavnik, zaradi katerega je kršitev resnejša.

497 Odgovoriti je treba pritrdilno. Enako obravnavanje prezgodnega izvajanja koncentracij, ki vzbujajo resne dvome glede njihove združljivosti z notranjim trgom, in prezgodnega izvajanja koncentracij, ki ne povzročajo nobenih težav v zvezi s konkurenco, namreč ne bi bilo primerno.

498 V zvezi s tem je treba navesti, da je cilj členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004 zagotoviti učinkovitost sistema predhodnega nadzora učinkov koncentracij na ravni Skupnosti (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 246). Poleg tega je treba opozoriti, da ima ureditev Unije v zvezi z nadzorom koncentracij cilj preprečiti nepopravljivo in trajno izkrivljanje konkurence (sodba z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 245). Namen sistema nadzora koncentracij je Komisiji omogočiti, da izvaja „učinkovit nadzor vseh koncentracij glede na njihov učinek na strukturo konkurence“ (uvodna izjava 6 Uredbe št. 139/2004).

499 V primeru koncentracij, ki vzbujajo resne dvome glede njihove združljivosti z notranjim trgom, mogoča tveganja za konkurenco, povezana s prezgodnim izvajanjem, niso enaka kot v primeru koncentracij, ki ne povzročajo težav v zvezi s konkurenco.

500 Če koncentracija vzbuja resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, je torej zaradi tega prezgodno izvajanje te koncentracije resnejše od prezgodnega izvajanja koncentracije, ki ne povzroča težav v zvezi s konkurenco, razen če je mogoče v posameznem primeru, čeprav vzbuja take resne dvome, izključiti možnost, da je njeno izvajanje v prvotno predvideni obliki, ki je Komisija ni odobrila, imelo škodljive učinke na konkurenco.

501 Zato je Komisija v točki 157 obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno ugotovila, da je „[z]golj okoliščina, da je transakcija vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, […] sama po sebi dejavnik, zaradi katerega je kršitev resnejša“, in to po tem, ko je v točki 151 obrazložitve izpodbijanega sklepa izrecno ugotovila, da je lahko izvajanje koncentracije negativno vplivalo na konkurenco na morebitnem trgu škotskega lososa med celotnim trajanjem kršitve ter da je vsaj mogoče, da je bilo konkurenčno razmerje med tožečo stranko in družbo Morpol zaradi pridobitve iz decembra 2012 prizadeto.

502 Iz ugotovitve v sodbi z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09, EU:T:2012:672, točka 247), da „bi bila kršitev v primeru škodovanja konkurenci še resnejša“, ni mogoče *a contrario* sklepati, da je le v primeru, v katerem je mogoče dokazati dejanske škodljive učinke, zaradi tega kršitev lahko resnejša. To, da je Splošno sodišče za ponazoritev navedlo, da bi bila kršitev ob obstoju škodljivih učinkov resnejša, namreč ne omogoča sklepanja, da gre za edino predpostavko, zaradi katere bi bila kršitev resnejša. V zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, se Komisija in Splošno sodišče preprosto nista izrekla o „vmesnem položaju“, kot je opredeljen zgoraj v točki 495.

503 Tožeča stranka trdi, da Komisija v točkah 156 in 157 obrazložitve izpodbijanega sklepa protislovno trdi, da „bi bila kršitev v primeru škodovanja konkurenci še resnejša“, čeprav „naknadna analiza učinka izvedbe koncentracije na trg razumno ne more biti odločilen dejavnik za opredelitev teže kršitve sistema predhodnega nadzora“.

504 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Komisija ponavljala vsebino navedb Splošnega sodišča iz sodbe z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09, EU:T:2012:672, točki 246 in 247), kot so citirane zgoraj v točki 492. Dovolj je spomniti na ugotovitve glede razlage, ki jo je treba dati tema točkama navedene sodbe (točka 493 zgoraj).

505 Preučiti je treba vprašanje, ali je Komisija v točki 151 obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno presodila, da je lahko izvajanje koncentracije negativno vplivalo na konkurenco na morebitnem trgu škotskega lososa med celotnim trajanjem kršitve ter da „je vsaj mogoče, da je bilo konkurenčno razmerje med družbo Marine Harvest in družbo Morpol zaradi pridobitve iz decembra 2012 prizadeto“.

506 V zvezi s tem je Komisija, prvič, v točki 151 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je nekdanji izvršni direktor družbe Morpol, J. M., z učinkom od 1. marca 2013 odstopil, in sicer zaradi določbe, vključene v SPA, ki je bila podpisana s tožečo stranko. Po mnenju Komisije se je zato, ker je tožeča stranka pridobila 48,5-odstotni delež v kapitalu družbe Morpol, zdelo, da lahko vpliva na strateške odločitve v tej družbi, kot je zamenjava izvršnega direktorja, neodvisno od dejanskega uveljavljanja glasovalnih pravic na skupščinah delničarjev.

507 Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da pridobitev iz decembra 2012 ni bila odločilen dejavnik pri odločitvi J. M., da odstopi s položaja. Nasprotno, kot navaja, je bila struktura korporativnega upravljanja družbe Morpol, vključno z odstopom J. M., že več kot eno leto predmet intenzivnih razprav v upravnem odboru te družbe.

508 V obravnavani zadevi ni mogoče z gotovostjo ugotoviti, ali je pridobitev iz decembra 2012 vplivala na odločitev J. M., da odstopi s položaja, ali ne.

509 Tožeča stranka resda dokazuje, da se je o morebitnem odstopu J. M. razpravljalo že pred pridobitvijo iz decembra 2012, s predložitvijo zlasti zapisnikov sej upravnega odbora družbe Morpol z dne 12. in 15. septembra 2011. Tožeča stranka je tudi navedla, da se je družba Morpol srečevala s precejšnjimi težavami v zvezi s korporativnim upravljanjem, da je najpomembnejša banka upnica družbe Morpol želela zmanjšati svojo izpostavljenost do dolgov te družbe in da so ti dogodki vodili do padca vrednosti delnice družbe s približno 21 norveških kron (NOK), kolikor je cena znašala v času kotacije na borzi v Oslu leta 2010, na manj kot 8 NOK novembra 2012. Komisija teh okoliščin ne prereka.

510 Vendar to ne izključuje možnosti, da sta zaključek pridobitve iz decembra 2012 in zlasti klavzula, vključena v SPA v ta namen, vplivala na odločitev J. M. za odstop. V skladu s členom 12.1.1 SPA se je J. M. zavezal, da bo z delovnega mesta izvršnega direktorja družbe Morpol odstopil najpozneje 1. marca 2013. Poleg tega se zdi precej verjetno, da je izvršitev SPA vplivala na odločitev, da odstopi ravno z učinkom od 1. marca 2013. Kot pravilno poudarja Komisija, če bi tožeča stranka odložila izvršitev SPA do odobritve, potem J. M. ne bi bilo treba ravnati v skladu s členom 12.1.1 SPA do zaključka transakcije.

511 Drugič, Komisija je v točki 151 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je tožeča stranka „s pridobitvijo iz decembra 2012 absorbirala precejšen del dobička, ki ga je ustvarila družba Morpol“. Presodila je, da se zato „verjetni finančni učinki pridobitve iz decembra 2012, ki so odpravili spodbude za to, da bi [tožeča stranka] ohranjala konkurenčni pritisk, ki ga je na družbo Morpol izvajala pred pridobitvijo, štejejo za zadostne, da so pripeljali do morebitne škode za konkurenco“.

512 Tožeča stranka zatrjuje, da trditev Komisije, da so bili s tem, da je tožeča stranka absorbirala precejšen del dobička družbe Morpol, odpravljeni dejavniki, ki so jo spodbujali k ohranjanju konkurenčnega pritiska, ni utemeljena in da nikakor ne zadeva samo kršitve. Po njenem mnenju enako velja za vsako koncentracijo, ki se ni začela izvajati, ker družbe pridobiteljice po odobritvi pogosto za nazaj pobirajo dobiček, ustvarjen z dejavnostmi med podpisom pogodbe in njeno izpolnitvijo.

513 V zvezi s tem je treba opozoriti, da ne gre za enaka položaja. V obravnavani zadevi je namreč tožeča stranka precejšen del dobička, ki ga je ustvarila družba Morpol, absorbirala, preden je dobila odobritev koncentracije. Spodbude za ohranjanje konkurenčnega pritiska na družbo Morpol so bile zato lahko manjše kot v primeru družbe, ki si šele obeta, da bo za nazaj pobrala dobiček, ustvarjen z dejavnostmi po podpisu pogodbe, ko bo dobila odobritev koncentracije.

514 Elementa, preučena zgoraj v točkah od 506 do 513, sta že zadoščala za utemeljitev ugotovitve v točki 151 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da je bil mogoč negativen vpliv na konkurenco na morebitnem trgu škotskega lososa med celotnim trajanjem kršitve.

515 Zato ni treba preučiti upoštevnosti tretjega elementa, na katerega se je v točki 151 obrazložitve izpodbijanega sklepa oprla Komisija, in sicer, da ni mogoče izključiti – kot je navedla – da je tožeča stranka kot največji delničar družbe Morpol dobila privilegiran dostop do tržnih podatkov te družbe v obdobju med zaključkom pridobitve iz decembra 2012 in sprejetjem odločbe o odobritvi.

516 Ugotoviti je torej treba, da z ukrepoma, ki ju je sprejela tožeča stranka, in sicer z neuveljavljanjem glasovalnih pravic in ločenostjo subjektov do odobritve koncentracije, ni bilo mogoče odpraviti tveganja škode za konkurenco, nastalega zaradi izvajanja zadevne koncentracije v prvotno predvideni obliki, ki je Komisija ni odobrila, tudi če se je zaradi njiju lahko zmanjšal morebiten protikonkurenčni učinek.

517 Iz navedenega izhaja, da položaj v obravnavani zadevi spada pod „vmesni položaj“, kot je opredeljen zgoraj v točki 495, to je položaj, v katerem je koncentracija, ki se je začela izvajati prezgodaj, vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, toda v katerem ni mogoče ugotoviti, ali je imelo njeno izvajanje v prvotno predvideni obliki, ki je Komisija ni odobrila, škodljive učinke na konkurenco ali ne.

518 Trditev tožeče stranke, podana na obravnavi, da se je Komisija na elemente, navedene zgoraj v točkah 506, 511 in 515 oprla šele v fazi odgovora na tožbo, nima dejanske podlage. Ti elementi so namreč navedeni v točki 138 obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah in točki 151 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

519 Tožeča stranka poleg tega trdi, da mora Komisija, kadar se opre na domnevni vpliv zatrjevane kršitve na trg, da bi ugotovila njeno težo, svoje trditve dokazati v pravno zadostni meri, in sicer s predložitvijo konkretnih in verodostojnih indicev, ki z razumno verjetnostjo kažejo na vpliv. V podporo tej trditvi tožeča stranka navaja sodbe z dne 27. septembra 2006, Roquette Frères/Komisija (T-322/01, EU:T:2006:267, točka 75), z dne 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisija (T-43/02, EU:T:2006:270), z dne 27. septembra 2006, Archer Daniels Midland/Komisija (T-59/02, EU:T:2006:272, točka 161), in z dne 6. maja 2009, KME Germany in drugi/Komisija (T-127/04, EU:T:2009:142, točka 68).

520 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se sodna praksa, ki jo navaja tožeča stranka, nanaša na omejevalne sporazume. Splošno sodišče je na primer v točki 68 sodbe z dne 6. maja 2009, KME Germany in drugi/Komisija (T-127/04, EU:T:2009:142), navedlo, da je „[Splošno sodišče] večkrat razsodilo, da je treba dejanski vpliv kartela na trg šteti za dovolj dokazan, če Komisija lahko predloži konkretne in verodostojne indice, ki z razumno verjetnostjo kažejo, da je kartel vplival na trg“.

521 Poleg tega je treba navesti, da je v skladu z besedilom točke 1(A), prvi odstavek, Smernic o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 15(2) Uredbe št. 17 in členom 65(5) [ESPJ] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 171), ki so se uporabljale v sodbah Splošnega sodišča, na katere se opira tožeča stranka in so navedene zgoraj v točki 519, Komisija za izračun globe glede na težo kršitve upoštevala med drugim „dejanski vpliv [kršitve] na trg, kjer se to lahko meri“.

522 Zato tožeča stranka s sodno prakso, ki jo navaja, ne more omajati preudarkov, podanih zgoraj v točkah od 495 do 501. Zlasti je treba spomniti, da ima ureditev Unije v zvezi z nadzorom koncentracij cilj preprečiti nepopravljivo in trajno izkrivljanje konkurence (glej točko 498 zgoraj).

523 Poudariti je treba, da je, kar zadeva kršitvi členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004, pri presoji teže kršitve mogoče upoštevati zgolj okoliščino, da so škodljivi učinki na konkurenco mogoči, ker je izvajanje koncentracije v prvotno predvideni obliki, ki je Komisija ni odobrila, vzbujalo resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, in to tudi če Komisija ne dokaže „razumne verjetnosti“ obstoja takih učinkov.

524 Če je obstoj škodljivih učinkov na konkurenco zaradi izvajanja koncentracije v prvotno predvideni obliki, ki je Komisija ni odobrila, mogoče dokazati, je lahko zaradi tega kršitev seveda še resnejša od kršitve, ki spada pod „vmesni položaj“. To pa ne preprečuje, da je zgolj zaradi dejstva, da škodljivih učinkov na konkurenco ni mogoče izključiti, kršitev resnejša kot pri prezgodnem izvajanju koncentracije, ki ne povzroča nobenih težav v zvezi s konkurenco.

525 Nazadnje, tožeča stranka poudarja, da ni nikoli imela koristi – in da tudi ni pričakovala, da bo imela kakršno koli korist – od tega, kar Komisija šteje za kršitev pravil o nadzoru koncentracij, saj je ravnala v skladu z zahtevami iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 s tem, da ni uveljavljala glasovalnih pravic v družbi Morpol.

526 V zvezi s tem je treba spomniti, da dejstvo, da podjetje ni imelo nobene koristi od kršitve, ne more biti ovira za naložitev globe, sicer bi ta izgubila odvračilnost (glej točko 473 zgoraj).

527 Poleg tega je treba spomniti, da je Komisija to, da tožeča stranka do odobritve koncentracije ni uveljavljala glasovalnih pravic v družbi Morpol, upoštevala kot olajševalno okoliščino (glej točko 476 zgoraj).

528 Iz navedenega izhaja, da je Komisija v obravnavani zadevi pravilno upoštevala okoliščino, da je koncentracija vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, kot dejavnik, zaradi katerega je bila kršitev resnejša.

c) Upoštevanje precedensov, ki so zadevali tožečo stranko in druge družbe

529 Komisija je v točki 159 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da so francoski organi, pristojni za konkurenco, tožeči stranki (takrat imenovani Pan Fish) že leta 2007 naložili globo, ker je kršila obveznost mirovanja pri prevzemu družbe Fjord Seafood. Navedla je tudi, da „[t]o pomeni, da [tožeča stranka] ne krši prvič obveznosti mirovanja v okviru postopka nadzora koncentracije“.

530 Komisija je v točki 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa menila, da „bi prejšnja kazen morala [tožečo stranko] spodbuditi k temu, da bi v času pridobitve iz decembra 2012 posebej skrbno presodila svoje obveznosti v zvezi z nadzorom koncentracije“, in da „[z]ato obstoj kršitve obveznosti mirovanja na nacionalni ravni pripelje do tega, da je obravnavana kršitev resnejša“.

531 Poleg tega je Komisija v točki 160 obrazložitve izpodbijanega sklepa poudarila, da je Uredba št. 139/2004 veljavna že več kot deset let in da je podobne določbe v zvezi z obveznostjo mirovanja vsebovala Uredba št. 4064/89, ki je bila veljavna več kot 13 let. Prav tako je navedla, da je že sprožala postopke proti drugim družbam in jim nalagala globe zaradi kršitve člena 7(1) Uredbe št. 4064/89 ter da je sprejela tudi več drugih odločb na podlagi člena 14 Uredbe št. 4064/89. Kot je menila, bi se tožeča stranka zato morala „popolnoma zavedati pravnega okvira in tega, da Komisija uporablja ta pravila“.

1) Upoštevanje zadeve, v kateri je bila sprejeta odločba Pan Fish/Fjord Seafood

532 Tožeča stranka trdi, da njeno strožje kaznovanje zaradi njene domnevne ponovne kršitve, ker je bila kaznovana v Franciji v odločbi Pan Fish/Fjord Seafood, ni v skladu s sodno prakso, v skladu s katero ponovna kršitev pomeni, da je oseba storila nove kršitve, potem ko je bila kaznovana zaradi podobnih kršitev.

533 Vendar Komisija poudarja, da obstoja prejšnjih postopkovnih kršitev, ki jih je storila tožeča stranka, ni upoštevala kot obteževalno okoliščino. V točki 201 obrazložitve izpodbijanega sklepa je izrecno ugotovila, da v tem primeru ni obteževalnih okoliščin.

534 Poleg tega je treba opozoriti, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni uporabila izrazov „ponovna kršitev“ ali „ponovna kršiteljica“. Seveda pa se je treba za preučitev vprašanja, ali je Komisija upoštevala, da je bila tožeča stranka ponovna kršiteljica, opreti bolj na vsebino izpodbijanega sklepa kot na terminologijo.

535 V zvezi s tem je treba navesti, da je namen upoštevanja ponovne kršitve „vzpodbuditi podjetja, ki so izkazala težnjo kršiti pravila konkurence, naj spremenijo svoje ravnanje“ (sodba z dne 12. decembra 2007, BASF in UCB/Komisija, T-101/05 in T-111/05, EU:T:2007:380, točka 67). V obravnavni zadevi Komisija v izpodbijanem sklepu ni niti implicitno ugotovila, da je treba naložiti višjo kazen, ker kazen, naložena v odločbi Pan Fish/Fjord Seafood, ni bila dovolj, da bi tožečo stranko odvrnila od drugih kršitev. V točkah, ki jih je namenila potrebnemu odvračalnemu učinku globe, to je v točkah 157, 172 in 206 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je Komisija omenila le velikost tožeče stranke, okoliščino, da je zadevna koncentracija vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, in nezmožnost izključitve škode za konkurenco. Zato Komisija v nasprotju z mnenjem tožeče stranke ni upoštevala njene domnevne ponovne kršitve. Trditve tožeče stranke torej temeljijo na napačni premisi.

536 Kot je razvidno iz točke 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je Komisija menila, da „bi prejšnja kazen morala [tožečo stranko] spodbuditi k temu, da bi v času pridobitve iz decembra 2012 posebej skrbno presodila svoje obveznosti v zvezi z nadzorom koncentracije“. „Zato“ je Komisija ugotovila, da obstoj kršitve obveznosti mirovanja na nacionalni ravni pripelje do tega, da je obravnavana kršitev resnejša.

537 V zvezi s tem je treba spomniti na ugotovitev, navedeno zgoraj v točki 258 da je Komisija upravičeno upoštevala, da je tožeči stranki zaradi prezgodnega izvajanja koncentracije že bila naložena globa na nacionalni ravni, in da je treba od velikega evropskega podjetja, ki mu je zaradi prezgodnega izvajanja koncentracije že bila naložena globa, čeprav na nacionalni ravni, pričakovati posebno skrbnost.

538 Gre za dejavnik, ki se lahko upošteva pri presoji, prvič, obstoja malomarnosti tožeče stranke, in drugič, stopnje te malomarnosti.

539 V točkah 159 in 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa je Komisija upoštevala obstoj precedensa v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Pan Fish/Fjord Seafood, kot dejavnik, zaradi katerega se je stopnja malomarnosti tožeče stranke zvišala in ki je zato „pripelj[al] do tega, da je [bila] obravnavana kršitev resnejša“. Ugotovitev v točki 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v skladu s katero bi prejšnja kazen morala tožečo stranko spodbuditi k temu, da bi posebej skrbno presodila svoje obveznosti v zvezi z nadzorom koncentracije, se v bistvu nanaša na stopnjo malomarnosti. Na obravnavi je Komisija potrdila, da se je v izpodbijanem sklepu oprla na zadevo, v kateri je bila sprejeta odločba Pan Fish/Fjord Seafood, le kot na dejavnik, ki je zadeval stopnjo malomarnosti tožeče stranke.

540 Tožeča stranka se je na obravnavi strinjala, da je Komisija zadevo, v kateri je bila sprejeta odločba Pan Fish/Fjord Seafood, upoštevala v okviru presoje malomarnosti. Vendar je tožeča stranka zatrdila, da navedena zadeva ni upoštevna v okviru presoje obstoja ali stopnje malomarnosti, ker je bilo dejansko stanje v navedeni zadevi popolnoma drugačno od dejanskega stanja v obravnavani zadevi, tako da tožeča stranka iz nje ni mogla izpeljati koristnih sklepov za obravnavani primer.

541 V zvezi s tem je treba spomniti, da se odločba Pan Fish/Fjord Seafood sicer res ni nanašala na razlago člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 (glej točko 258 zgoraj). Vendar dejstvo, da je bila tožeči stranki zaradi prezgodnega izvajanja koncentracije že naložena globa, čeprav na nacionalni ravni, pomeni, da je bilo treba od nje pričakovati posebno skrbnost (glej točko 258 zgoraj). Zaradi obstoja tega precedensa se je stopnja malomarnosti tožeče stranke zvišala, to pa je dejavnik, ki je pripeljal do tega, da je bila kršitev resnejša.

542 S tem, da je Komisija zadevo, v kateri je bila sprejeta odločba Pan Fish/Fjord Seafood, upoštevala v okviru presoje teže kršitve, torej ni storila nobene napake.

2) Upoštevanje zadev v zvezi z drugimi družbami

543 Tožeča stranka navaja, da se je s trditvijo v točki 160 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v skladu s katero je „Komisija […] že sprožala postopke proti drugim družbam in jim nalagala globe zaradi kršitve člena 7(1) Uredbe [št. 4064/89]“, spregledal bistveni problem, in sicer, da se nobena od teh zadev ni nanašala na obseg člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 ali člena 7(3) Uredbe št. 4064/89.

544 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je Komisija v točki 160 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je Uredba št. 139/2004 veljavna že več kot deset let in da je podobne določbe v zvezi z obveznostjo mirovanja vsebovala Uredba št. 4064/89, ki je bila veljavna več kot 13 let. Poleg tega je opozorila, da je že sprožala postopke proti drugim družbam in jim nalagala globe zaradi kršitve člena 7(1) Uredbe št. 4064/89 ter da je sprejela tudi več drugih odločb na podlagi člena 14 Uredbe št. 4064/89.

545 S tem je Komisija v bistvu utemeljevala dejstvo, da pri določanju glob na podlagi člena 14 Uredbe št. 139/2004 ni imela več razloga za to, da bi bila „prizanesljiva“.

546 V zvezi s tem je treba poudariti, da se Komisija resda lahko odloči naložiti globe v nizkem znesku, ko prvič ali prvih nekajkrat uporabi določbo, ki ji omogoča naložitev globe. Vendar lahko Komisija zakonito presodi, da nima več razloga, da bi ravnala tako, če je že večkrat naložila globe na podlagi te določbe.

547 Trditev tožeče stranke, da se precedensi niso nanašali na člen 7(2) Uredbe št. 139/2004 ali člen 7(3) Uredbe št. 4064/89, v tem okviru ni upoštevna. Obstoj precedensov, v katerih so bile naložene globe na podlagi člena 14 Uredbe št. 4064/89, bi namreč za tožečo stranko lahko pomenil opozorilo, da tvega naložitev strogih kazni, če bo kršila člena 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004. Zlasti dejstvo, da je Komisija že naložila strogo kazen, in sicer globo v višini 20 milijonov EUR v odločbi Electrabel, bi lahko tožečo stranko opozarjalo na to, da bo s prezgodnim izvajanjem zadevne koncentracije tvegala naložitev strogih kazni.

548 Glede trditve tožeče stranke, da Komisija ni začela preiskave in ni naložila nobene globe v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Yara/Kemira GrowHow, je dovolj ugotoviti, da se Komisija v točki 160 obrazložitve izpodbijanega sklepa ter v opombah 64 in 65 tega sklepa ni oprla na navedeno zadevo.

549 Nazadnje, tožeča stranka trdi, da ugotovitev v točki 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v skladu s katero je zaradi obstoja prejšnjih zadev v zvezi s postopkovnimi kršitvami, ki so vključevale tožečo stranko in druge družbe, kršitev tožeče stranke resnejša, vsebuje očitne napake pri uporabi prava in ugotavljanju dejanskega stanja.

550 Vendar je Komisija v točki 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da bi „prejšnja kazen“ – to je kazen, naložena v odločbi Pan Fish/Fjord Seafood – morala tožečo stranko spodbuditi k temu, da bi posebej skrbno presodila svoje obveznosti, in da „[z]ato obstoj kršitve obveznosti mirovanja na nacionalni ravni pripelje do tega, da je obravnavana kršitev resnejša“. Komisija je torej v točki 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa ugotovila le, da je zaradi obstoja predhodne kršitve, ki jo je tožeča stranka storila v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Pan Fish/Fjord Seafood, obravnavana kršitev resnejša. Ni pa ugotovila, da je zaradi obstoja prejšnjih zadev v zvezi s postopkovnimi kršitvami, ki so vključevale druge družbe, kršitev tožeče stranke resnejša.

551 Iz navedenega izhaja, da je treba drugi del petega tožbenega razloga zavrniti.

3. Tretji del: napačna presoja trajanja zatrjevane kršitve

552 Tožeča stranka trdi, da je Komisija v točki 173 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da bi utemeljila svojo zavrnitev izvzetja obdobja pred priglasitvijo iz trajanja kršitve, napačno zatrdila, da tožeča stranka v fazi pred priglasitvijo ni kazala zadostne pripravljenosti za posredovanje informacij. Po mnenju tožeče stranke Komisija v izpodbijanem sklepu pri svoji presoji trajanja kršitve ni spoštovala načela enakega obravnavanja, ker ni sprejela enakega pristopa, kot je bil tisti, ki ga je uporabila v odločbi Electrabel ter v okviru katerega je obdobje pred priglasitvijo in obdobje preučevanja koncentracije izvzela iz trajanja kršitve.

553 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

554 Najprej je treba spomniti, da je Komisija v točkah 128 in 165 obrazložitve izpodbijanega sklepa ugotovila, da je kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 trenutna kršitev in da je bila v obravnavani zadevi ta kršitev storjena 18. decembra 2012, to je na dan, ko je bila zaključena pridobitev iz decembra 2012.

555 Komisija je poleg tega v točkah 128 in 166 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je kršitev člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 trajajoča kršitev, ki traja tako dolgo, dokler Komisija transakcije ne razglasi za združljivo z notranjim trgom v skladu z Uredbo št. 139/2004. Po mnenju Komisije se je v obravnavani zadevi kršitev člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 začela 18. decembra 2012 in je prenehala na dan sprejetja odločbe o odobritvi, to je 30. septembra 2013.

556 Komisija je torej glede kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 ugotovila, da je trajala devet mesecev in 12 dni. Navedla je, da je to obdobje mogoče šteti za posebno dolgo, zlasti kar zadeva koncentracijo z morebitnimi protikonkurenčnimi učinki.

557 Nazadnje, „[v] okviru izvajanja svoje diskrecijske pravice [je] Komisija meni[la], da je za izračun trajanja kršitve člena 7(1) [Uredbe št. 139/2004] utemeljeno upoštevati obdobje pred priglasitvijo in obdobje razširjene prve faze preiskave“. Prvič, Komisija je v zvezi s tem spomnila, da je predvidena transakcija vzbujala resne dvome na morebitnem trgu škotskega lososa in da ni mogoče izključiti, da je nastala škoda za konkurenco. Menila je, da mora imeti v teh okoliščinah globa največji možen odvračalni učinek. Drugič, Komisija je navedla, da tožeča stranka v fazi pred priglasitvijo ni kazala zadostne pripravljenosti za posredovanje informacij, da bi se lahko to obdobje utemeljeno izvzelo iz celotnega trajanja kršitve, kar je podrobneje obrazložila v točkah od 174 do 194 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

558 Tožeča stranka ne izpodbija tega, da je bila kršitev člena 4(1) Uredbe št. 139/2004 trenutna kršitev. Tretji del petega tožbenega razloga se nanaša samo na presojo trajanja kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004, ki jo je opravila Komisija.

559 Kar zadeva trajanje kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004, je treba opozoriti, da je Splošno sodišče v točki 212 sodbe z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09, EU:T:2012:672), ugotovilo, da „[z]možnost odločilnega vplivanja na dejavnost podjetja pod nadzorom […] nujno traja od datuma pridobitve nadzora do njegovega konca“ in da „[s]ubjekt, ki je pridobil nadzor nad podjetjem, […] z njegovim izvajanjem še naprej krši obveznost zadržanja iz člena 7(1) Uredbe št. 4064/89, dokler kršitve ne odpravi tako, da od Komisije dobi odobritev ali opusti nadzor“. Poleg tega je Splošno sodišče v točki 212 navedene sodbe pojasnilo, da „kršitev traja tako dolgo, dokler obstaja nadzor, pridobljen s kršitvijo člena 7(1), in dokler Komisija ne odobri koncentracije“, ter da je „Komisija […] navedeno kršitev upravičeno opredelila kot trajno do datuma odobritve koncentracije ali po potrebi do datuma pred tem ob upoštevanju okoliščin obravnavanega primera“.

560 Ti preudarki, ki so se nanašali na člen 7(1) Uredbe št. 4064/89, se po analogiji uporabljajo za člen 7(1) Uredbe št. 139/2004.

561 Na podlagi teh načel se je kršitev člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 začela 18. decembra 2012, to je na dan začetka izvajanja zadevne koncentracije, kot je Komisija pravilno ugotovila. Tožeča stranka poleg tega ne izpodbija datuma, ki ga je Komisija upoštevala kot začetek kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004.

562 Kar zadeva datum, ko je kršitev prenehala, je iz preudarkov, navedenih zgoraj v točki 559, razvidno, da kršitev člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 preneha, ko Komisija odobri koncentracijo ali ko zadevno podjetje opusti nadzor. Kršitev člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 prav tako preneha, ko Komisija na podlagi člena 7(3) te uredbe odobri morebitno izjemo od obveznosti zadržanja.

563 Zato je Komisija v obravnavani zadevi pravilno ugotovila, da je kršitev prenehala na dan, ko je ta institucija odobrila koncentracijo, to je 30. septembra 2013. Komisija namreč ni odobrila nobene izjeme od obveznosti zadržanja niti ni tožeča stranka take odobritve zahtevala, poleg tega pa tožeča stranka ni nikdar opustila nadzora nad družbo Morpol. Kršitev člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 je trajala torej od 18. decembra 2012 do 30. septembra 2013 oziroma devet mesecev in 12 dni, kot je Komisija ugotovila.

564 Komisija je v točkah od 172 do 195 obrazložitve izpodbijanega sklepa podrobno obrazložila svojo odločitev, da za določitev trajanja kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 ne izvzame niti obdobja pred priglasitvijo niti obdobja razširjene prve faze preiskave.

565 Tožeča stranka meni, da bi morala Komisija obdobje pred priglasitvijo izvzeti iz trajanja kršitve, in izpodbija več preudarkov, navedenih v točkah od 172 do 195 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

566 V zvezi s tem je treba navesti, da če Komisija ugotovi kršitev, ki je trajala devet mesecev in 12 dni, je popolnoma normalno, da to obdobje upošteva za določitev globe. Komisija lahko na podlagi svoje diskrecijske pravice seveda odloči, da dela trajanja kršitve ne bo upoštevala, prav tako pa ima pravico odločiti, da ne bo preganjala kršitve. Vendar načeloma ne obstaja nobena obveznost za Komisijo, da ne upošteva dela trajanja kršitve.

567 Ko je bilo tožeči stranki na obravnavi postavljeno vprašanje, zakaj po njenem mnenju obstaja obveznost izvzetja obdobja pred priglasitvijo iz trajanja kršitve, je pojasnila, da ta argument temelji samo na načelu enakega obravnavanja in da zahteva enako obravnavanje, kot ga je bila deležna družba Electrabel v odločbi Electrabel.

568 V zvezi s tem je treba navesti, da je Komisija v točki 215 obrazložitve odločbe Electrabel „v okviru svoje diskrecijske pravice in brez poseganja v svoje načelno stališče“ odločila, da ne bo upoštevala obdobja pred priglasitvijo in obdobja preučevanja koncentracije ter da bo ugotovila obstoj kršitve le do trenutka, ko je družba Electrabel obvestila Komisijo o koncentraciji.

569 Kljub temu je Komisija v točki 211 obrazložitve odločbe Electrabel ugotovila tudi, da kršitev člena 7 Uredbe št. 4064/89 lahko preneha, šele ko Komisija odobri koncentracijo ali ko po potrebi odobri izjemo.

570 Ugotoviti je treba, da zgolj okoliščina, da je Komisija v posameznem primeru odločila, da ne bo upoštevala dela trajanja kršitve, in to izrecno „v okviru svoje diskrecijske pravice in brez poseganja v svoje načelno stališče“, ne more spremeniti veljavnega pravega okvira.

571 Sklicevanje v točki 212 sodbe z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija (T-332/09, EU:T:2012:672), na „datum[…] pred [datumom odobritve koncentracije,] ob upoštevanju okoliščin obravnavanega primera“, je treba razumeti kot sklicevanje na možnost Komisije, da v okviru svoje diskrecijske pravice ne upošteva določenega obdobja kršitve, ko določa njeno trajanje. Iz tega ne izhaja obveznost za Komisijo, da kot datum prenehanja kršitve upošteva datum pred datumom, ko je odobrila koncentracijo.

572 Za utemeljitev svoje odločitve, da iz trajanja kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 ne izvzame niti faze pred priglasitvijo niti faze preučevanja koncentracije, je Komisija v točki 172 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je predvidena transakcija vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom ter da ni mogoče izključiti, da je po izvedbi predvidene transakcije in pred njeno odobritvijo nastala škoda za konkurenco vsaj v določenem obsegu.

573 Ta preudarek sam po sebi zadošča za utemeljitev tega, da Komisija ni sprejela enakega pristopa, kot je bil tisti, ki ga je uporabila v odločbi Electrabel ter v okviru katerega je obdobje pred priglasitvijo in obdobje preučevanja koncentracije izvzela iz trajanja kršitve.

574 V tem okviru je treba spomniti, da je v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, Komisija ugotovila, da koncentracija ne povzroča nobenih težav v zvezi s konkurenco. To pomeni, da prezgodno izvajanje te koncentracije ni imelo škodljivih učinkov na konkurenco.

575 V obravnavanem primeru pa obstoja škodljivih učinkov na konkurenco zaradi prezgodnega izvajanja koncentracije ni mogoče izključiti (glej točke od 505 do 517 zgoraj). V teh okoliščinah ne bi bilo ustrezno, če bi Komisija obdobje pred priglasitvijo in obdobje preučevanja koncentracije izvzela iz trajanja kršitve. Tveganje škodljivih učinkov na konkurenco se namreč v takem primeru povečuje s trajanjem kršitve. Položaj tožeče stranke in položaj družbe Electrabel v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, torej nista primerljiva, tako da se tožeča stranka ne more uspešno sklicevati na načelo enakega obravnavanja.

576 Iz tega sledi, da ni treba preučiti trditev tožeče stranke, s katerimi želi ta izpodbijati presojo Komisije v izpodbijanem sklepu, v skladu s katero je tožeča stranka kazala odpor do tega, da bi Komisiji zagotovila vse upoštevne podatke v zvezi s trgom. Tudi ob predpostavki, da je tožeča stranka, kot trdi, v postopku priglasitve koncentracije izkazovala pripravljenost za sodelovanje, to ne bi utemeljevalo uporabe enakega pristopa, kot je bil uporabljen v odločbi Electrabel, ter izvzetja obdobja pred priglasitvijo in obdobja preučevanja koncentracije iz trajanja kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004.

577 Iz navedenega izhaja, da je Komisija pravilno presodila trajanje kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 ter da obdobja pred priglasitvijo in obdobja preučevanja koncentracije upravičeno ni izvzela iz trajanja kršitve.

578 Zato je treba tretji del petega tožbenega razloga zavrniti.

4. Četrti del: nesorazmernost globe

579 Četrti del petega tožbenega razloga je razdeljen na tri očitke, v skladu s katerimi, prvič, globa presega tisto, kar je potrebno za doseganje uresničevanega cilja, drugič, globa ni sorazmerna s trajanjem in težo zatrjevanih kršitev, in tretjič, globa je pretirana in jo je zato treba znižati.

580 Najprej je treba opozoriti, da v skladu z načelom sorazmernosti institucije Unije s svojimi ravnanji ne smejo prestopiti meje tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev legitimnih ciljev zadevne ureditve, pri tem pa je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje. Iz navedenega sledi, da zneski glob ne smejo biti čezmerni glede na zastavljene cilje, to je glede na spoštovanje pravil o konkurenci, in da mora biti znesek globe, ki je naložen podjetju zaradi kršitve predpisov na področju konkurence, sorazmeren s kršitvijo, ki se presodi celostno, zlasti ob upoštevanju njene teže (glej sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 279 in navedena sodna praksa).

581 Poleg tega je treba opozoriti, da ima v skladu s členom 16 Uredbe št. 139/2004 Sodišče Evropske unije neomejeno pristojnost za pregled odločb, s katerimi Komisija določi globo ali periodične denarne kazni; Sodišče lahko odpravi, zmanjša ali poveča naloženo globo ali periodično denarno kazen. Ta pristojnost sodišču omogoča, da preseže nadzor zakonitosti kazni in nadomesti presojo Komisije s svojo ter tako odpravi, zniža ali zviša naloženo globo ali periodično denarno kazen (glej sodbo z dne 8. decembra 2011, KME Germany in drugi/Komisija, C-272/09 P, EU:C:2011:810, točka 103 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 5. oktobra 2011, Romana Tabacchi/Komisija, T-11/06, EU:T:2011:560, točka 265).

a) Prvi očitek: globa presega tisto, kar je potrebno za doseganje uresničevanega cilja

582 Tožeča stranka opozarja, da je Komisija v točki 206 obrazložitve izpodbijanega sklepa presodila, da je za zagotovitev zadostnega odvračalnega učinka potrebna visoka globa. Tožeča stranka priznava, da lahko v skladu s sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, (T-332/09, EU:T:2012:672, točka 282), Komisija „utemeljeno *upošteva* potrebo po tem, da se z […] globami zagotovi dovolj odvračilen učinek“. Vendar po mnenju tožeče stranke to samo po sebi ne pomeni, da je v obravnavani zadevi globa „potrebna“ za uresničevanje zastavljenega cilja. Kot navaja, bi odločba, s katero bi se ugotovila kršitev in razjasnil obseg člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, v tej zadevi zadostovala za zagotovitev pravne varnosti in bi pomenila najmanj omejujoč ukrep.

583 V zvezi s tem je treba spomniti, da je bilo več trditev tožeče stranke, s katerimi je ta želela dokazati, da je Komisija storila napako, ker je naložila globo, višjo od simbolične, že zavrnjenih v okviru preučitve četrtega tožbenega razloga.

584 Kar natančneje zadeva odvračalni učinek globe, je treba poudariti, da zgolj odločba, s katero bi se ugotovila kršitev in razjasnil obseg člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ne bi imela enakega odvračalnega učinka kot izpodbijani sklep, s katerim je bila naložena globa v višini 20 milijonov EUR (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 295). Zato je bilo treba naložiti visoko globo, da bi se dosegel cilj zagotoviti spoštovanje pravil o konkurenci v prihodnje.

585 Zgolj dejstvo, da sta bili kršitvi storjeni iz malomarnosti, ne pomeni, da ni bilo treba naložiti glob v dovolj odvračalnem znesku. Glede tega je treba opozoriti, da se je tudi zadeva, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, nanašala na kršitev, storjeno iz malomarnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 276).

586 Kar zadeva trditev tožeče stranke, da se obravnavana zadeva nanaša na morebitno kršitev, storjeno zaradi napačne razlage člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ki je opravičljiva, je dovolj spomniti, da je bilo ravnanje tožeče stranke malomarno in da ni šlo za njeno opravičljivo zmoto (glej preučitev drugega tožbenega razloga in točko 484 zgoraj).

587 Tožeča stranka torej v okviru prvega očitka četrtega dela petega tožbenega razloga ni navedla nobene trditve, s katero bi bilo mogoče vzbuditi dvom o sorazmernosti naložene globe.

b) Drugi očitek: globa ni sorazmerna s trajanjem in težo zatrjevanih kršitev

588 Tožeča stranka trdi, da je zaradi napak pri uporabi prava in ugotavljanju dejanskega stanja, storjenih pri presoji teže in trajanja zatrjevane kršitve, globa očitno nesorazmerna z resnično težo in resničnim trajanjem zatrjevane kršitve.

589 V zvezi s tem je dovolj spomniti, da so bile trditve tožeče stranke glede domnevnih napak, ki naj bi jih Komisija storila pri presoji teže in trajanja kršitev, zavrnjene v okviru preučitve drugega in tretjega dela petega tožbenega razloga.

590 Zato je treba drugi očitek četrtega dela petega tožbenega razloga zavrniti.

c) Tretji očitek: globa je pretirana in jo je zato treba znižati

591 Tožeča stranka navaja, da je Komisija v izpodbijanem sklepu naložila enako globo kot v odločbi Electrabel, čeprav med zadevama obstajajo precejšnje razlike, med drugim glede trajanja zatrjevanih kršitev in skupnega prometa podjetij. Poudarja, da je kršitev v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, trajala več kot 4,5-krat dlje od kršitve člena 7(1) Uredbe št. 139/2004 v obravnavani zadevi. Tožeča stranka tudi opozarja, da je globa, naložena v odločbi Electrabel, ustrezala 0,04 % skupnih dohodkov kršitelja, v primerjavi z 1 % v obravnavani zadevi. Poleg tega poudarja, da je globa, naložena v odločbi Electrabel, ustrezala samo 0,42 % najvišje dovoljene globe, v primerjavi z 10 % v obravnavani zadevi. Prav tako naj bi globa, naložena družbi Electrabel, ustrezala približno 1/13 vrednosti transakcije, medtem ko naj bi v obravnavani zadevi ustrezala približno 1/6 vrednosti transakcije.

592 V zvezi s tem je treba opozoriti, da prejšnje prakse odločanja Komisije – kot tožeča stranka priznava – ni mogoče uporabiti kot pravni okvir za globe na področju konkurence (glej sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 259 in navedena sodna praksa).

593 Tožeča stranka glede tega poudarja, da Splošnemu sodišču ne predlaga, naj uporabi isto matematično formulo, kot je bila uporabljena v odločbi Electrabel, s čimer bi se globa, naložena tožeči stranki, znižala za 25-krat. Predlaga pa, naj Splošno sodišče v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti upošteva razliko v obravnavanju med družbo Electrabel in tožečo stranko, ki je izrazita, in naj ustrezno upošteva okoliščine tega primera.

594 Navesti je treba, da je globa v obravnavani zadevi resda veliko višja v razmerju do prometa tožeče stranke kot globa, ki je bila naložena v odločbi Electrabel, čeprav sta globi po absolutni vrednosti enaki (v obeh zadevah znašata 20 milijonov EUR). Vendar je treba opozoriti, da so lahko prejšnje odločbe Komisije na področju glob glede spoštovanja načela enakega obravnavanja upoštevne, le če se dokaže, da so okoliščine zadev, v katerih so bile te odločbe izdane, primerljive s tistimi v obravnavanem primeru (glej sodbo z dne 29. junija 2012, E.ON Ruhrgas in E.ON/Komisija, T-360/09, EU:T:2012:332, točka 262 in navedena sodna praksa).

595 V obravnavanem primeru je treba upoštevati, prvič, dejstvo, da je Komisija v odločbi Electrabel naložila le globo zaradi kršitve člena 7(1) Uredbe št. 4064/89. V obravnavani zadevi je lahko Komisija upravičeno naložila dve globi zaradi kršitev členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004.

596 Drugič, upoštevati je treba, da je v obravnavani zadevi predvidena transakcija vzbujala resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom in da je lahko imelo prezgodno izvajanje koncentracije negativne učinke na konkurenco, v nasprotju z okoliščinami v zadevi, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel. Že samo to utemeljuje naložitev veliko višje globe od tiste, ki je bila naložena v odločbi Electrabel.

597 Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da je Komisija v odločbi Electrabel poudarila, da dejstvo, da transakcija ne povzroča težav v zvezi s konkurenco, ne more vplivati na resnost kršitve in da bi bila kršitev v primeru škodovanja konkurenci resnejša. Po navedbah tožeče stranke niti zadeva, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, niti obravnavana zadeva nista vključevali nobene dejanske škode za konkurenco.

598 V zvezi s tem je dovolj spomniti, na eni strani, da če koncentracija vzbuja resne dvome glede njene združljivosti z notranjim trgom, je zaradi tega prezgodno izvajanje te koncentracije resnejše od prezgodnega izvajanja koncentracije, ki ne povzroča težav v zvezi s konkurenco, razen če je mogoče v posameznem primeru izključiti možnost, da je njeno izvajanje v prvotno predvideni obliki, ki je Komisija ni odobrila, imelo škodljive učinke na konkurenco (glej točko 500 zgoraj), in na drugi strani, da v obravnavani zadevi ni mogoče izključiti negativnega vpliva prezgodnega izvajanja koncentracije na konkurenco (glej točko 514 zgoraj).

599 Tožeča stranka poleg tega trdi, da vsaka morebitna razlika v dejanskem stanju med to zadevo in zadevo, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, glede na okvir obravnavane zadeve – in sicer, prvič, opiranje na izjemo iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, drugič, sočasno spoštovanje pogojev iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, in tretjič, polno sodelovanje s Komisijo pri oblikovanju sklopa primerih korektivnih ukrepov –, ni pomembna.

600 Glede prvega elementa je treba spomniti, da je bila v obravnavani zadevi kršitev storjena iz malomarnosti, enako kot kršitev, ki je bila predmet zadeve, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel. Zaradi okoliščine, da se je napaka tožeče stranke lahko nanašala na obseg izjeme iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, kršitev ne postane manj resna.

601 V zvezi z drugim elementom je treba opozoriti, da je Komisija okoliščini, da med postopkom nadzora koncentracije tožeča stranka ni uveljavljala glasovalnih pravic v družbi Morpol in je ohranjala družbo Morpol kot svoj ločen subjekt, upoštevala kot olajševalni okoliščini (točki 196 in 198 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Vendar je treba spomniti, da ta ukrepa ne izključujeta, da je lahko imelo prezgodno izvajanje koncentracije negativne učinke na konkurenco (glej točko 516 zgoraj).

602 Kar zadeva tretji element, Komisija pravilno poudarja, da je bilo to, da je tožeča stranka predlagala korektivne ukrepe, v njenem lastnem poslovnem interesu. Če tožeča stranka ne bi predlagala takih ukrepov, bi Komisija sprožila drugo fazo postopka, ki bi podaljšala kršitev in bi na koncu lahko pripeljala do prepovedi koncentracije. Zaradi dejstva, da je tožeča stranka predlagala primerne korektivne ukrepe, kršitev torej ne postane manj resna.

603 Poleg tega je treba glede primerjave med obravnavano zadevo in zadevo, v kateri je bila sprejeta odločba Electrabel, navesti, da Komisiji dejstvo, da je v preteklosti za nekatere vrste kršitev uporabljala določeno raven glob, ne preprečuje, da ne bi dvignila te ravni v mejah, določenih v zadevnih predpisih, če je to potrebno, da se zagotovi izvajanje konkurenčne politike Unije. Za učinkovito uporabo pravil Unije o konkurenci mora imeti Komisija možnost kadar koli prilagoditi raven glob potrebam te politike (glej sodbo z dne 12. decembra 2012, Electrabel/Komisija, T-332/09, EU:T:2012:672, točka 286 in navedena sodna praksa).

604 V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da v obravnavani zadevi ne gre za jasno kršitev obveznosti mirovanja in da gre kvečjemu za napačno razlago člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, ki je posledica opravičljive zmote. Zato po mnenju tožeče stranke v obravnavani zadevi z nobenim argumentom v zvezi s konkurenčno politiko ni mogoče utemeljiti višine globe.

605 Glede te trditve tožeče stranke je dovolj spomniti, da je bilo ravnanje tožeče stranke malomarno in da ni šlo za njeno opravičljivo zmoto (glej preučitev drugega tožbenega razloga in točko 484 zgoraj).

606 Poleg tega je treba navesti, da skupni znesek obeh glob, naloženih v obravnavani zadevi, ustreza približno 1 % prometa tožeče stranke. Komisija glede tega navaja, da ta znesek ustreza 10 % najvišjega dovoljenega zneska.

607 Komisija v odgovoru na tožbo pravilno poudarja, da odločitev, da se globa določi v znesku, ki je v spodnjem delu dovoljenega razpona, izraža ravnotežje, ki ga je Komisija poskušala najti med, na eni strani, težo storjenih kršitev, možnimi negativnimi učinki na konkurenco, ki bi jih lahko povzročila koncentracija, velikostjo in zapletenostjo strukture tožeče stranke in potrebo po uporabi dovolj odvračalne kazni ter, na drugi strani, nekaterimi olajševalnimi okoliščinami, kot so bolj malomarno kot pa namerno ravnanje tožeče stranke, to, da je zaprosila za pravne nasvete, dejstvo, da ni uveljavljala glasovalnih pravic, ki ji jih je zagotavljal njen kapitalski delež, ter ločenost obeh dejavnosti do odobritve transakcije.

608 Ob upoštevanju elementov, omenjenih zgoraj v točki 607, se znesek glob ne more šteti za nesorazmeren. Dejansko je znesek glob, tudi če se seštejeta, v spodnjem delu dovoljenega razpona, to pa izraža pravično ravnotežje med dejavniki, ki jih je treba upoštevati, in je sorazmerno glede na okoliščine te zadeve. Iz teh razlogov je treba ugotoviti, da je znesek naloženih glob glede na okoliščine obravnavane zadeve primeren.

609 Med trditvami in dokazi, ki jih podaja tožeča stranka, ni takih, ki bi Splošnemu sodišču omogočali, da bi v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti ugotovilo, da naloženi globi nista primerni.

610 V zvezi s trditvami tožeče stranke, v skladu s katerimi so sodišča Unije bistveno zniževala globe, ki jih je Komisija naložila v okoliščinah, podobnih tem v obravnavani zadevi, je treba ugotoviti, da dejanska stanja v navedenih zadevah, kot poudarja Komisija, niso bila primerljiva z dejanskim stanjem v obravnavani zadevi.

611 Prvič, kar zadeva sodbo z dne 28. marca 1984, Officine Bertoli/Komisija (8/83, EU:C:1984:129), je treba navesti, da je Sodišče za 75 % znižalo globo, ki je bila naložena tožeči stranki zaradi kršitve člena 60 ESPJ. V točki 29 te sodbe je navedlo:

„[N]ekatere posebne okoliščine te zadeve utemeljujejo znižanje iz razlogov pravičnosti. V zadnjih 30 letih tožeči stranki kljub številnim pregledom, ki jih je izvedla Komisija, še nikoli ni bila naložena kazen zaradi kršitve pravil o cenah, prelevmanih ali kvotah. Tej okoliščini se pridružuje negotovost sporočil Komisije, ki je zadevna podjetja sicer obvestila o zaostritvi in razširitvi pregledov skladnosti s cenami in prodajnimi pogoji, predpisanimi v členu 60 ESPJ, vendar jih ni opozorila, da namerava v skladu s svojimi pooblastili strožje kaznovati morebitne ugotovljene kršitve.“

612 Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da je bila „izjema od obveznosti mirovanja [podobno] uvedena približno 25 let pred sklepom“ in da „zaradi napačne uporabe izjeme nikoli ni bila naložena nobena kazen“.

613 Glede tega je treba opozoriti, da Komisija globe ni naložila zaradi napačne uporabe izjeme iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, temveč jo je naložila zaradi kršitve členov 4(1) in 7(1) te uredbe. Ne gre za prvo zadevo, v kateri je Komisija naložila globe zaradi izvajanja koncentracije pred njeno priglasitvijo in odobritvijo.

614 Poleg tega so preudarki v točki 29 sodbe z dne 28. marca 1984, Officine Bertoli/Komisija (8/83, EU:C:1984:129), zadevali položaj enega in istega podjetja, ki mu kljub številnim pregledom ni bila naložena nobena globa. Teh preudarkov ni mogoče prenesti na položaj vseh podjetij, v katerem nobenemu podjetju ni bila naložena nobena kazen.

615 Poleg tega v zvezi s spoštovanjem pravil o konkurenci ne obstaja sistem rednih pregledov, v nasprotju s položajem, obravnavanim v sodbi z dne 28. marca 1984, Officine Bertoli/Komisija (8/83, EU:C:1984:129).

616 Drugič, kar zadeva sodbo z dne 19. oktobra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisija (179/82, EU:C:1983:280), tožeča stranka poudarja, da je Sodišče za 50 % znižalo globo, ki je bila naložena zaradi prekoračitve proizvodne kvote za jeklo.

617 Sodišče je ugotovilo, da „izjemne okoliščine“ utemeljujejo odstopanje od normalne stopnje, ki jo je naložila Komisija. V zvezi s tem je navedlo, da se je tožeča stranka v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, v zadevnem četrtletju srečevala z izjemnimi težavami pri spoštovanju dodeljene kvote in da je zmanjšala svojo nadaljnjo proizvodnjo. Sodišče je tudi ugotovilo, da je tožeča stranka v navedeni zadevi po teleksu vnaprej ponudila, da izravna prekoračeno kvoto z zmanjšanjem svoje nadaljnje proizvodnje, in da Komisija v nasprotju s pravili dobrega upravljanja ni odgovorila na ta teleks, tako da je tožečo stranko pustila v negotovosti glede vprašanja, ali sprejema njeno ponudbo (sodba z dne 19. oktobra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisija, 179/82, EU:C:1983:280, točke od 25 do 27).

618 Tožeča stranka zatrjuje, da je tudi sama karseda zmanjšala vse negativne posledice svoje morebitne kršitve s tem, da med postopkom odobritve od Komisije ni uveljavljala glasovalnih pravic in je ohranjala družbo Morpol kot ločen subjekt. Poleg tega tožeča stranka navaja, da jo je Komisija puščala v negotovosti glede vprašanja, ali se uporablja izjema iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, vse dokler ni končala postopka nadzora koncentracije.

619 Vendar v obravnavani zadevi v nasprotju s položajem iz sodbe z dne 19. oktobra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisija (179/82, EU:C:1983:280), ni normalne stopnje, po kateri se naloži globa zaradi kršitve členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004. Kot je razvidno iz točke 25 sodbe z dne 19. oktobra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisija (179/82, EU:C:1983:280), je bilo treba v skladu s splošno odločbo globo določiti po stopnji 75 ECU na tono prekoračitve, razen v izjemnih primerih, ki bi utemeljevali odstopanje od te stopnje.

620 V obravnavani zadevi je Komisija ustrezno upoštevala to, da je tožeča stranka zmanjšala tveganje negativnih učinkov na konkurenco s tem, da v obdobju preučevanja koncentracije ni uveljavljala glasovalnih pravic in je ohranjala družbo Morpol kot ločen subjekt, in sicer v točkah 196 in 198 obrazložitve izpodbijanega sklepa v okviru olajševalnih okoliščin. Zato te okoliščine ni treba upoštevati še drugič z znižanjem zneska glob, ki ju je naložila Komisija.

621 Kar zadeva trditev tožeče stranke, da jo je Komisija puščala v negotovosti glede vprašanja, ali se uporablja izjema iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, je dovolj ugotoviti, da se tožeča stranka ni obrnila na Komisijo, da bi dobila pojasnila glede uporabe člena 7(2) Uredbe št. 139/2004 v obravnavani zadevi, zato Komisiji ne more očitati, da jo je puščala v negotovosti v zvezi s tem. V nasprotju z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 19. oktobra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisija (179/82, EU:C:1983:280), v obravnavani zadevi tožeča stranka ni vzpostavila stika, ki bi ostal brez odgovora Komisije.

622 Tretjič, tožeča stranka se opira na sodbo z dne 16. maja 1984, Eisen und Metall/Komisija (9/83, EU:C:1984:177), v kateri je Sodišče za 50 % znižalo znesek globe, ki jo je Komisija naložila tožeči stranki, trgovcu z jeklom, ker je zniževal cene v primerjavi z lastnim objavljenim cenikom in ker je torej uporabljal neenake pogoje v okviru primerljivih transakcij (glej točke 27 in od 41 do 46 sodbe).

623 V navedeni sodbi je Sodišče ugotovilo, da če je kršitev storil trgovec, je manjši vpliv, ki ga ta lahko izvaja na razmere na trgu, okoliščina, ki ublaži težo kršitve, in da je v tem položaju mogoče uporabo zelo visoke globe utemeljiti le z okoliščinami, ki kažejo, da ima kršitev, ki jo je storil trgovec, posebno težo (sodba z dne 16. maja 1984, Eisen und Metall/Komisija, 9/83, EU:C:1984:177, točki 43 in 44). V teh okoliščinah je Sodišče v točki 45 navedene sodbe ugotovilo, da globa, ki je enaka 110 % zadevnih znižanj cen, ni utemeljena, ker je Komisija znesek globe obrazložila le s sklicevanjem na to, da mora biti znesek globe dovolj visok, da odvrne podjetje od novih zniževanj cen.

624 Iz sodbe z dne 16. maja 1984, Eisen und Metall/Komisija (9/83, EU:C:1984:177), torej zgolj izhaja, da sklicevanje na potrebo po dovolj odvračalnem učinku ne zadošča za dokaz posebne teže kršitve, ki jo stori trgovec.

625 V obravnavani zadevi Komisiji ni bilo treba dokazovati posebne teže kršitve, da bi utemeljila naložitev visoke globe. Ni namreč mogoče trditi, da je lahko tožeča stranka izvajala zgolj manjši vpliv na trg.

626 Če se tožeča stranka opira na opravičljivo zmoto pri razlagi člena 7(2) Uredbe št. 139/2004, je dovolj spomniti, da je bil ta argument zavrnjen že zgoraj v točki 484.

627 Četrtič, tožeča stranka se opira na sodbo z dne 14. julija 1994, Parker Pen/Komisija (T-77/92, EU:T:1994:85). V točki 94 navedene sodbe je Splošno sodišče opozorilo, da „Komisija ni upoštevala dejstva, da je bil promet, ustvarjen s proizvodi, na katere se nanaša kršitev, razmeroma skromen v primerjavi s prometom, izhajajočim iz celotne prodaje družbe Parker“, in da „primerne globe ni mogoče določiti zgolj z izračunom na podlagi skupnega prometa“. Zato je Splošno sodišče znižalo globo za približno 43 %, s 700.000 ECU na 400.000 ECU (točka 95 sodbe).

628 Tožeča stranka trdi, da je bila prodaja gojenega škotskega lososa, ki jo je družba Morpol dosegla leta 2012 – to je prodaja v sektorju, v katerem je Komisija opredelila težave v zvezi s konkurenco – podobno razmeroma skromna v primerjavi z njeno celotno prodajo, in sicer je predstavljala 5 %.

629 V zvezi s tem je treba poudariti, da se je sodba z dne 14. julija 1994, Parker Pen/Komisija (T-77/92, EU:T:1994:85), nanašala na kršitev člena [101 PDEU]. Kar zadeva kršitve členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004, zneska globe ni ustrezno izračunati na podlagi vrednosti prodaje v sektorju, na katerega se nanašajo morebitne težave v zvezi s konkurenco. Izvajanje koncentracije pred priglasitvijo in odobritvijo namreč ne zadeva samo tistega sektorja trga, za katerega je Komisija lahko opredelila težave v zvezi s konkurenco. Sicer bi bilo treba globo načeloma določiti na 0 EUR v primeru koncentracije, ki ni povzročala nobenih težav v zvezi s konkurenco.

630 Poleg tega v obravnavani zadevi Komisija ni izvedla „zgolj […] izračun[a] na podlagi skupnega prometa“, temveč je upoštevala številne dejavnike v okviru presoje narave, teže in trajanja kršitve.

631 Zato je treba četrti del petega tožbenega razloga zavrniti.

5. Peti del: napačno nepriznavanje olajševalnih okoliščin v izpodbijanem sklepu

632 Tožeča stranka trdi, da bi morala Komisija kot olajševalne okoliščine priznati te elemente:

– sodelovanje tožeče stranke v okviru postopka nadzora koncentracije;

– neobstoj upoštevnih precedensov;

– obstoj opravičljive zmote, ki je bila vzrok za zatrjevani kršitvi.

633 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

634 Na prvem mestu, glede domnevnega sodelovanja tožeče stranke v okviru postopka nadzora koncentracije, če se to sodelovanje šteje za dokazano, je treba navesti, da to ne bi bila olajševalna okoliščina v okviru postopka, ki se nanaša na kršitve členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004.

635 Res je, da se lahko v postopkih, ki se nanašajo na kršitve členov 101 ali 102 PDEU, sodelovanje tožeče stranke v okviru upravnega postopka po potrebi upošteva kot olajševalna okoliščina. V takih zadevah, v katerih želi Komisija dokazati kršitve, nikakor ni samoumevno, da bodo podjetja, na katera se nanaša preiskava, pokazala pripravljenost za sodelovanje in dejavno pomagala Komisiji pri dokazovanju kršitve.

636 Vendar se v obravnavanem primeru tožeča stranka ne opira na domnevno sodelovanje v upravnem postopku z namenom dokazati kršitve členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004.

637 Tožeča stranka zgolj zatrjuje, da je bila v postopku nadzora koncentracije pripravljena sodelovati. Glede tega je treba poudariti, da je popolnoma logično, da podjetje, ki želi dobiti odobritev koncentracije, sodeluje s Komisijo, da bi pospešilo postopek, kar je v njegovem lastnem interesu (glej v zvezi s predlogom korektivnih ukrepov, ki ga je dala tožeča stranka, točko 602 zgoraj).

638 Zato Komisiji ni mogoče očitati, da takega sodelovanja ni upoštevala kot olajševalno okoliščino.

639 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da bi ji morala Komisija dovoliti uveljavljanje olajševalne okoliščine, povezane z neobstojem upoštevnih precedensov, v katerih je bila ugotovljena kršitev obveznosti mirovanja v zvezi s členom 7(2) Uredbe št. 139/2004. Tožeča stranka v zvezi s tem poudarja, da je Komisija v odločbi z dne 18. februarja 1998 (zadeva št. IV/M.920 – Samsung/AST) (v nadaljevanju: odločba Samsung/AST) in odločbi z dne 10. februarja 1999 (zadeva št. IV/M.969 – A.P. Møller) (v nadaljevanju: odločba A.P. Møller) kot olajševalni dejavnik priznala to, da je bilo zadevno ravnanje uporabljeno v času, ko še ni sprejela odločbe o ugotovitvi kršitve v zvezi z zadevnim ravnanjem.

640 V zvezi s tem je treba opozoriti, da Komisija nima nikakršne obveznosti kot olajševalno okoliščino upoštevati dejstvo, da ravnanje, ki ima popolnoma enake značilnosti kot sporno ravnanje, še ni pripeljalo do naložitve globe. Poleg tega je treba spomniti, prvič, da je Komisija že v odločbi Yara/Kemira GrowHow odločila o razlagi, ki jo je treba dati členu 7(2) Uredbe št. 139/2004, čeprav v okviru *obiter dictum* (glej točko 419 zgoraj). Drugič, Komisija je v več zadevah naložila globe na podlagi člena 14 Uredbe št. 4064/89, čeprav se te zadeve niso nanašale na razlago izjeme iz člena 7(2) Uredbe št. 139/2004.

641 Kar zadeva odločbo Samsung/AST, je treba navesti, da je Komisija v točki 28(5) njene obrazložitve ugotovila, da je to „prva odločba, ki jo je […] sprejela na podlagi člena 14 Uredbe [št. 4064/89]“. V točki 21 obrazložitve odločbe A.P. Møller je Komisija ugotovila, da so bile „kršitve […] storjene ob istem času kot kršitev, ki je bila predmet odločbe Samsung, to je, ko Komisija še ni sprejela odločbe na podlagi člena 14 Uredbe [št. 4064/89]“, da se je „[t]a okoliščina […] v odločbi Samsung štela za olajševalno okoliščino“ in da se „enako razlogovanje […] uporablja v tem primeru“.

642 V navedenih odločbah Komisija torej ni ugotovila le tega, da še ni naložila globe zaradi ravnanja, ki bi imelo popolnoma enake značilnosti, temveč je poudarila, da ni bila na podlagi člena 14 Uredbe št. 4064/89 sprejeta še nobena odločba. Položaj v obravnavani zadevi zato ni primerljiv s položajema, na katerih sta temeljili odločbi Samsung/AST in A.P. Møller.

643 Na tretjem mestu, tožeča stranka navaja – tudi ob predpostavki, da sta lahko domnevni kršitvi členov 4(1) in 7(1) Uredbe št. 139/2004 od tožeče stranke v izpodbijanem sklepu upravičeno opredeljeni kot malomarni – da ji v tem sklepu ni bilo dovoljeno uveljavljati olajševalne okoliščine, izhajajoče iz dejstva, da je vzrok zatrjevane kršitve opravičljiva zmota in da njen namen ni bil izogniti se nadzoru Komisije.

644 V zvezi s tem je dovolj ugotoviti, da je obstoj opravičljive zmote pogojen s tem, da je zadevna oseba izkazala potrebno skrbnost, ki se zahteva od običajno obveščene osebe (glej točko 484 zgoraj). Ugotovitev malomarnosti tožeče stranke torej nujno izključuje obstoj njene opravičljive zmote.

645 Zato je treba zavrniti tudi peti del petega tožbenega razloga in s tem celoten peti tožbeni razlog.

646 Glede na vse navedeno je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

647 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, ji je treba v skladu s predlogom Komisije naložiti plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Marine Harvest ASA se naloži plačilo stroškov.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 26. oktobra 2017.

Podpisi